

EGW

Notities

2014-1

Discipelschap

*En wij achten het profetische woord (daarom) des
te vaster, en gij doet wèl,
er acht op te geven als op een lamp,
die schijnt in een duistere plaats,
totdat de dag aanbreekt en de
morgenster opgaat in uw harten.*

**Supplement bij de volwassen les in de
Sabbatschool**

jan-feb-mrt 2014

Inhoud

1.	28 dec – 2 jan: Discipelen en de Schrift.....	3
2.	4 jan –10 jan: Discipelen maken met gelijkenissen	7
3.	11 jan – 17 jan: Discipelschap en gebed.....	12
4.	18 jan – 24 jan: Kinderen tot discipelen maken	17
5.	25 jan – 31 jan: Zieken tot discipelen maken	22
6.	1 feb – 7 feb: “Eenvoudigen” tot discipelen maken	27
7.	8 feb – 13 feb: Jezus en de sociaal verworpenen	31
8.	15 feb – 21 feb: Met de rijken en beroemden.....	36
9.	22 feb – 28 feb: De machtigen tot discipelen maken	42
10.	1 mrt – 7 mrt: De natiën tot discipelen maken	47
11.	8 mrt – 14 mrt: Geestelijke leiders tot discipelen maken	52
12.	15 mrt – 21 mrt: De Oogst en de maaiers	57
13.	22 mrt – 28 mrt: De prijs van discipelschap	62

EGW Notities

Een supplement als een Bijbelstudiehulp bij de volwassen Sabbatschoollessen, bestaande uit relevante citaten uit de geschriften van Ellen White.
Nederlandse vertaling en vrije distributie, met toestemming van de oorspronkelijke uitgevers.
Kopierechten® bij Pacific Press® Publishing Association.

De Engelse editie – EGW Notes - kan besteld worden bij de plaatselijke Adventist Book Center of via Pacific Press.

Nederlandse uitgave van: **Promise Ministry**®
Contact: info@promiseministry.nl

U mag dit digital document vrij verspreiden, u mag het kopiëren voor eigen gebruik.
Als u voor anderen kopieert, mag u er niet meer voor vragen dan de kopieerkosten.
Dit document is niet voor verkoop.

1. 28 dec – 2 jan: Discipelen en de Schrift

Sabbat, 28 december

Christus is gekomen om goddelijke waarheid aan de wereld te openbaren. Hij onderwees met gezag. Hij sprak zoals nooit iemand gesproken had. Er was geen aarzeling in Zijn manier van doen en geen enkele twijfel in Zijn uitspraken. Hij sprak als iemand die elk detail van Zijn onderwerp begreep. Hij had verborgenheden kunnen openbaren die patriarchen en profeten wilden doorgronden, die menselijke nieuwsgierigheid ongeduldig verlangde te begrijpen. Maar als de mensen de meest eenvoudige, duidelijke meegedeelde waarheden nog niet kon onderscheiden, hoe konden ze dan geheimenissen begrijpen die verborgen waren voor sterfelijke ogen? Jezus achtte het niet beneden Zich om oude, bekende waarheden te herhalen, want Hij was de Schrijver van deze waarheden. Hij was de heerlijkheid van de tempel. Waarheden die uit het oog waren verloren, die misplaatst, verkeerd uitgelegd en uit hun zuivere verband waren getrokken, scheidde Hij van het samengaan met dwaling. Hij toonde hen als kostbare edelstenen in hun eigen heldere glorie, Hij zetten hen opnieuw in hun juiste raamwerk, en beval hen voor altijd vast te staan. Wat een bijzonder werk was dit! Het was van dien aard dat geen sterfelijke mens het kon begrijpen of uitvoeren. Alleen de goddelijke Hand kon de waarheid nemen die, door zijn verbinding met dwaling, de zaak van de vijand van God en mensen had gediend, en die plaatsen waar hij God zou verheerlijken en de redding zou zijn voor de mensheid. Het werk van Christus was om de waarheid opnieuw aan de wereld te geven in zijn oorspronkelijke frisheid en schoonheid. Hij stelde het geestelijke en het hemelse voor door de dingen uit de natuur en de ervaring. Hij gaf verse manna aan de hongerige ziel en stelde een nieuw koninkrijk voor dat opgericht zou worden onder de mensen. — *Fundamentals of Christian Education*, pp. 236, 237.

Zondag 29 december: Jezus en de Bijbel

Hoewel Christus leed onder hevigste pijnen door de honger, bood Hij toch weerstand aan de verzoeking. Hij wees Satan af met hetzelfde Schriftwoord dat Hij aan Mozes had gegeven om tegen Israël te zeggen toen hun voedsel beperkt was en zij schreeuwden om vlees in de woestijn. “De mens zal niet van brood alleen leven, maar van elk woord dat uit de mond van God komt.” Door deze uitspraak en ook door Zijn voorbeeld zou Christus aan de mensen laten zien dat honger naar tijdelijk voedsel niet de grootste ramp is die hen kan overkomen. Satan vleide onze eerste ouders met de gedachte dat het eten van de vrucht die God verboden had hen veel goeds zou brengen en hen zou beveiligen tegen de dood, juist het tegenovergestelde van wat God tegen hen had gezegd. “Maar van de boom van de kennis van goed en kwaad, daarvan mag u niet eten, want op de dag dat u daarvan eet, zult u zeker sterven.” Als Adam gehoorzaam was gebleven zou hij nooit tekorten, verdriet of dood hebben gekend.

Als de mensen die voor de zondvloed leefden gehoorzaam zouden zijn geweest aan het woord van God, zouden zij niet zijn omgekomen door de wateren van de vloed. Als de Israëlieten gehoorzaam zouden zijn geweest aan de woorden van God, dan zou Hij hun bijzondere zegeningen hebben geschonken. Maar zij vielen als gevolg van het toegeven aan eetlust en hartstocht. Zij wilden niet gehoorzaam zijn aan de woorden van God. Onmatigheid en een ontaarde eetlust leidde hen tot vele en ernstige zonden. Als zij de eisen van God op de eerste plaats hadden gesteld en hun lichamelijke behoeften op de tweede plaats, in onderwerping aan Gods keuze van het juiste voedsel voor hen, zou er niemand in de woestijn zijn gestorven. Zij zouden zich in het goede land Kanaän gevestigd hebben, een heilig, gelukkig volk, zonder één zwakke persoon onder al hun stammen. — *Confrontation*, pp. 43, 44.

Satan kwam tot Christus met de hoop op overwinning. Hij dacht dat hij alles op Hem voorhad. Maar hij werd overwonnen door de ootmoed en nederigheid van de Heiland en door Zijn vertrouwen op het Woord van God. Hoewel zachtmoedig en nederig en schijnbaar hulpeloos was Christus toch sterker dan de sterke gewapende. Satan deed zijn uiterste best om Hem te laten zondigen tegen God! Maar al zijn inspanningen konden Christus niet laten afwijken van Zijn trouw.

Onze Heiland kon de hemelse openbaring ontvangen zonder zichzelf te verheffen... de vijand is listig en heel gevaarlijk, maar hij is niet onoverwinnelijk. Hij is een sterke gewapende, maar als wij dicht bij de Leidsman van onze verlossing blijven en de wapens gebruiken die Hij ons heeft gegeven, zullen wij overwinnen. —*Christ Triumphant*, p. 190.

Maandag 30 december: Het gezag van de Schrift

Toen Jezus in Bethesda beschuldigd werd dat Hij de sabbat had overtreden, verdedigde Hij Zich door Zich de Zoon van God te noemen en te zeggen dat Hij werkte overeenkomstig de wil van de Vader. Nu Zijn discipelen werden aangevallen, haalde Hij voorbeelden aan uit het Oude Testament, daden die op sabbat werden gedaan door mensen, die in de dienst van God stonden.

De joodse leraars gingen prat op hun kennis van de Schrift en in het antwoord van de Heiland lag een verwijt opgesloten voor hun onbekendheid met de Heilige Schriften. "Hebt gij dan ook dit niet gelezen," zei Hij, "wat David gedaan heeft toen hij en die met hem waren, honger kregen? Hoe hij het huis Gods binnengegaan is en de toonbroden heeft genomen en ervan gegeten heeft... waarvan niemand mag eten dan alleen de priesters?" "En Hij zei tot hen: De sabbat is gemaakt om de mens, niet de mens om de sabbat." "Of hebt gij niet gelezen in de wet, dat op de sabbat de priesters in de tempel de sabbat schenden zonder schuldig te zijn? maar Ik zeg u: Meer dan de tempel is hier." "Alzo is de Zoon des mensen Here ook over de sabbat." Lukas 6: 3, 4; Markus 2: 27, 28; Matteüs 12: 5, 6. — *Jezus, de Wens der Eeuwen* 228, 229.

Indien Jezus persoonlijk op aarde zou zijn, dan zou Hij een groot aantal mensen aanspreken die zeggen dat zij de tegenwoordige waarheid geloven, met de woorden die gericht waren aan de Farizeeën: "Gij dwaalt, want gij kent de Schriften niet noch de kracht Gods." Matt. 22: 29. De geleerdste joodse wetgeleerden onderkenden de relatie tussen Christus en de wet niet, zij begrepen de verlossing die werd aangeboden niet. In die tijd onderkenden zij de morele uitnemendheid van de wet niet, en vandaag de dag begrijpen velen de Schriften niet noch de kracht van God. In de tijd van Christus waren de zintuigen van Zijn toehoorders verduisterd door hun eigen leringen en meningen. Zij vermengden hun eigen vooropgezette meningen met de onderwijzingen van Christus en zo werden zij belemmerd om de verheven waarheden te begrijpen die Hij voorstelde. Zij waren verblind voor de juiste uitleg van Oude Testamentische Geschriften, maar Hij opende voor Zijn discipelen hun betekenis en openbaarde de geestelijke en praktische strekking van Gods geboden op het leven en het karakter. Hij beloofde Zijn discipelen dat Hij na Zijn hemelvaart, de Heilige Geest zou zenden die hen alles in gedachten zou brengen. Jezus had waarheden in hun bezit achtergelaten waarvan ze de waarde niet begrepen. Na Zijn opstanding verwonderden zij zich over de woorden die Hij sprak, maar Hij zei tegen hen: "Dit zijn mijn woorden, die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes en de profeten en de psalmen moet vervuld worden. Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften begrepen." Lukas 24: 44, 45. De discipelen waren traag van hart om alles te geloven wat de Schrift over Christus getuigde. —*Review and Herald*, February 4, 1890.

Dinsdag 31 december: Een openbare verklaring

In de tijd van de Verlosser hadden de Joden de kostbare edelstenen van waarheid zo bedekt met het vuilnis van traditie en verzinzel, dat het onmogelijk was om het ware van het valse te onderscheiden. De Heiland kwam om het vuilnis van bijgeloof en langgekoesterde dwalingen weg te vegen en om de edelstenen van Gods woord in het raamwerk van

waarheid te plaatsen. Wat zou de Heiland doen als Hij nu bij ons zou komen zoals toen bij de Joden? Hij zou een gelijksoortig werk moeten doen in het wegvegen van traditie en ceremonie. De Joden waren erg verontrust toen Hij dat werk deed. Zij hadden de oorspronkelijke waarheid van God uit het oog verloren, maar Christus bracht het opnieuw naar voren. Het is ons werk om de kostbare waarheden van God te bevrijden van bijgeloof en dwaling. Wat een werk is aan ons toevertrouwd in het evangelie! Zelfs de pen van een engel kan niet alle heerlijkheid beschrijven van het geopenbaarde verlossingsplan. De Bijbel vertelt ons hoe Christus onze zonden op Zich nam en onze smarten droeg. Hier wordt geopenbaard hoe genade en waarheid elkaar hebben ontmoet aan het kruis van Golgotha, hoe gerechtigheid en vrede elkaar hebben gekust, hoe de gerechtigheid van Christus meegedeeld kan worden aan de gevallen mensen. Hier werden oneindige wijsheid, oneindige gerechtigheid, oneindige genade en oneindige liefde ten toon gespreid. Diepten, hoogten, lengten en breedten van liefde en wijsheid, die allen de kennis te boven gaan, worden in het verlossingsplan bekendgemaakt.

Toen de wetgeleerden en Farizeeën zagen dat Christus geen eerbied toonde voor hun vormen en tradities beschuldigden zij Hem van minachting voor de wet en de profeten. Maar Christus toonde helemaal geen minachting voor de oude waarheden. Omdat Hij niet in dezelfde bekrompen vormen werkte als zij, zeiden ze: "Hij is gekomen om de wet te ontbinden." Maar zij hoorden tot hun verbazing de woorden van Christus: "Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen. Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied." Matt. 5: 17, 18. Christus was de schepper van de wet en de blindheid van de Farizeeën is een illustratie van hoe mensen, die zeggen veel licht en kennis te hebben, het werk van God verkeerd kunnen begrijpen en voorstellen. Heerlijke waarheden zijn buiten het zicht begraven geweest en zijn zonder glans en onaantrekkelijk gemaakt door dwaling en bijgeloof. Jezus openbaart het licht van God en brengt de prachtige luister van de waarheid in al zijn goddelijke heerlijkheid naar voren. De geest van de oprechte mensen wordt vol van bewondering. Hun harten worden aangetrokken in heilige genegenheid tot Hem die de edelstenen van waarheid naar voren bracht en ten toon spreidde voor hen om te begrijpen.

De Joden begrepen een deel van de waarheid en onderwezen een deel van het woord van God, maar zij begrepen de verreikende natuur van Gods wet niet. Christus veegde het vuilnis van traditie weg en spreidde de ware kern en het hart van Gods bedoelingen ten toon. Toen Hij dat deed raakten zij bovenmate verbitterd. Zij verspreidden valse berichten van de ene plaats naar de andere dat Christus het werk van God aan het vernietigen was. Maar terwijl Jezus de oude vormen afschafte, herstelde Hij de oude waarheden weer in ere en plaatste hen in het raamwerk van waarheid. Hij verbond hen met elkaar en maakte een compleet en evenwichtig stelsel van waarheid. Dit was het werk dat onze Heiland deed en wat zullen wij nu doen? Zullen wij niet in overeenstemming met Christus werken? Zullen wij overheerst worden door het horen zeggen? Zullen wij toestaan dat onze eigen inbeeldingen ons verbergen voor het woord van God? Wij moeten aandachtig lezen, met inzicht luisteren en ook anderen onderwijzen over de dingen die wij hebben geleerd. Wij moeten voortdurend hongeren naar het brood des levens, voortdurend verlangen naar het levende water en de sneeuw van de Libanon, opdat wij in staat zullen zijn om mensen naar de levende verfrissende waters van de Bron van waarheid te leiden. —*Review and Herald, June 4, 1889.*

Woensdag 1 januari: Persoonlijk werk

(Met twee discipelen wandelend naar Emmaus) begon Jezus met het eerste boek geschreven door Mozes en ging in de profeten het geïnspireerde bewijs na met betrekking tot Zijn leven, Zijn missie, Zijn lijden, dood en opstanding. Hij achtte het niet nodig een wonder te doen om te bewijzen dat Hij de opgestane Verlosser van de wereld was, maar Hij ging terug naar de profetieën en legde die volledige en duidelijke uit om vast te stellen wie Hij was en om het feit dat alles wat er met Hem was gebeurd was voorzeggd door de geïnspireerde schrijvers. Jezus bracht de gedachten van Zijn toehoorders altijd terug naar de

kostbare mijn van waarheid die gevonden wordt in het Oude Testament. De achting die Hij had voor die heilige woorden wordt toegelicht door het voorbeeld in de gelijkenis van de rijke man en Lazarus waar Hij zegt: "Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen." Lukas 16: 31. De apostelen getuigen ook van het belang van het Oude Testament. Petrus zegt: "Want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de heilige Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken." 2 Petrus 1: 21. Lukas sprak als volgt over de profeten die de komst van Christus voorspelden: "Geloofd zij de Here, de God van Israël, want Hij heeft omgezien naar zijn volk en heeft het verlossing gebracht, en heeft ons een hoorn des heils opgericht, in het huis van David, zijn knecht, – gelijk Hij gesproken heeft door de mond zijner heilige profeten van oudsher." Lukas 1: 68-70

Het is de stem van Christus die tot ons spreekt door de profeten en patriarchen, vanaf de tijd van Adam zelfs tot aan de laatste taferelen van de tijd. Deze waarheid werd niet gezien door de Joden die Jezus verwierpen en het wordt ook niet gezien door vele zogenaamde christenen vandaag de dag. Er loopt een prachtige harmonie door het Oude en het Nieuwe Testament. Verzen die duister lijken wanneer ze voor het eerst worden gelezen, krijgen een duidelijke verklaring als ze ijverig worden bestudeerd en vergeleken met andere Schriftgedeeltes die op hetzelfde onderwerp betrekking hebben. Een zorgvuldig onderzoek van de profetieën zou het begrip van de Joden zo verlicht hebben dat zij Jezus zouden hebben herkend als de voorspelde Messias. Maar zij hadden die profetieën zo uitgelegd dat ze overeenkwamen met hun eigen afvallige ideeën en eerzuchtige streven.

De discipelen werden in de war gebracht door de uitleggingen en tradities van de priesters, vandaar hun duisternis en ongeloof met betrekking tot de berechting, dood en opstanding van hun Meester. Deze verkeerd uitgelegde profetieën werden nu aan het verstand van de twee discipelen duidelijk gemaakt door Hem die, door Zijn Heilige Geest, mensen inspireerde om ze op te schrijven. Jezus liet Zijn discipelen zien dat iedere gedetailleerde vermelding van profetie met betrekking tot de Messias nauwkeurig in vervulling was gegaan in het leven en de dood van hun Meester. Hij sprak hen aan als een vreemdeling en als iemand die verbaasd was dat zij de Schriften niet juist hadden uitgelegd, waardoor zij verlost zouden zijn geweest van al hun moeilijkheden.

Jezus had hen al eerder onderwezen over de profetieën, maar zij hadden de gedachte aan een tijdelijk koninkrijk van Christus bij Zijn eerste komst toch niet geheel los kunnen laten. Hun vooringenomen meningen brachten hen ertoe om Zijn kruisiging te zien als de volkomen verwoesting van al hun hoop. Maar toen aan hen, te midden van hun ontmoediging, werd getoond dat juist die dingen die hen tot wanhoop brachten het hoogtepunt vormden van het bewijs dat hun geloof correct was geweest, kwam hun geloof met meer kracht terug. Nu begrepen zij vele dingen die hun Meester voor Zijn berechting gezegd had en die ze toen niet konden begrijpen. Alles was helder en duidelijk voor hun geest. Zij zagen in het leven en de dood van Jezus de vervulling van profetie en hun harten brandden met liefde voor hun Verlosser. - *Pamphlet: Redemption: or the Resurrection of Christ and His Ascension, pp. 26–29.*

Donderdag 2 januari: De volgende generatie

Gods Woord omvat de geschriften van zowel het Oude als het Nieuwe Testament. Het één is zonder het ander niet compleet. Christus zei dat de waarheden van het Oude Testament even waardevol zijn als die van het Nieuwe Testament. Christus was evenzeer de Verlosser van de mens in het begin van de geschiedenis van deze wereld als Hij dat nu nog is. Eer Hij Zijn goddelijkheid bekleedde met menselijkheid en naar onze wereld kwam, werd het evangelie gepredikt door Adam, Set, Henoeh, Methusalah en Noach. Abraham in Kanaän en Lot in Sodom bracht de boodschap. Van geslacht tot geslacht spraken trouwe boodschappers over Hem die komen zou...

De apostelen moesten uitgaan van Christus' leven, dood en middelaarswerk, waarover de profeten hadden gesproken. Hiervan moesten zij getuigen. Hun onderwerp moest zijn: Christus in zijn vernedering, in zijn reinheid, heiligheid en oneindige liefde. Om het evangelie in al zijn volheid te prediken, moesten zij de Heiland niet alleen voorhouden zoals Hij

geopenbaard was in zijn leven en leer, maar ook zoals Hij was voorzeggd door de profeten van het Oude Testament en zoals Hij was gesymboliseerd door de offerdiensten....

In elke eeuw is er een nieuwe ontwikkeling van de waarheid, een boodschap van God aan de mensen in die generatie. De oude waarheden zijn alle van belang; nieuwe waarheden staan niet los van de oude, maar ontvouwen deze. Pas als oude waarheden begrepen worden, kunnen wij de nieuwe verstaan. Toen Christus aan Zijn discipelen de waarheid van Zijn opstanding wilde openbaren, begon Hij "bij Mozes en de profeten en legde hun uit wat in al de Schriften op Hem betrekking had." Lukas 24: 27 – *Lessen uit het Leven van Alledag blz. 72, 73*

De apostelen aanvaardden Jezus op het getuigenis van profeten en rechtvaardige mensen, dat zich uitstreckte over een periode van vele eeuwen. De christelijke wereld heeft een volledige en complete keten van bewijs die door het Oude en het Nieuwe Testament loopt; in het ene wijst het op de Verlosser die zal komen en in de andere vervult het de omstandigheden van die profetie. Dit alles is voldoende om het geloof te bevestigen van hen die willen geloven. Het was Gods bedoeling om de mensheid een eerlijke kans te geven om geloof te ontwikkelen in Gods kracht en die van Zijn Zoon en in het werk van de Heilige Geest. - *Pamphlet: Redemption: or the Resurrection of Christ and His Ascension, p. 8.*

Paulus maakte de profetieën in het Oude Testament met betrekking tot de Messias en de overeenkomst van die profetieën met het leven en de leer van Christus, duidelijk voor de geest van iedereen onder zijn toehoorders die het bewijs over dit onderwerp wilden aannemen. Christus had in Zijn werk de geest van de discipelen geopend voor het Oude Testament. "En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had." Toen Petrus Christus predikte bracht hij zijn bewijs voort uit het Oude Testament, te beginnen met Mozes en de profeten. Stefanus volgde dezelfde weg en Paulus volgde deze voorbeelden, terwijl hij geïnspireerd bewijs gaf met betrekking tot de zending, het lijden, de dood en de opstanding van Christus. Hij leverde overtuigend bewijs van Zijn identiteit als de Messias door het getuigenis van Mozes en de profeten. Hij liet zien dat het de stem van Christus was die door de profeten en patriarchen had gesproken vanaf de tijd van Adam tot die tijd. - *Sketches From the Life of Paul, p. 82.*

Vrijdag 3 januari, Voor verde3re studie

Education, "Bible Teaching and Study," pp. 190–192; *The Desire of Ages*, "The Walk to Emmaus," pp. 795–801; *The Acts of the Apostles*, "Thessalonica," pp. 221–230.

2. 4 jan –10 jan: Discipelen maken met gelijkenissen

Sabbat 4 januari

Christus openbaarde de geheimenissen van verlossing door middel van gelijkenissen. Zijn toehoorders waren bekend met de dingen uit de natuur en Hij gebruikte deze om geestelijke waarheden uit te leggen die Hij wilde overbrengen. Iedereen had de gelegenheid om Zijn oproepen, gedaan uit medeleven voor de mensen, te horen. Hij sprak tot het volk in de synagoge, langs de weg en in het schip dat een stukje van het land was weggeduwd, hun hongerige zielen voedend met het brood des levens. Christus gaf Zijn waarheden in gelijkenissen, in de vorm van een verhaal. De Farizeeën wilden niet naar rechtstreekse waarheid luisteren, maar het onderwijs door gelijkenissen was populair en had niet alleen het respect en de aandacht van de Joden, maar ook van de volken uit andere naties.

Christus wist dat er velen waren die deze lessen in gedachten zouden houden totdat hun verborgen betekenis zou worden doorzien, maar dat anderen nooit tot hun diepe betekenis zouden komen. De discipelen kwamen gewoonlijk naar de Grote Leraar om vragen te stellen en Hij onderwees hen. Christus onderwees iedereen graag die genoeg

interesse had om te zeggen: Leg ons de betekenis van Uw woorden uit. - *Review and Herald, September 26, 1899.*

Zondag 5 januari: Voorbeelden uit het Oude Testament

De gelijkenis van de profeet Nathan van het oilam, die aan koning David werd verteld, kan door iedereen bestudeerd worden. Het licht straalde fel op de koning, terwijl hij volledig in het duister was wat betreft zijn mening over zijn handelen met Uria. Terwijl hij toegaf aan eigen bevrediging en de geboden overtrad, werd de gelijkenis van een rijke man die een arme man zijn enige oilam afnam, hem voorgehouden. Maar de koning was zo volledig gehuld in het gewaad van zonde, dat hij niet inzag dat hij die zondaar was. Hij viel in de strik en ten eerste verontwaardigd velde hij het vonnis over, naar hij meende, een andere man en veroordeelde hem ter dood. Toen de toepassing werd gemaakt en hij de feiten besepte bij de woorden van Nathan: Gij zijt die man! En gij hebt onbewust uzelf veroordeeld, was David overweldigd. Hij had geen enkel woord ter verdediging van zijn handelwijze.

Deze ervaring was voor David uiterst pijnlijk, maar ook uiterst zegenrijk. Zonder de spiegel die Nathan hem voorhield, en waarin hij zo duidelijk zichzelf herkende, zou David hebben voortgeleefd zonder overtuigd te zijn van zijn snode zonde en hij zou verloren zijn gegaan. De overtuiging van zijn schuld betekende de redding van zijn ziel. Hij zag zichzelf in een nieuw licht, zoals de Here hem zag, en zo lang hij leefde, had hij berouw over zijn zonde. – *Ellen G. White Bijbelcommentaar blz. 119, 120.*

Met een intens gevoel van het afschuwelijke onrecht en de wreedheid die op zijn familie geladen werd, was hij (Jotam) vastberaden om het ondanks alle gevaar, in zijn ware licht aan het volk voor te stellen. Terwijl de menigte in beslag genomen was met de feestelijkheden ter ere van hun koning, en de gebeurtenis vierde met uitgelaten vrolijkheid en het toegeven aan zinnelijkheid, beklom Jotam de berg Gerizim naar een plek waar hij door heel het volk kon worden gezien en gehoord. Daar sprak hij hen toe met woorden van scherpe terechtwijzing.

In een zeer toepasselijke en prachtige gelijkenis liet hij hen de dwaasheid en onrechtvaardigheid van hun weg zien. Hij stelde de bomen voor als strevend om één van hen koning over hen te maken. Maar de olijfboom weigerde zijn olie achter te laten, de vijgenboom zijn fruit en de wijnrank haar wijn. Maar de waardeloze doornstruik eigende zich de eer graag toe en maakte onmiddellijk de voorwaarden van de aanvaarding duidelijk: “Indien gij mij werkelijk tot koning over u wilt zalven, komt dan en schuilt in mijn schaduw; maar zo niet, dan zal er vuur uitgaan van de doornstruik en de ceders van de Libanon verslinden.” Richt. 9:15.

Het onzelfzuchtige, oneerzuchtige gedrag van Gideon en zijn zonen werd toen krachtig geschilderd alsook de ondankbaarheid van de burgers van Sichem. Jotam eindigde met woorden die een profetie bleken te zijn: “Indien gij dus op deze dag eerlijk en oprecht gehandeld hebt jegens Jerubbaäl en zijn huis, verheugt u dan over Abimelek en hij verheuge zich over u. Maar zo niet, dan zal er vuur uitgaan van Abimelek en de burgers van Sichem en Bet-Millo verslinden, en er zal vuur uitgaan van de burgers van Sichem en van Bet-Millo en Abimelek verslinden.” Vers 19, 20.

Wat een opvallend contrast tussen de zelfopofferende, toegewijde leider die God had aangewezen en het monster van ondankbaarheid en wreedheid dat Israël nu op de troon plaatste! Door de olijfboom, de vijgenboom en de wijnstok in de gelijkenis van Jotam werden zulke edele karakters als Mozes en Jozua voorgesteld, die een levend voorbeeld waren geweest van wat een leider in Israël zou moeten zijn. Zulke mensen eisten geen koninklijke eer. Het was hun werk om hun medemensen te zegenen en zij streefden niet naar rang of macht.

De waardeloze doornstruik, grijpend naar eer, en datgene verwoestend dat beter was dat zichzelf, was een passend symbool van de verachtelijke en wrede Abimelech. Bet-Millo was de naam van het raadhuis, of stadhuis, en met de Bet-Millo worden de leiders van Sichem bedoeld die zich hadden verenigd om Abimelech tot hun koning te maken, maar die, volgens Jotams profetie, Abimelech zouden vernietigen en door hem vernietigd zouden worden. - *Signs of the Times, August 4, 1881.*

Maandag 6 januari: Wijsheid in architectuur

Jezus sloot Zijn onderwijs op de berg af met een voorbeeld, dat met verbluffende helderheid liet zien, hoe belangrijk het was om de woorden die Hij gesproken had in praktijk te brengen. Onder de menigte, die rond de Heiland samengedrongen was, bevonden zich veel mensen die hun leven hadden doorgebracht rondom de Zee van Galilea. Terwijl zij op de helling van de heuvel zaten te luisteren naar de woorden van Christus, konden zij valleien en ravijnen zien, waardoor de bergstromen hun weg naar het meer vonden. In de zomer verdwenen deze stromen vaak volledig. Dan lieten ze slechts een droge en stoffige bedding achter. Maar wanneer de winterse regenstormen zich over de heuvels uitstortten, de rivieren tot wilde, kolkende stortvloeden werden, die van tijd tot tijd de valleien overstroomden, en die alles met hun niet te keren watervloed meesleepten – dan werden de bouwvallige huisjes, die door de boeren op de grasvlakte waren gebouwd, schijnbaar buiten gevaar, weggevaagd. Maar hoog op de heuvels waren huizen, die op de rots gebouwd waren. In sommige delen van het land waren woningen, die volledig met steen waren gebouwd. Velen daarvan hadden de stormen van duizend jaar doorstaan. Deze huizen waren met zwoegen en moeite gebouwd. Ze waren niet makkelijk toegankelijk. En hun locatie leek minder uitnodigend, dan de grazige vlakte. Maar zij waren op de rots gefundeerd, en wind, waterstromen en wilde stormen beukten er tevergeefs tegenaan.

Zoals de mensen, die deze huizen op de rots hebben gebouwd, zei Jezus, zó is hij die de woorden, die Ik tot u gesproken heb, aanneemt en deze tot fundament van zijn karakter en leven maakt. Eeuwen tevoren had de profeet Jesaja geschreven: “Het woord van onze God houdt eeuwig stand” (Jesaja 40:8 NBG). En Petrus, die deze woorden van Jesaja citeerde, lang nadat de Bergrede was gehouden, voegde hieraan toe: “En dit is het Woord dat onder u verkondigd is” (I Petrus 1:25). Het woord van God is het enige standvastige wat onze wereld kent. Het is het vaste fundament. Jezus zegt: “De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn woorden zullen zeker niet voorbijgaan” (Mattheüs 24: 35). — *Thoughts From the Mount of Blessing, pp. 147, 148.*

Christus, het ware fundament, is een levende steen. Zijn leven wordt geschonken aan allen, die op Hem gebouwd worden. “Dan wordt u ook zelf, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis.” “In Hem groeit elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Heere.” (I Petrus 2:5; Efeze 2:21). De stenen werden één met het fundament, want in allen woont een gemeenschappelijk leven. Geen storm kan dat gebouw omverwerpen. Want: “Wat deel heeft aan het leven van God, overleeft alles met Hem.”

Maar elk gebouw dat op een ander fundament dan Gods woord is opgericht, zal omvallen. Wie, net als de Joden in de tijd van Christus, bouwt op het fundament van menselijke ideeën en opvattingen, van vormen en rituelen die mensen uitgevonden hebben – of op enig werk, dat hij onafhankelijk van de genade van Christus kan doen – bouwt de structuur van zijn karakter op drijfzand. De felle stormen van verzoeking zullen het fundament van zand wegslaan. En zijn huis blijft als ruïne achter op de oevers van de tijd. — *Thoughts From the Mount of Blessing, pp. 150, 151.*

Dinsdag 7 januari: Overeenkomsten uit de landbouw

Met de gelijkenis van de zaaier illustreerde Christus de dingen van het koninkrijk der hemelen en het werk van de grote Landman voor zijn volk. Zoals een zaaier op het land, kwam Hij om het hemelse graan van de waarheid te zaaien. Zijn onderwijs door middel van gelijkenissen was op zichzelf het zaad waarmee de kostbaarste waarheden van Zijn genade werden gezaaid. Omdat de gelijkenis van de zaaier zo eenvoudig is, heeft men deze gelijkenis niet zo gewaardeerd als het geval had moeten zijn. Christus wil onze gedachten van het natuurlijke zaad dat in de aarde wordt verborgen, leiden naar het zaad van het evangelie. Het zaaien daarvan brengt de mens terug naar zijn trouw aan God. De gelijkenis van het zaadje werd verteld door de Vorst des hemels en dezelfde wetten die het gewone zaaien beheersen, gelden ook voor het zaaien van het zaad der waarheid. – *Lessen uit het Leven van Alledag blz. 15*

Wanneer de aarde is voorbereid op het ontvangen van het zaad, werpt de zaaier het erin, en door processen die mensen niet kunnen besturen of begrijpen, begint het zaad te groeien en ontwikkelt het zich tot rijpheid. Jezus vergeleek de groei van Gods koninkrijk met het zaaien van het zaad en met zijn ontwikkeling tot de volle maat van rijpheid. Het zaad is het Woord van God en van de ziel die het ontvangt, wordt gezegd dat hij wedergeboren is, niet uit vergankelijk zaad, maar onvergankelijk, dat altijd leeft en blijft. "En Hij zeide: Alzo is het Koninkrijk Gods, als een mens, die zaad werpt in de aarde, en slaapt en opstaat, nacht en dag, en het zaad komt op en groeit, zonder dat hij zelf weet hoe. De grond brengt vanzelf vrucht voort; eerst een halm, daarna een aar, daarna het volle koren in de aar." Markus 4:26-28.

Deze gelijkenis van het koninkrijk was bedoeld om de groei en vooruitgang van een christelijk karakter aan de discipelen toe te lichten. Het goede zaad van het Woord valt in het hart en onmiddellijk wordt de eerste ontwikkeling van het christelijke karakter duidelijk. Deze ervaring wordt vergeleken met het jonge blad en het jonge kind. Het blad is prachtig, en het kind is aantrekkelijk, maar als er geen verdere ontwikkeling is, zouden wij denken dat de plant is blijven steken en het kind belemmerd is in de groei. De jonge bekeerling moet vooruit gaan in kennis en groeien in genade. Christus ziet op zijn kinderen en Hij is niet onwetend over hoe het zaad zich ontwikkelt. Verzoeking en alleen door voortdurend te vertrouwen in zijn Verlosser kan die volmaaktheid van het christelijk karakter bereikt worden. De bekeerling moet op de machtige Helper zien, opdat hij niet onverwacht overvallen wordt en verleid door de vijand. Hij mag niet onbekend zijn met Satans list, noch tevreden rusten met de kennis die hij heeft bereikt, want "dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezond hebt." - *Signs of the Times*, March 27, 1893.

Van de bijna ontelbare lessen die men kan leren van de verschillende groeiprocessen, zijn enkele van de kostbaarste vervat in de gelijkenis van de Heiland van het ontkiemende zaad. Daarin liggen lessen voor jong en oud.

(Markus 4: 26-28 aangehaald)

Het zaad heeft in zichzelf een ontkiemend element; een element dat God Zelf daar heeft ingeplant; en toch, zou het zaad aan zichzelf zijn overgelaten, dan zou het geen kracht om te ontkiemen bezitten. De mens heeft zijn deel te doen om de groei van het zaad te bevorderen; maar er is één punt, waarbuiten hij niets kan verrichten. Hij is afhankelijk van Hem Die het zaaien en het oogsten door de wonderbare schakels van Zijn persoonlijke almacht heeft verbonden.

Er is leven in het zaad en kracht in de grond; wanneer echter niet dag en nacht een goddelijke macht aan het werk is, zal het zaad niet opgroeien. De regen moet de dorstige akkers verkwikken; de zon moet warmte geven; kracht moet toegevoerd worden aan het begraven zaad. Het door de Schepper ingeplante leven kan Hij alleen te voorschijn roepen. Elk zaadje groeit, elke plant ontwikkelt zich door de kracht van God. – *Karaktervorming blz. 104.*

Woensdag 8 januari: De strijd van de revolutionair

De geschiedenis van Israël zoals die in deze gelijkenis naar voren komt, moet bestudeerd worden door allen die de leer van Christus in praktijk willen brengen. De wijngaard stelt de gemeente voor. De beide zonen zijn de twee groepen mannen en vrouwen in de wereld. De Here roept elk lid van Zijn gemeente op om in de wijngaard te werken. Wij moeten onze verhouding tot Christus begrijpen. Christus moet in ons hart wonen opdat wij zuivere beginselen, hoogstaande drijfveren tot zedelijke rechtschapenheid voor ogen houden. Ons werk is niet alleen iets te beloven, maar het ook te doen. Eerlijkheid en oprechtheid moeten ons aan God binden om Zijn Woord tot op de letter te vervullen. Laten zij, die de boodschap horen die God nu zendt, op hun hoede zijn dat zij niet het voorbeeld volgen van de Joden die zichzelf verheerlijkten. God stelt niet voor om alles wat vragen schept of twijfel wekt met betrekking tot het werk van Zijn dienstknechten uit onze weg te ruimen. Hij geeft voldoende reden voor geloof om de eerlijke, oprechte geest te overtuigen;

maar nog meer dan deze bewijzen zal nooit het innerlijk voornemen om aan het licht weerstand te bieden, veranderen. – *Bijbelcommentaar blz. 334*

Met de grote maaltijd stelt Christus de zegeningen van het evangelie voor. Christus zelf is de voorziening. Hij is het brood dat uit de hemel neerdaalt. Van Hem komen de stromen van zaligheid. De boodschappers des Heren hadden aan de Joden de komst van de Heiland aangekondigd. Zij hadden op Christus gewezen als “het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt.” Johannes 1:29. In het feestmaal dat God aanbood, gaf Hij de grootste gave die de hemel kan geven – een gave die het voorstellingsvermogen te boven gaat. Gods liefde had in dit feestmaal voorzien en onuitputtelijke bronnen verschaft. “Wie van dit brood eet,” had Christus gezegd, “zal eeuwig leven.” Johannes 6:51.

Maar om de uitnodiging voor het evangeliefeest te aanvaarden, moeten zij hun wereldse belangen ondergeschikt maken aan het ene doel, het ontvangen van Christus en Zijn gerechtigheid. God heeft alles voor de mens gegeven en Hij vraagt of de mens het dienen van Hem boven alle aardse en zelfzuchtige overwegingen zal plaatsen. Hij kan geen gedeeld hart aanvaarden. Het hart dat opgaat in aardse genegenheid kan niet aan God worden gegeven. – *Lessen uit het Leven van alle dag, blz. 132.*

Jezus richtte Zich tot allen die aanwezig waren, maar de priesters en de oversten gaven ten antwoord: “Een kwade dood zal hij die kwaden doen sterven, en de wijngaard zal hij verhuren aan andere pachters, die hem de vruchten op tijd zullen afleveren.” De sprekers hadden eerst niet door wat de gelijkenis betekende, maar nu beseffen zij dat zij hun eigen vonnis hadden uitgesproken. In de gelijkenis stelde de heer des huizes God voor, de wijngaard het joodse volk en de heg Gods wet, die hun bescherming was. De toren was een zinnebeeld van de tempel. De heer van de wijngaard had alles gedaan wat noodzakelijk was om de wijngaard te doen gedijen. “Wat was er nog aan mijn wijngaard te doen,” zegt Hij, “dat Ik er niet aan gedaan heb?” Jesaja 5:4. Op deze wijze werd Gods nooit nalatende zorg voor Israël getoond. En zoals de pachters aan de heer een verschuldigd deel van de vruchten van de wijngaard moesten teruggeven, moest Gods volk Hem eren door een leven te leiden dat beantwoordde aan hun heilige voorrechten. Maar zoals de pachters de slaven hadden gedood die de heer had gezonden om de vrucht in ontvangst te nemen, hadden de joden de profeten gedood die God hun had gezonden om hen tot bekering te brengen. De ene boodschapper na de andere was gedood. Tot zover kon men niet twijfelen aan de toepassing van de gelijkenis. Wat volgde, was niet minder duidelijk. In de geliefde zoon die de heer van de wijngaard ten slotte aan zijn ongehoorzame pachters zond en die gegrepen en gedood werd, zagen de priesters en oversten een duidelijk beeld van Jezus en zijn naderend einde. Zij hadden reeds plannen gemaakt om Hem, die de Vader als laatste beroep op hen gezonden had, te doden. In de vergelding over de ondankbare pachters werd de ondergang geschilderd van hen die Christus ter dood zouden brengen. – *Jezus, de Wens der Eeuwen, blz. 491, 492*

Donderdag 9 januari: De scheppingsnalatenschap van Christus

Na de hemelvaart van Christus treedt Johannes naar voren als een getrouwe, oprechte arbeider voor de Here. Samen met de andere discipelen was de uitstorting van de Geest op het Pinksterfeest zijn deel, en met vernieuwde ijver en kracht ging hij voort met het spreken van woorden des levens tot het volk, waarbij hij trachtte hun gedachten te leiden tot de Ongeziene. Hij was een machtig prediker, vurig, en zeer ernstig. In kleurrijke taal en met aangename stem sprak hij over de woorden en daden van Christus op zo'n wijze dat hij diepe indruk maakte op de harten van zijn toehoorders. De eenvoud van zijn woorden, de overweldigende kracht van de waarheden die hij bracht, en het vuur dat zijn onderwijs kenmerkte, verschaften hem toegang tot alle klassen. – *Van Jeruzalem tot Rome, blz. 399*

Door deze moedige verdediging werden de joodse leiders verschrikt. Zij hadden gedacht dat de discipelen, staande voor het Sanhedrin, door vrees en twijfel overmeesterd zouden worden. Maar integendeel, deze getuigen spraken, evenals Christus, met een

overtuigingskracht die hun tegenstanders het zwijgen oplegde. Geen spoor van vrees was in de stem van Petrus te bekennen, toen hij van Christus verklaarde: "Dit is de steen, door u, de bouwlieden, versmaad, die nochtans tot hoeksteen is geworden." Petrus gebruikte hier een voor de priesters welbekende beeldspraak. – *Idem 46*

Paulus kwam niet naar de gemeenten als redenaar of als een wetenschappelijke wijsgeer. Hij trachtte niet alleen maar het oor te behagen door vloeiende woorden en zinnen. In welsprekende eenvoud maakte hij de dingen bekend, die aan hem geopenbaard waren. Hij kon met kracht en gezag spreken, want hij kreeg dikwijls in visioen onderricht van God. – *Bijbelcommentaar, blz 485*

De ervaring van de apostel Paulus in de ontmoeting met de wijsgeren in Athene bevat een les voor ons. In de presentatie van het evangelie op de Areopagus bestreed Paulus logica met logica, wetenschap met wetenschap, filosofie met filosofie. De wijsten van zijn toehoorders waren verbaasd en zij zwegen. Zijn woorden konden niet worden tegengesproken. Maar de inspanning droeg weinig vrucht. Weinigen werden ertoe geleid het evangelie te aanvaarden. Van toen af nam Paulus een andere manier van werken aan. Hij vermeed ingewikkelde argumenten en discussies over theorieën en in eenvoud wees hij mannen en vrouwen op Christus als de Verlosser van zondaars. – *Weg tot gezondheid blz. 119.*

De feiten van de zaak waren, dat Paulus een man van grote geleerdheid was en zijn wijsheid en zijn manieren zijn hoorders aantrokken. Zijn kennis behaagde de geleerden en velen onder hen geloofden in Jezus. Wanneer Paulus voor koningen en grote vergaderingen gebracht werd, legde hij zo'n welsprekendheid aan de dag, dat allen die hem hoorden, geboeid werden. Dit verbitterde de priesters en de oudsten in hoge mate. Paulus kon gemakkelijk diepgaande redevoeringen houden, en een hoge vlucht nemende, kon hij aan zijn hoorders de meest verheven gedachtegang voorstellen, de grote rijkdom van de genade Gods aan het licht brengen en de wonderbare liefde van Christus voor hen beschrijven. Dan weer sprak hij eenvoudig voor het verstand van het gewone volk en verhaalde op de krachtigste manier zijn ervaringen, hetgeen in hen een vurige wens deed ontstaan ook discipelen van Christus te worden. – *Eerste Geschriften blz. 196*

Vrijdag 10 januari: Voor verdere studie

Lessen uit het Leven van Alledag "Hij onderwees in gelijkenissen," blz. 9-14

3. 11 jan – 17 jan: Discipelschap en gebed

Sabbatmiddag, 11 januari

Om verhoord te kunnen worden moeten onze gebeden gekenmerkt worden door een diep besef van onze noden en een sterk verlangen naar de dingen waar we naar vragen. Maar wij moeten niet ongeduldig worden en stoppen met vragen wanneer wij niet meteen antwoord ontvangen. "Het koninkrijk der hemelen breekt zich baan met geweld en geweldenaars grijpen ernaar" (Mattheus 11:12). Het geweld dat hier bedoeld wordt, is heilige ijver, zoals Job die liet zien. We moeten ons niet tot zeer emotionele gevoelens laten opjagen; maar we moeten onze verzoeken kalm en aanhoudend opzenden naar de troon van genade. Het is onze taak om onszelf (onze zielen) te vernederen voor God, onze zonden te belijden en in geloof nader tot God te komen. De Here beantwoordde het gebed van Daniel; niet zodat Daniel zichzelf zou verheerlijken, maar dat de zegeningen tot verheerlijking van God zouden zijn. Het is Gods bedoeling Zich te openbaren in Zijn voorzienigheid en in Zijn genade. Onze gebeden moeten als oogmerk hebben God te eren en niet onszelf. — *Review and Herald, 9 Februari 1897*

De Verlosser der mensen voelde in Zijn heiligheid de behoefte aan gebed, hoeveel meer moeten wij zwakke zondige wezens de behoefte gevoelen aan gebed – ernstig aanhoudend gebed. Wanneer Christus zeer sterke verzoeken moest tegemoet gaan, at Hij niet. Hij wijdde zich aan God en onder ernstig gebed en volkomen onderwerping aan de wil van Zijn Vader, kwam Hij als overwinnaar uit. Zij die de waarheid voor deze tijd belijden, moeten meer dan welke klasse belijdende christenen, het grote Voorbeeld in gebed navolgen. — *Testimonies deel 2 p. 202, 203*

Zondag, 12 januari: Medelijden door de tijd getoetst

Te neergeslagen omwille van Israël, bestudeerde Daniel opnieuw de profetieën van Jeremia. Deze waren zeer duidelijk, zodanig dat Daniel van dit getuigenis uit de boeken begreep “waarover het woord de Heren tot de profeet Jeremia gekomen was, dat Hij over de puinhopen van Jeruzalem zeventig jaar zou doen verlopen” (Dan 9:2).

Met een geloof dat gegrond was op het waarachtig woord der profetie, pleitte Daniel met de Heer om deze belofte in vervulling te doen gaan. Hij pleitte dat de eer van God zou worden bewaard. In zijn verzoek identificeerde hij zich volledig met die mensen die tekort schoten in het doen van Gods wil; hij beleed hun zonden alsof die van hem waren.

Wat een gebed was dat, dat van de lippen van Daniel kwam. Wat een nederigheid van geest wordt hierin geopenbaard. De warmte van het hemelse vuur kwam tot uiting in de woorden die tot God werden opgezonden. De hemel reageerde op dit gebed door boodschappers naar Daniel te sturen. In onze tijd zullen gebeden die op deze manier worden opgezonden, God behagen. “Het gebed van de rechtvaardige vermag veel.” Zoals in de vroegere dagen er na het gebed vuur uit de hemel kwam en het offer op het altaar verteerde, zo zal in antwoord van onze gebeden het hemelse vuur in onze zielen binnenkomen. Het licht en de kracht van de Heilige Geest zullen ons deel zijn.

Hebben wij ook niet de grote behoefte om God aan te roepen als Daniel? Ik spreek tot diegenen die geloven dat wij in de laatste periode van de wereldgeschiedenis leven. Ik wil er bij u op aandringen om de last van onze scholen, onze kerken en instellingen op u te nemen zodat de God Die het gebed van Daniel verhoord heeft ook ons gebed zal verhoren wanneer wij tot Hem komen in diepe verootmoediging. Onze noden zijn even dringend, onze moeilijkheden even zwaar en we moeten hetzelfde vaste doel voor ogen hebben en in geloof onze lasten op de Lastendrager leggen. We hebben in onze tijd behoefte aan mensen wier harten diep bewogen zijn zoals in de tijd waarin Daniel bad. — *Conflict and Courage p 256*

Allen die waarlijk geheiligd zijn, hebben een vergelijkbare ervaring. Hoe helderder hun inzicht in de grootheid, heerlijkheid en volmaaktheid van Christus des te duidelijker zien zij hun eigen zwakheid en onvolmaaktheid in. Zij hebben niet de neiging een zondeloos karakter te claimen; Datgene dat op zichzelf juist en goed lijkt, blijkt in tegenstelling tot de reinheid en heerlijkheid van Christus even onwaardig en vergankelijk. Wanneer mensen van God gescheiden zijn, wanneer zij een heel vertroebeld zicht op Christus hebben, dan zeggen ze: “Ik ben zonder zonde. Ik ben geheiligd ...”

Daniel was een toegewijde dienstknecht van de Allerhoogste. Zijn lange leven was vervuld van edele dienst aan zijn Meester. Zijn zuiverheid van karakter en zijn onwankelbare trouw werden alleen geëvenaard door zijn nederigheid van hart en zijn berouw voor God. Wij herhalen: het leven van Daniel is een voorbeeld van ware heiligmaking — *Christus weerspiegelen, p. 89*

De profeet Daniel naderde heel dicht tot God toen hij Hem onder belijdenis en nederigheid van ziel zocht. Hij probeerde geen verontschuldiging te zoeken voor zijn volk, maar erkende ten volle hun overtreding. Omwille van hen beleed hij zonden waaraan hij zelf niet schuldig was. Hij zocht genade bij God zodat hij zijn broeders hun zonden kon doen inzien en zij zich samen met hem zouden verootmoedigen voor God. — *Review and Herald 16 december 1890*

Maandag 13 Januari: Tijd voor gebed

Sommige mensen denken dat Christus als kind geen verzoeken had als kinderen die nu hebben, omdat Hij de Zoon van God was. De Schriften vertellen ons dat Hij op alle gebieden op gelijke wijze als wij verzocht was; en de Satan maakte zijn aanvallen op Christus veel sterker dan hij ons ooit zou kunnen verleiden. Er stond veel meer op het spel waarbij hij vreesde of hijzelf of Christus de overwinnaar zou worden. Als Christus satans krachtigste verzoeken zou weerstaan en hij (de satan) er niet in zou slagen Hem tot zondigen te verleiden, wist satan dat hij zijn macht zou verliezen en uiteindelijk gestraft zou worden met eeuwige vernietiging. Daarom werkte satan met zeer sterke kracht om Jezus ertoe te krijgen een verkeerde daad te doen; zo zou hij in een voordelige positie ten opzichte van Jezus komen te staan.

Neen kinderen, je kan nooit op zo een doelbewuste en wrede manier verzocht worden als de Heiland. De kracht van Christus lag in het gebed. Hij had de menselijke natuur op zich genomen, droeg onze zwakheden en werd zonde in onze plaats. Christus trok zich terug in de bergen en de bossen en sloot zich af van de wereld en van alles. Hij was alleen met de Vader. Met intense ernst zond Hij zijn verzoeken tot de Vader en strekte zich met alle kracht die Hij bezat uit om de hand van de Oneindige te vatten. Wanneer nieuwe en zwaardere verzoeken Hem te wachten stonden, glipte Hij naar de eenzaamheid van de bergen en bracht de gehele nacht door in gebed tot zijn Hemelse Vader.

Christus is ons Voorbeeld in alle dingen; als wij Zijn voorbeeld van ernstig, aandringend gebed tot God navolgen zodat wij kracht mogen ontvangen om in Zijn Naam, zullen wij de listen van de sluwe vijand weerstaan en nooit door hem worden overwonnen. Hij heeft nooit toegegeven aan de verleidingen van de duivel. Kinderen en jongeren, als je jezelf wil afhouden van het pad der zonde – omdat je geen ervaring hebt in het onderscheiden van de listen van satan – is je enige veiligheid het gebed. Leg al de geheimen van je hart bloot voor onderzoek door het onfeilbare Oog en pleit met God om je rein en sterk te maken en je volledig te bewapenen voor de grote conflicten in het leven. Het geloof groeit door conflicten met twijfel; de deugd wordt krachtig door het weerstaan van verzoeken. — *The Youth's Instructor, 1 april 1873*

Voor de toegewijde werker is er grote troost te weten dat zelfs Christus in zijn aardse leven zijn Vaders aangezicht dagelijks zocht voor nieuwe genadebewijzen; en na gemeenschap met God ging Hij op weg om anderen te versterken en te zegenen. Zie de Zoon van God in gebed met zijn Vader! Ofschoon Hij de Zoon is, wordt Zijn geloof versterkt door gebed en door gemeenschap met de hemel om zodoende kracht te ontvangen om het kwaad te weerstaan en de mensen in hun nood dienstbaar te zijn. Als oudere Broer van het geslacht kent Hij de noden van diegenen die, omgeven met zwakheid en leven in een wereld van zonde en verleiding, toch verlangend zijn Hem te dienen. Hij weet dat de boodschappers die Hij uitgekozen heeft zwakke, dwalende mensen zijn; maar aan een ieder die zich volledig aan Zijn dienst wijdt, wordt hulp van boven beloofd. Zijn eigen voorbeeld geeft de zekerheid dat ernstig, aanhoudend gebed in geloof tot God gezonden – geloof dat leidt tot volledige afhankelijkheid van God en onvoorwaardelijke toewijding aan Zijn werk – in staat is de Heilige Geest tot hulp te krijgen in de strijd tegen zonde. — *Van Jeruzalem tot Rome, p.*

De natuur van Christus bezat geen bezoedeling van de zonde. Als Zoon des mensen bad Hij tot de Vader en hiermee toonde Hij aan dat de menselijke natuur alle hemelse ondersteuning nodig heeft, die nodig is om gesterkt te worden voor de plicht en voorbereid te zijn op verzoeken. Als Prins van het leven bezat Hij macht van God en overwon Hij voor Zijn volk. De Heiland, Die bad voor diegenen die geen noodzaak zagen om te bidden en weende voor diegenen die geen behoefte hadden aan tranen, staat nu voor de troon om de gebeden van die mensen voor wie Hij op aarde had gebeden, te ontvangen en aan zijn Vader aan te bieden. Wij moeten het voorbeeld van Jezus volgen. Het gebed is een noodzaak in onze arbeid voor de redding van zielen. God alleen kan wasdom geven aan het zaad dat wij zaaien. — *Testimonies vol 4, p. 528,529*

Dinsdag 14 januari: Tijdloos onderricht

Het werk dat ons moet veranderen van onheiligheid naar heiligheid moet voortdurend plaatsvinden. Dag aan dag werkt God om de mens te heiligen; de mens moet hierin met Hem samenwerken en krachtige pogingen aanwenden om juiste gewoonten aan te kweken. Hij moet genade op genade toevoegen en terwijl hij werkt aan het toevoegen, werkt God aan het vermenigvuldigen. Onze Heiland staat gereed om te luisteren naar het gebed dat uit een berouwvol hart komt en Hij beantwoordt dat gebed; geloof en vrede worden Zijn getrouwen vermenigvuldigd. Vol blijdschap schenkt Hij hun die zegeningen die zij nodig hebben in hun strijd tegen het kwaad dat hen omringt. — *Christus weerspiegelen*

“Verwerp mij niet van uw aangezicht en neem uw heilige Geest niet van mij” Psalm 51:13. Beking en vergeving zijn een gave van God door Jezus Christus. Het is vanwege de invloed van de Heilige Geest dat wij overtuigd raken van zonde en de behoefte voor vergeving voelen. Alleen de berouwvolle mensen worden vergeven; maar het is de genade van de Heer dat het hart berouwvol maakt. Hij is bekend met al onze zwakten en onvolmaaktheden en Hij zal ons helpen. Hij zal het in geloof opgezonden gebed verhoren; maar de ernst van ons bidden kan enkel worden bewezen door onze pogingen om ons leven in harmonie te brengen met de grote morele standaard waaraan een ieders karakter zal worden getoetst. Wij moeten onze harten openen voor de invloeden van de transformerende kracht van de Geest. — *Review and Herald, 24 juni 1884*

Bid vaak tot uw Hemelse Vader; hoe vaker u in gebed bent, des te dichter zal uw ziel in de heilige nabijheid van God getrokken worden. De Heilige Geest zal bemiddelen voor de oprechte bidder met onuitsprekelijke verzuchtingen en het hart zal verzacht en onderworpen worden door de liefde van God. De wolken en de schaduw die satan om de ziel plaatst, zullen worden verdreven door de heldere stralen van de Zon der Gerechtigheid en verstand en hart zullen verlicht worden door het licht des Hemels. Maar, raak niet ontmoedigd wanneer het lijkt alsof uw gebeden niet onmiddellijk worden beantwoord. De Here ziet dat onze gebeden vaak vermengd zijn met aardse invloeden. Mensen bidden om zaken ter bevrediging van zelfzuchtige verlangens en de Heer beantwoordt hun gebed niet zoals zij dat verwachten. Hij brengt hen door verzoeken en beproevingen, door vernedering totdat zij duidelijker gaan inzien wat hun behoeften zijn. Hij geeft niet wat een verdorven eetlust zal bevredigen en wat schadelijk is voor de mens waardoor God onteerd wordt. Hij geeft de mens ook niet wat zijn ambitie zal strelen en zich voor zelfverheffing zal inzetten. Wanneer wij tot God komen moeten we dat doen met een berouwvol en onderworpen hart, alles ondergeschikt makende aan Zijn wil. — *Review and Herald 19 november 1895*

Woensdag 15 januari: Eindeloos medelijden

Er wordt te weinig gesproken over de liefde en de barmhartigheid van Jezus. Christus is voortdurend bezig voor zondaars te bemiddelen. Zij die met Hem samenwerken, moeten werken in lijn met het werk dat Hij bezig is te doen in de hemel. Jezus heeft de deur van de hemel voor ons opengedaan en wij mogen met opheffing van heilige handen - zonder woede of twijfel - voorbede doen voor de troon van God ten behoeve van degene voor wie wij werken. En we zullen door het geloof de hemel open zien gaan en de verheerlijkte Zoon van God – de Hogepriester voor onze zaligheid – zien pleiten voor zondaars.

Het is niet voldoende om tot mensen te preken; we moeten met hen en voor hen bidden. We kunnen hen niet tot hulp zijn terwijl wij onszelf afstandelijk van hen houden. We moeten hen benaderen met christelijke sympathie en liefde.

Predikanten moeten met God wandelen zoals Henoeh met God wandelde. De overvloedige liefde van de Verlosser moet het thema van hun gesprekken zijn. De ernst en onzelfzuchtigheid die het werk van Christus kenmerkten, moeten hun pogingen karakteriseren. Als zij onbevooroordeeld willen zijn tegenover diegenen die naar hen luisteren, zal hun hart met de liefde van de Verlosser vervuld moeten zijn. Zij die zich tot de waarheid bekeren, rijzen in geestelijk opzicht zelden uit boven het niveau van hun leraar. Vandaar dat het belangrijk is dat de leraars van Gods woord geestelijk gezind moeten zijn en

voortdurend in gemeenschap met de hemel moeten leven. — *Review and Herald*, 24 maart 1903

Deze liefde is het bewijs van hun discipelschap. Wanneer mensen verenigd zijn door liefde – en niet door macht of eigenbelang - laten zij daardoor zien dat er een invloed aanwezig is boven die van mensen. Wanneer deze eenheid aanwezig is, is dat een bewijs dat het beeld van God in de mensheid wordt hersteld, dat nieuwe levensprincipes in het leven zijn ingeplant. Het laat zien dat er kracht is in de hemelse geaardheid om de bovennatuurlijke machten van de duivel te weerstaan en dat de genade van God de zelfzucht van het natuurlijke hart kan beteugelen.

Wanneer zelfzucht opgaat in Christus, komt de liefde spontaan naar boven. Een volmaakt christelijk karakter is bereikt, wanneer de impuls om mensen te helpen en tot zegen te zijn, steeds van binnenuit komt- wanneer het zonlicht van de hemel het hart vervult en te zien is op het gelaat.

Het is niet mogelijk dat een hart waarin Christus woont, liefdeloos is. Als we God liefhebben omdat Hij ons eerst heeft liefgehad, zullen wij allen liefhebben voor wie Christus gestorven is. We kunnen niet in contact zijn met de Godheid zonder in contact te zijn met de mensheid, want in Hem Die op de troon van het universum zit, zijn goddelijkheid en menselijkheid verenigd. Als we verbonden zijn met Christus, zijn wij ook verbonden met onze medemens door de gouden schakels van de ketting der liefde. Dan zullen de barmhartigheid en het medelijden welke Christus had zichtbaar zijn in ons leven. Behulpzaamheid aan de behoeftigen en de lijdenden zal als vanzelfsprekend zijn voor ons zoals dat ook was voor Christus, die al goeddoende rondging. — *God's Amazing Grace*, p 145

Het leven van Christus was een leven van gebed. Vanwege de dagelijkse verzoeken en voortdurende tegenwerking van de leiders van het volk, wist Hij dat Hij in zijn menselijkheid gesterkt moest worden door gebed. Hij moest in contact zijn met God, energie, doorzettingskracht en vastberadenheid van Hem krijgen om een zegen te kunnen zijn voor de mensheid.

Christus is onze Lastdrager. Hij kwam om de beproevingen te dragen die wij moeten dragen, om weerstand te bieden aan verzoeken waaraan wij weerstand moeten bieden. Hij kwam om aan te tonen dat door kracht van boven te ontvangen, de mens een onbesmet leven kan leiden. Hij komt ons tegemoet in onze noden met sympathie en teder medelijden zonder een spoor van ongevoeligheid. Hij toont genadevolle behulpzaamheid en onvermoeid geduld. Met een zachte aanraking van liefde neemt Hij onrust en twijfel uit de ziel weg terwijl Hij vijandschap en ongeloof omzet in vertrouwen en geloof. "In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God en het Woord was God." "En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond.. vol van genade en waarheid" (Joh 1:1,14). We hebben geen hogepriester die, niet kan mede voelen met onze zwakheden maar Een die in alle dingen op gelijke wijze al wij verzocht i geworden, doch zonder te zondigen"(Hebr 4:15). "Daarom moest Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw hogepriester zou worden bij God om de zonden van het volk te verzoenen" (Hebr 2:17). — *Sign of the Times* 29 april 1903

Donderdag 16 januari: Eindeloze barmhartigheid beantwoord

De Heer zal niet toestaan dat zijn bedroefde en beproefde kinderen het mikpunt worden van satans aanvallen. Het is ons voorrecht om te vertrouwen in Jezus. De hemel is vol rijke zegeningen en het is ons voorrecht de blijdschap van Christus in ons te hebben, een blijdschap die van harte zal zijn. Wij vragen niet, daarom hebben wij niet of omdat wij niet uit geloof vragen gelovende dat wij gezegend zullen worden met de speciale inwerking van de Heilige Geest. Aan de waarachtige zoeker wordt door de bemiddeling van Christus de genadige inwerking van de Heilige Geest gegeven zodat de ontvanger kennis van de reddende waarheid kan doorgeven. Waarom geloven wij het eenvoudige "Zo zegt de Heer" niet? Houd niet op om te bidden – onder geen beding. De geest kan gewillig zijn en het vlees zwak, maar Jezus weet dat heel goed. U moet niet angstig worden in uw zwakheid; angst

betekent twijfel en wantrouwen. U moet eenvoudig geloven dat Christus in staat is u volledig te redden, als u door Hem tot God komt, daar Hij altijd leeft om voor u te pleiten. Wat houdt pleiten in? Dat is de gouden ketting die sterfelijke mensen verbindt met de troon van een eeuwige God. Het menselijk wezen voor wiens redding Christus is gestorven, richt smeekbeden naar de troon van God en zijn verzoek wordt door Jezus, die hem gekocht heeft met Zijn eigen bloed, aangehoord. Onze grote Hoge Priester plaatst zijn gerechtigheid ten gunste van de ernstige bidder en het gebed van Christus vermengt zich met dat van de mens. Christus heeft erop aangedrongen dat zijn volk bidt zonder ophouden. Dit betekent niet dat wij altijd op onze knieën hoeven te zijn, maar dat het gebed als de adem van onze ziel moet zijn. Onze stille gebeden die wij opzenden waar we ons ook bevinden, moeten tot God oprijzen en Jezus, onze Advocaat, pleit voor ons terwijl Hij ons verzoek met de wierook van Zijn gerechtigheid aanbiedt aan de Vader. De Here Jezus houdt van Zijn volk en wanneer zij Hem vertrouwen en zich volledig afhankelijk van Hem stellen, versterkt Hij hen. Hij zal door hen leven en hen inspireren met Zijn heiligmakende Geest en zo de ziel met Zijn eigen kracht overgieten. Hij werkt door hun verstandelijke vermogens en stelt hen in staat te kiezen om Zijn wil te doen en Zijn karakter uit te leven. Dan kunnen zij met de apostel Paulus zeggen: "Met Christus ben ik gekruisigd en toch leef ik (dat is) niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven" (Gal 2:20). Christus wil in de gedachten van gelovigen het feit inprenten dat zij de heerlijkheid moeten hebben die de Vader Hem gegeven heeft zodat allen die Hem liefhebben en dienen, één kunnen zijn met God. "Want de woorden die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven en zij hebben ze aangenomen en in waarheid erkend dat Ik van U ben uitgegaan en zij hebben geloofd dat Gij Mij gezonden hebt." "En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij één zijn gelijk Wij één zijn. Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot één, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt. Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt- Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om Mijn heerlijkheid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt, want Gij hebt Mij liefgehad voor de grondlegging der wereld' (Joh 17:8, 20-24). - *Sabbat School Worker*, 1 February 1896

Vrijdag 17 januari : Om verder te lezen

Testimonies vol 9 " Een hervormingsbeweging" p 126 *Medical Ministry* "By personal effort and living faith" pp 244, 245

4. 18 jan – 24 jan: Kinderen tot discipelen maken

Sabbatmiddag, 18 januari

Christus is ons voorbeeld in alle dingen. In de voorzienigheid van God, bracht Hij Zijn leven door in Nazareth, waar de bewoners een karakter hadden van die aard dat hij voortdurend werd blootgesteld aan verleidingen, en het nodig was om zichzelf te bewaken om schoon en zuiver te blijven te midden van zoveel zonde en goddeloosheid. Christus had niet zelf voor deze plek gekozen. Zijn hemelse Vader koos deze plek voor Hem. De plek waar Zijn karakter zou worden getest op verschillende manieren. Het vroege leven van Christus werd onderworpen aan zware beproevingen, ontberingen, en conflicten, zodat Hij een perfecte karakter zou ontwikkelen tot een perfect voorbeeld voor kinderen, jeugd en volwassenen.

Kinderen en jongeren worden vaak geconfronteerd met een omgeving die niet gunstig is voor een christelijk leven, en waar ze heel gemakkelijk toe kunnen geven aan verleidingen. Christus koos een rustig leven, en door een ambachtelijk leven te leiden, gebruikte Hij zijn handen nog steeds. Hij zocht geen verzoeken op. Christus heeft Zijn voeten geplaatst op de meest oneffen paden welke kinderen en jongeren ooit zouden moeten bewandelen. Hij had geen leven van welvaart en toegeeflijkheid. Zijn ouders waren arm, en voor

levensonderhoud afhankelijk van hun dagelijkse arbeid, dus het leven van Christus was een van armoede, zelfverloochening en ontbering. Hij deelde met Zijn ouders hun leven van ambacht. - *Boodschappen voor jonge mensen, blz. 78, 79.*

Zondag 19 januari: Het voordeel van het Hebreeuwse kind

Vanaf het vroegste begin gaven gelovigen in Israël veel aandacht aan de zaak van onderwijzing. De Heer had instructie gegeven dat de kinderen, zelfs vanaf zeer jonge leeftijd, zouden worden geleerd over Zijn goedheid en Zijn grootheid, vooral zoals geopenbaard in Zijn wet, en in de geschiedenis van Israël. Door middel van zang en gebed, en lessen uit de Schrift. Vaders en moeders moesten hun kinderen leren dat de wet van God een uitdrukking is van Zijn karakter, en dat zij de beginselen van het recht in het hart moeten ontvangen, het beeld van God werd gelegd op de geest en de ziel. In zowel de schoolsituatie als thuis, was een groot deel van het onderwijs mondeling, maar de jongeren werden ook geleerd om de Hebreeuwse geschriften te lezen, en de perkament rollen van het Oude Testament was voor hun studie toegankelijk.

In de dagen van Christus, was het godsdienstonderwijs zo belangrijk dat het dorp of de stad de scholen die dit niet verstrekten, werden beschouwd als onder de vloek van God te zijn. Aangezien "Hij in alles de broeders gelijk moest worden" (Hebreeën 2:17). En Jezus nam steeds meer toe in kennis zoals wij dat ook kunnen doen, de intieme kennismaking met de Schrift, van welke Hij blijk gaf in zijn bediening, getuigt van de zorgvuldigheid waarmee, hij zichzelf in die vroege jaren aan de studie van het heilige woord gegeven had. – *Fundamenten van Christelijk Onderwijs, p. 442.*

Waar dan ook in Israël Gods plan van het onderwijs werd uitgevoerd, getuigden de resultaten van zijn auteur. Maar in heel veel huishoudens werd deze door de Hemelse aangereikte training, en de aldus ontwikkelde karakters zeer zeldzaam. Gods plan werd maar gedeeltelijk en onvolkomen vervuld. Door ongeloof en door het negeren van aanwijzingen van de Heer, omringden de Israëlieten zich met verleidingen en maar weinigen hadden de kracht die te weerstaan. In Kanaän "hadden ze niet de volken verdelgd, zoals de Heer opgedragen had, maar zij vermengden zich met de heidenen, en leerden hun werken. En zij dienden hun afgoden, tot ze tot een strik voor hen waren " Hun hart was niet recht voor God," zij waren niet standvastig in Zijn verbond.. Maar Hij, barmhartig zijnde, verzoende de ongerechtigheid, en verwerpte ze niet : ja, maar wendde dikwijls Zijn toorn af.... Want Hij herinnerde zich dat zij vlees waren, een wind, die doorgaat, en niet wederkeert " Psalm 106:34-36 ; 78:37-39. Vaders en moeders in Israël warden onverschillig tegenover hun verplichting jegens God, onverschillig over hun verplichting jegens hun kinderen. Door ontrouw te zijn in huis, en de afgodische invloeden van buiten, kregen velen van de Hebreeuwse jeugd een opleiding, die sterk verschilde van wat God voor hen had gepland. Ze leerden de wegen van de heidenen. - *Onderwijs, pp 45, 46.*

Maandag 20 januari : Jezus' kinderjaren

Dag na dag deed [Jezus] kennis op uit de grote bibliotheek van de levende en levenloze natuur. Hij die alle dingen geschapen had, was nu een kind van de mensheid, en hij bestudeerde de lessen die zijn eigen hand in de aarde en de zee en de lucht hadden geschreven. De gelijkenissen die Hij gebruikte tijdens zijn bediening om te laten zien hoe open Zijn geest was om de invloeden van de natuur, en hoe in Zijn jeugd hij het genoeg had om geestelijke leer te verzamelen uit de omgeving van zijn dagelijks leven. Voor Jezus werden de betekenis van het woord en het werk van God geleidelijk ontvouwd, terwijl Hij op zoek was om de dingen te begrijpen, zoals elke jongere dat doen. De cultuur van heilige gedachten en omgevingen maakte Hij zichzelf eigen. Alle ramen van Zijn ziel waren geopend in de richting van de zon, en door het licht van de hemel werd Zijn geestelijke natuur gesterkt, en Zijn leven liet wijsheid en de genade van God zien.

Ieder kind kan kennis opdoen als Jezus deed, uit de werken van de natuur en de pagina's van Gods heilige Woord. Als we proberen om kennis te maken met onze hemelse Vader door zijn woord, zullen de engelen in de buurt komen, onze geest zal worden

versterkt, ons karakter zal worden verheven en verfijnd, en wij zullen steeds meer op onze Redder lijken. En als we graag kijken naar het mooie in de natuur, zal onze genegenheid uitgaan naar God, terwijl de geest onder de indruk is, wordt de ziel versterkt door in contact te komen met de oneindigheid van Zijn werken. Gemeenschap met God door het gebed ontwikkelt de mentale en morele vermogens, en de spirituele krachten versterken ons als we mediteren over geestelijke dingen.

Het leven van Jezus was een leven in harmonie met God. Terwijl Hij een kind was, dacht Hij en sprak als een kind, maar geen spoor van zonde ontsierde het beeld van God in Hem. Vanaf de eerste dagen van intelligentie groeide Hij voortdurend in hemelse genade en kennis van waarheid. -*Special Getuigenissen over onderwijs, blz. 158, 159.*

Hoewel Jezus onderworpen was aan Zijn ouders, begon Hij op zeer jonge leeftijd voor zichzelf te werken aan Zijn karakter. Terwijl Zijn moeder zijn eerste menselijke leraar was, gaf Hij zichzelf voortdurend voor de opleiding van zijn Vader in de hemel. In plaats van gebogen over de geleerde kennis uitgesproken door de rabbijnen van eeuw tot eeuw, stelde Jezus zich onder de Goddelijke Leraar, bestudeerde de woorden van God, puur en onbedorven, en bestudeerde ook het grote lesboek der natuur. De woorden: "Zo spreekt de Heer", "Er staat geschreven," waren Zijn redenen voor elke daad die afwijk van de familietradities. Hij bracht een zuivere sfeer in het huiselijk leven. Hoewel Hij zichzelf niet plaatste onder de invloed van de rabbijnen door een student op hun scholen te zijn, werd Hij toch vaak in contact gebracht met hen, en de vragen die Hij stelde alsof Hij een geleerde was, verbaasden de wijzen, want hun praktijken waren niet in harmonie met de Schrift, en ze hadden niet de wijsheid die van God komt. Zijn opleiding leek van een hogere soort dan de hunne. - *Special Getuigenissen over onderwijs, p. 162.*

Jezus leerde alles thuis. Zijn moeder was Zijn eerste menselijke leraar. Van haar lippen, en van de rollen van de profeten, leerde Hij de hemelse dingen. Hij woonde in een fijn thuis waar alles er trouw en vrolijk aan toe ging. Hij had een rol in het dragen van de huishoudelijke taken. Hij die de ontwerper van de hemel was geweest, was een gewillige dienaar, een liefhebbende, gehoorzame zoon. Hij leerde een vak en met Zijn eigen handen werkte Hij in de timmermanswerkplaats met Jozef. In het gewaad van een gewone arbeider liep Hij door de straten van het stadje. - *De Weg tot Gezondheid, blz. 399, 400.*

Dinsdag 21 januari: De kinderen genezen

Een Kanaänitische vrouw smeekte [Jezus] haar dochter, die zwaar bezeten was, te genezen. De vrouw wist heel goed dat de Joden niets te doen hadden met de Kanaänieten en dat ze weigerden om ze zelfs te spreken, maar zij had gehoord van de wonderen van genade die Jezus had verricht, daarom besloot ze om een beroep op Hem te doen haar dochter te bevrijden van de vreselijke kwelling die op haar was. De arme vrouw beseftte dat haar enige hoop in Jezus was, en dat ze in Zijn volmaakte macht moest geloven.

Hoewel Jezus onverschillig leek te zijn voor haar kreten, was ze niet beledigd en liep ze niet weg, maar bleef ze dat Hij haar verdriet zou verlichten. Toen Hij langsliep alsof hij haar niet hoorde, volgde zij Hem, en ging door met haar smeekbede...

Jezus, die schijnbaar haar verzoeken afwees in overeenstemming met de meedogenloze vooroordelen van de joden, antwoordde: "Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen en voor de honden te werpen." Dit antwoord gaf duidelijk weer dat het onbetamelijk was de zegeningen die God op Zijn volk had uitgestort aan vreemdelingen te doen toekomen. Dit antwoord zou een minder ernstige zoeker erg hebben ontmoedigd. Velen zouden hebben opgegeven om zich verder in te spannen voor het ontvangen van genezing, en zouden weg zijn gegaan met gevoelens van vernedering en misbruikt te zijn geweest, maar de vrouw antwoordde: "Zeker, Here, ook de honden eten immers van de kruimels die van de tafels van hun meesters vallen."

Uit de overvloed die er was op de feesten van de rijken, werden de kruimels die op de grond vielen, opgegeten door de honden. Ze erkende dat ze in een positie was als die van de honden die gelukkig accepteren wat van de tafel van hun meester valt. Terwijl Gods volk

werd begunstigd met rijke en overvloedige gaven, zou Jezus niet ook aan haar schenken van de vele zegeningen die Hij zo vrij gaf aan anderen ? Terwijl zij beleidde dat zij geen aanspraak op Zijn gunst had, pleite zij nog steeds voor een kruimel van Zijn tafel. Zo'n geloof en doorzettingsvermogen. Slechts enkele van de mensen van het volk van God hadden zo hoge waardering voor de welwillendheid en macht van de verlosser.

Zij gaf zichzelf meteen over aan de goddelijke macht van Christus, en had onvoorwaardelijk vertrouwen in Zijn vermogen om haar een gunst te verlenen. en ze heeft Jezus onvoorwaardelijk erkent als de Verlosser, en dat Hij in staat was om alles wat zij van Hem vroeg, te doen. De Verlosser is tevreden, Hij heeft haar vertrouwen in Hem getest, en Hij geeft nu antwoord aan haar verzoek en eindigt de les voor Zijn leerlingen. Hij wende Zich tot haar met een blik van medelijden en liefde, en zei: "O, vrouw, groot is uw geloof. U zij gelijk gij wilt." Vanaf dat uur was de dochter geheel verlost, en de demonen verontrusten haar niet meer. De vrouw vertrok en erkende haar Zaligmaker, en was gelukkig met de verhoring van haar gebed. —*Pamphlet: Redemption: or the Miracles of Christ, the Mighty One, pp. 77–80.*

Woensdag 22 januari: een geduchte waarschuwing

[Christus] wist dat deze kinderen naar Zijn raad zouden luisteren en Hem zouden aannemen als hun Verlosser, terwijl degenen die wijs in de ogen van de wereld waren en hun harten hadden verhard, minder geneigd waren om Hem te volgen en een plaats te vinden in het koninkrijk van God. Deze kleinen, door te komen tot Christus en te ontvangen van Zijn raad en zegen, hadden Zijn beeld en Zijn genadige woorden gestempeld op hun geest, om nooit te worden uitgewist. We moeten een les uit deze daad van Christus leren, dat de harten van de jongeren het meest gevoelig zijn voor de leer van het christendom, gemakkelijk te beïnvloeden in de richting van vroomheid en deugd, en sterk om de te ontvangen indruk te behouden.

"Laat de kinderen tot Mij komen, en verhindert ze niet; want der zulken is het Koninkrijk der hemelen." Deze waardevolle woorden zijn om te koesteren, niet alleen door iedere moeder, maar ook door elke vader. Deze woorden zijn een aanmoediging voor ouders om hun kinderen op te voeden, in de naam van Christus, dat de Vader Zijn zegen kan rusten op de hele familie. Niet alleen moeten de meest geliefden aandacht krijgen, maar ook de rustelozen, eigenzinnige kinderen, die een zorgvuldige training en tedere begeleiding nodig hebben. - *Het Adventistisch huisgezin, pp 275, 276*

In de kinderen die met Hem in contact werden gebracht, zag Jezus de mannen en vrouwen die erfgenamen van Zijn genade zouden zijn en onderdanen van Zijn koninkrijk, en van wie sommigen martelaren zouden worden omwille van Hem. Hij wist dat deze kinderen naar Hem luisterden en Hem veel makkelijker als hun Verlosser aannamen dan wij volwassenen, waarvan velen wereldwijd en hard van hart zijn. In Zijn onderwijzing, kwam omlaag naar hun niveau. Hij, de Majesteit van de hemel, beantwoordde hun vragen en vereenvoudigde Zijn belangrijke lessen om tegemoet te komen aan hun kinderlijk begrip. Hij plantte in hun gedachten de zaden van waarheid, die in latere jaren zouden ontkiemen en vrucht dragen tot het eeuwige leven.

Toen Jezus tot Zijn discipelen zei dat zij de kinderen die tot Hem komen niet zouden verbieden, sprak Hij tot Zijn volgelingen in alle tijden - administrateurs van de kerk, predikanten, helpers, en alle christenen. Jezus roept de kinderen, en Hij gebiedt ons : "Laat hen komen, " alsof Hij wou zeggen dat ze zullen komen als men ze niet hindert.

Laat uw onchristelijke karakters geen verkeerd beeld van Jezus weerspiegelen. Houd de kleinen niet bij Hem weg door uw koudheid en hardheid. Geef hen nooit het gevoel dat de hemel geen aangename plek zou zijn. Spreek niet over religie alsof het iets is dat kinderen niet kunnen begrijpen, of doe niet alsof niet van hen verwacht wordt dat zij Christus in hun jeugd hoeven te accepteren. Geef hen niet de valse indruk dat de godsdienst van Christus een religie is van somberheid, en dat als ze tot de Zaligmaker komen, ze alles moeten opgeven dat het leven vreugdevol maakt.

Werk samen met Zijn werk, als de Heilige Geest de harten van de kinderen beweegt. Leer hen dat de Zaligmaker hen roept, dat niets hun grotere vreugde kan bieden dan om zich aan Hem te geven in de bloei en de frisheid van hun jonge jaren. - *De Weg tot Gezondheid*, blz. 42-44.

Donderdag 23 januari : Laat de kinderkens

De discipelen dachten dat het werk van de Meester te belangrijk was om te worden onderbroken of gehinderd door de kinderen die door hun moeders in de tegenwoordigheid van Christus werden gebracht. De discipelen veronderstelden dat deze kinderen te jong waren om te profiteren van een gesprek met Jezus, en concludeerden dat Hij het hen zeer kwalijk zou nemen en geïrriteerd zou zijn door hun aanwezigheid. Maar het waren de discipelen met wie Hij ontstemd raakte. De Verlosser begreep de zorg en de last van de moeders die op zoek waren om hun kinderen op te leiden volgens het woord van God. Hij kende hun inzet van de ziel, Hij had gezien dat ze betrokken waren bij ernstig gebed ten behoeve van hun kleintjes. Hijzelf had ze in Zijn aanwezigheid getrokken. Een vermoeide moeder had haar huis verlaten met haar kleintjes die zich vastklampten aan haar. Toen ze op weg ging, kwam ze een buurvrouw tegen, vertelde haar over haar doel en schiep in haar een verlangen om haar kinderen ook gezegend te laten worden door Christus. Zo kwamen vele moeders samen, die hun kleintjes begeleiden.

Sommige van de kinderen waren geen baby's meer en ook geen kinderen. Toen ze hun doel kenbaar maakten, hoorde Jezus hun schuchtere en met tranen gevulde verzoeken met sympathie en medelijden aan. Maar Hij wachtte om te zien hoe de discipelen deze moeders en hun kleine kinderen zouden behandelen. Toen Hij zag dat zij hen wegstuurden, de fout maakten dat zij de Meester een dienst bewezen, wees Hij hen op hun fout en ontving Hij de moeders en hun kinderen teder. Hij nam de kinderen in Zijn handen en legden hen de handen op. Hij leunde de vermoeide hoofden van de kleintjes op Zijn borst van oneindige liefde. Hij gaf hen de zegen waarvoor ze kwamen.

Ter gelegenheid van het ontvangen van de kinderen, gaf Christus Zijn discipelen een les die ze nooit meer vergaten. Ze luisterden met verbazing naar de woorden: "Laat de kinderen tot Mij komen, en verhindert ze niet; Voor zodanigen is het koninkrijk van God." De moeders die hun kinderen bij Jezus hadden gebracht, werden getroost door Zijn mededogen. Maar de moeders van vandaag moeten ook naar deze woorden kijken en ze koesteren. Met hetzelfde geloof als de vrouwen die hun kinderen bij Jezus brachten, die Christus met bevende angst en toch met enthousiaste ernst hadden gezocht. Deze moeders werden aangemoedigd om met nieuwe opgewektheid hun last van zorg en liefde op te nemen, en hopelijk te werken voor hun kinderen. Elke belaste moeder moet de woorden van Christus in dezelfde geest ontvangen.

Maar Hij gaf hun ook waarheid met een algemene strekking. Hij zei: "Wie het Koninkrijk van God niet als een klein kind zal ontvangen [klaar om te worden onderwezen en geleid van Christus, klaar om te geloven in hem als een persoonlijke Redder], zal er geenszins ingaan." Mannen en vrouwen zijn alleen maar opgegroeide kinderen. Zij staan onder discipline van God zoals kinderen onder discipline van hun aardse ouders. De kerk bestaat uit mannen en vrouwen die de dezelfde natuur hebben, dezelfde neigingen, net als de kleine kinderen die tot Christus gebracht werden. De leden van onze kerken zijn samengesteld uit personen die goede en minder goede gewoonten hebben, die dezelfde hartstochten ten toon spreiden als de kinderen die nadat ze Christus aanvaardden, samen het koninkrijk van de hemel zouden vormen.

Hoe toepasselijk was het dat deze kinderen tot Christus gebracht moesten worden voor Zijn voorspraak en zegen! Ze waren een type van wat de leden van zijn kerk zouden moeten worden. De kinderen van God moeten nederig zijn, de liefdevol, en moeten een onderwijsbare geest hebben, om zo de wereldse misleidingen te weerstaan. - *Signs of the Times*, 9 april 1896 bezitten.

Vrijdag 24 januari: Om verder te lezen

De Wens der eeuwen, “Zegen de kinderen,” pp. 511–517; “De temple weer gereinigd,” pp. 592; *Testimonies*, vol. 6, “Baptism, pp. 93–95; Karaktervorming, “Bijbelonderwijzing en studie,” pp. 185, 186.

5. 25 jan – 31 jan: Zieken tot discipelen maken

Sabbatmiddag, 25 januari

Door het licht van Zijn verhoogde reinheid kon de Verlosser van de wereld zien dat de kwalen waaraan de menselijke familie leed hen berokkend werden door het overtreden van Gods wet. Elke zaak van lijden kon Hij tot zijn oorzaak nagaan. Hij leest de verdrietige en vreselijke geschiedenis van het beslissende einde van onboetvaardige zondaars. Hij weet dat enkel Hij hen van de put kon redden waarin zij gevallen zijn. Hij alleen kan hun voeten op het juiste pad plaatsen. Alleen Zijn volmaaktheid kon baten voor hun onvolmaaktheid. Alleen Hij kon hen kleden met Zijn smetteloze kleed van gerechtigheid. Christus wilde allen. Hij kon niet verdragen dat één verloren zou gaan. Oh, als de menselijke familie enkel de resultaten van zonde kon zien in het overtreden, geweld en misdaad die in de wereld bestaan. Als zij de gedaanteverwisseling van de mensheid naar het beeld van God tot het evenbeeld van satan konden zien! De mens is rein en heilig geschapen, maar door de overtreding heeft hij de eigenschappen van satan aangeleerd.

Door in menselijke gedaante naar deze wereld te komen, door aan de wet onderworpen te worden, door aan mensen te openbaren dat Hij hun ziekte, hun zorgen, hun schuld droeg, werd Christus geen zondaar. Hij was rein en onbevlekt van elke ziekte. Geen enkele vlek van zonde werd op Hem gevonden. . . Hij stond voor de wereld als het vlekkeloze Lam van God. Toen menselijk lijden op Hem drukte, Hij die in welzijn van volmaakte mannelijkheid was, was als een die met hen leed. Dit was volstrekt noodzakelijk, dat Hij Zijn volmaakte liefde in het belang van het mensdom uitdrukte. . Christus was sterk om de hele wereld te redden. - *That I may know Him, p. 67*

Zondag 26 januari: De genezende aanraking

In ons belang daalde Christus neer, van dieptepunt tot dieptepunt, tot Hij niet meer verder kon gaan. Het was voor goddelijke minzaamheid en zelfopoffering onmogelijk grotere diepten te bereiken dan de dood aan het kruis. Dit wonderbaarlijke offer ontroerde de hele hemel, en kunnen wij ernaar opzien zonder dat onze harten breken bij het aanblik?

Hij die “ons verdriet nam en onze zorgen droeg” was in ons geïnteresseerd. Zijn genade is voor alle mensenkinderen. Zijn goedheid en liefde zijn onuitputtelijk. Zijn werk in ons belang houdt nooit op. En in leven en karakter, is de christen nauw verbonden met Christus, in Zijn plannen van genade voor de mensheid. Zijn karakter moet een kopie zijn van Christus' karakter. Het onzelfzuchtige, zelfopofferende leven van Jezus moet door iedere ziel die de Verlosser liefheeft worden weergegeven. - *Pacific Union Recorder, 14 juli, 1904*

Het hemelse universum stond versteld van zulke geduldige, onuitsprekelijke liefde. Om het gevallen mensdom te redden, nam Gods Zoon menselijkheid op Zich, legde Zijn Koninklijke kroon en kleed af. Hij werd arm, zodat wij door Zijn armoede rijk zouden worden. Één met God, was Hij alleen in staat om dit werk te volbrengen, en Hij stemde in met een werkelijke eenheid met mensen. In Zijn zondeloosheid kon Hij elke overtreding dragen.

Deze liefde werd geopenbaard, maar het kan door sterfelijke mensen niet begrepen worden. Het is een diepe verborgenheid voor de menselijke geest om te doorgronden. Christus heeft in werkelijkheid de zondige, menselijke natuur met Zijn eigen zondeloze natuur verenigd, omdat door deze daad van minzaamheid, Hij in staat zou zijn Zijn bloed te vergieten ten bate van het menselijke ras. - *Manuscript Releases, vol 17, p. 26*

“En voorbijgaande zag Hij een mens, blind van zijn geboorte af. En Zijn discipelen vroegen Hem, zeggende, Rabbi, wie heeft er gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind

geboren zou zijn? Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd noch zijn ouders, maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem openbaar zouden worden. Ik moet werken de werken Degenen Die Mij gezonden heeft, zolang het dag is; de nacht komt, wanneer niemand werken kan. Zolang Ik in de wereld ben, zo ben Ik het Licht der wereld.”

Door de vraag die de discipelen Jezus stelden, toonden zij dat zij dachten, dat alle ziekten en lijden het resultaat van zonde waren. Dit is natuurlijk waar, maar Jezus toonde dat het een vergissing was te veronderstellen dat ieder die een slachtoffer was ook een grote zondaar moest zijn. Terwijl Hij hun vergissingen corrigeerde spuwde Hij op de aarde, en maakte Hij slijk uit het speeksel, smeerde de ogen van de blinde man in met de klei en zei tegen hem: “Ga heen, was u in het badwater Silóam (wat vertaald wordt met: uitgezonden). Hij dan ging zijn weg en werd ziende. Jezus beantwoordde de vraag die de discipelen aan Hem voorlegden op een praktische manier, op de manier zoals hij gewoonlijk antwoordde op vragen die slechts werden gesteld uit nieuwsgierigheid. De discipelen werden niet opgeroepen de vraag te bespreken wie had gezondigd of niet, maar om de macht van God, zijn genade en erbarmen te begrijpen door aan de blinde het gezichtsvermogen te geven. Dat alles moest overtuigen dat er geen genezing in de slijk of in het badwater was waarheen hij gezonden werd om zich te wassen, maar dat de verdienste in Christus was. - *Signs of the Times*, 23 oktober 1893

Maandag 27 januari: Het lichaam genezen

De zending van Christus bracht Hem naar Kapernaum. Toen het nieuws zich verspreidde dat Jezus in het huis van Petrus te gast was, kwamen mannen, vrouwen en kinderen uit elke richting om de wonderbaarlijke Leraar te horen. Er was een man in de buurt die verlaagd was tot volslagen hulpeloosheid door de ongeneeslijke verlamingsziekte. Hij had de hoop tot herstel opgegeven. Maar zijn vrienden en verwanten hadden van de genadige onderwijzingen van Jezus gehoord; zij waren getuigen van Zijn wonderbaarlijke wonderen; zij zagen dat Hij zich van niemand afkeerde, dat zelfs de weerzinwekkende bedelaars toegang tot Zijn tegenwoordigheid vonden en genezen werden, en zij begonnen te hopen dat de verlamde geholpen zou worden als zij hem onder de aandacht van Jezus zouden brengen.

Zij probeerden de patiënt te bemoedigen, door hem te vertellen van de wonderbaarlijke kracht van Jezus om elke kwaal te genezen; van de woorden van genade die hij tot de wanhopigen gesproken had, en van hen die van satans macht bevrijd waren door een woord van Zijn majestueuze gezag.

Toen de verlamde man naar de goede berichten luisterde, herleefde hoop in zijn hart dat hij verlicht zou mogen worden van zijn verschrikkelijk gebrek. Hij verlangde ernaar Jezus te zien en zichzelf in Zijn handen te leggen. Maar toen hij bedacht dat losbandigheid de voornaamste oorzaak van zijn kwelling was, zonk de hoop, want hij vreesde dat hij niet toegelaten zou worden in de nabijheid van de reine Geneesheer. Hij had het plezier van zonde liefgehad, zijn leven was een overtreding van Gods wet geweest, en zijn lichamelijke kwelling was de straf van zijn overtreding.

Lang geleden had hij zijn zaak in handen van de Farizeeën en dokters gelegd, smekend om hun interesse en medegevoel, hopende dat zij iets zouden doen om zijn kwellende gedachten en geestelijk lijden te verlichten. Maar zij hadden ongeïnteresseerd op hem neergekeken en hem ongeneeslijk verklaard. Zij hadden aan zijn ellende bijgedragen door hem te vertellen dat hij enkel aan de rechtvaardige vergelding van God voor zijn misdaden leed. Het was de gewoonte van de Farizeeën om zich afzijdig te houden van de zieken en behoeftigen. Zij waren van oordeel dat ziekten en benauwdheden altijd een bewijs van Gods toorn tegen de overtreder waren. Toch waren juist deze mannen, die zichzelf als heilig verhoogden en bijzondere voorkeur van God genoten, corrupter in hun hart en leven dan de arme lijdenden die zij veroordeelden.

De verlamde man was tot wanhoop gedreven, geen hulp ziende uit welke hoek dan ook, tot nieuws van de wonderen van genade, door Jezus verricht, weer hoop in zijn hart had opgewekt. Toch had hij angst dat hij niet in zijn tegenwoordigheid zou worden toegelaten; hij voelde dat als Jezus hem enkel zou zien en hem verlichting van gedachten zou geven door

zijn zonden te vergeven, hij tevreden zou zijn te leven of te sterven overeenkomstig Zijn rechtvaardige wil. Zijn vrienden verzekerden hem dat Jezus anderen had genezen die in elk opzicht even zondig en hulpeloos als hijzelf waren, en dit bemoedigde hem te geloven dat zijn eigen bedde ingewilligd zou worden. - *Signs of the times, 16 oktober, 1879*

Dinsdag 28 januari: Geest en lichaam genezen

Ofschoon de mensen van Gadara Jezus niet ontvangen hadden, liet Hij hen niet in het duister, welke zij zelf hadden gekozen. Toen zij Hem vroegen van hen weg te gaan, hadden zij Zijn woorden niet gehoord. Zij waren onwetend over wat zij afwezen. Daarom zond Hij hen het licht, en door hen naar wie zij wel zouden luisteren. Door het vernietigen van de zwijnen, was het satans doel de mensen van de Redder af te wenden en het prediken van het evangelie in dat gebied te voorkomen. Maar juist deze gebeurtenis wekte het land op zoals niets anders had kunnen doen, en richtte de aandacht op Christus. Ofschoon de Verlosser Zichzelf van hen verwijderd had, bleven de mannen die Hij genezen had als getuigen van Zijn kracht. Diegenen die tussenpersonen van de prins der duisternis waren geweest, werden kanalen van licht, boodschappers van de Zoon van God. Toen Jezus naar Dekapolis terugkeerde, stroomden de mensen samen en drie dagen lang hoorden duizenden uit omliggende landen de boodschap van redding.

De twee herstelde bezetenen waren de eerste missionarissen welke Christus zond om in de landstreek van Dekapolis het evangelie te onderwijzen. Slechts een korte tijd hadden deze mannen naar Zijn woorden geluisterd. Geen enkele preek van Zijn lippen hadden hun oren ooit bereikt. Zij konden de mensen niet onderwijzen zoals de discipelen, die dagelijks met Christus waren, konden, maar zij konden vertellen wat zij wisten; wat zijzelf gezien, gehoord en gevoeld hadden van de Verlossers kracht. Dit is wat een ieder kan doen wiens hart door de genade van God is aangeraakt. Dit is het getuigenis waarvoor onze Heer roept, en waar de wereld door gebrek aan te gronde gaat. - *The ministry of healing, p. 98,99*

De relatie die tussen de geest en het lichaam bestaat is erg intiem. Als één lijdt, voelt de ander mee. De toestand van het verstand heeft op de gezondheid een veel grotere invloed als velen zich realiseren. Veel van de ziektes waaraan men lijdt, zijn het resultaat van geestelijke depressie. Verdriet, boosheid, ontevredenheid, wroeging, schuld en wantrouwen, dragen allen bij aan het afbreken van de levenskrachten, en verval en dood uit te nodigen.

Ziekte wordt soms teweeggebracht, en wordt vaak in de verbeelding verergerd. Sommigen zijn levenslang gehandicapt die goed zouden zijn als zij enkel zo dachten. Velen verbeelden dat elke geringe blootstelling ziekte veroorzaakt, en de kwade uitwerking komt te voorschijn omdat het wordt verwacht. Velen sterven aan ziektes waarvan de oorzaak volledige inbeelding is.

Moed, hoop, geloof, medegevoel en liefde bevorderen gezondheid en verlengen het leven. Een tevreden leven, een opgewekte geest, is gezond voor het lichaam en sterkte voor de ziel. "Een vrolijk hart bevordert de genezing" Prediker 17:22

Bij de behandeling van zieken moet het effect van mentale beïnvloeding niet over het hoofd worden gezien. Juist gebruikt, levert deze invloed een van de meest effectieve werkingen om ziekten te bestrijden. - *The ministry of healing, p. 241*

Woensdag, 29 januari: De opstanding en het leven

Door te sterven vernietigde Christus hem die de macht over de dood had. Hij bracht het plan ten uitvoer, voltooide het werk welke Hij vanaf Adams val als overeenkomst op zich genomen had. Door voor de schuld van een zondige wereld te sterven, herstelde Hij de gevallen mensheid weer in ere, op voorwaarde van gehoorzaamheid aan Gods geboden, tot de staat waarin hij als gevolg van ongehoorzaamheid was gevallen. En toen Hij de boeien van het graf verbrak en triomfantelijk uit de dood verrees, beantwoordde Hij de vraag: "Als een mens sterft, zal hij leven?" Job 14:14 Christus maakte het mogelijk dat elk kind van Adam, door een leven van gehoorzaamheid, zonde zou overwinnen en verrijzen zou uit zijn geërfde graf tot onsterfelijkheid door de aankoop met het bloed van Christus. . .

De vraag: "Als een man sterft, zal hij dan leven?", werd beantwoord. . . God bracht in menselijke vorm leven en onsterfelijkheid aan het licht door het evangelie. Door te sterven, verzekerde Christus eeuwig leven voor allen die in Hem geloven. -*In heavenly places, p. 44*

O, wat een geschiedenis hebben we in het leven, dood, opstanding en verheerlijking van Christus. Hij was de vleesgeworden God, de Heer van leven en glorie, toch werd Hij voor ons welzijn in de handen van slechte mensen overgeleverd. Satan en het hele bondgenootschap van slechte mensen en engelen raasden om hem heen, en hij leed zoals voor enig menselijk wezen onverdraaglijk zou zijn geweest. Zijn leven was een van uiterste zelfverloochening en zelfopoffering, vol van daden van goddelijke genade, goedheid en macht. Ziekte verdween door Zijn aanraking, de blinden konden weer zien, de doven horen, demonen werden uitgedreven en de doden opgewekt. De door de storm opgezweepte wateren werden stil op Zijn bevel en toen Hij aan het kruis hing, gaf de natuur tekenen van sympathie met hun stervende Schepper. De aarde wankelde en werd beefde onder de voeten van mensen; de zon bekleedde zichzelf in zak en as. Toen de machtige engel van de hemel neerdaalde, en de duisternis verdreef, viel de Romeinse wacht als dood voor de glansrijke glorie en Christus straalde in Zijn Godheid toen Hij uit het graf opstond en triomfantelijk over dood en het graf triomfeerde. Toen de discipelen Hem uit de dood verrezen zagen, begrepen zij wat Hij bedoelde te zeggen: "Vernietig de tempel, en Ik zal in drie dagen weer oprichten."

Zal ons geloof ooit nog wankelen? Welk sterker bewijs kon God ons gegeven hebben dat Jezus de Zoon van God? Welk groter bewijs kon hij van de macht en komen van onze Heer Jezus Christus hebben gegeven dan welke hij gaf door hen die ooggetuigen waren van zijn Majesteit? Zullen zij, die beweren in Christus te geloven als hun persoonlijke Verlosser, God onteren door te twijfelen dat Hij aan wiens voogdijschap zij tot die dag zijn overgedragen? Jezus is de verrezen Verlosser. Hij kwam uit het graf tevoorschijn om Zijn vroegere aanspraken te handhaven, het geloof van Zijn volgelingen te bevestigen, de waarheid van Zijn Godheid voor mensen vast te stellen, om dubbel zeker te stellen dat wie ook in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft. - *Signs of the time, 30 mei, 1895*

Voor de gelovige is dood maar iets onbetekenend. Christus spreekt erover alsof het een kort moment is. "Als iemand mijn woord bewaard heeft, hij zal de dood niet aanschouwen." "Hij zal de dood in eeuwigheid niet smaken". Johannes 8: 51, 51. Voor de christen, is dood enkel een slaap, een moment van stilte en donkerheid. Het leven is door Christus in God geborgen, en "als Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid." Colossenzen 3:4 - *Het geloof waardoor ik leef, p. 187*

Het Woord van God bevat onze levensverzekeringsspolis. Het vlees te eten en het bloed te drinken van Gods Zoon, betekent het Woord te bestuderen en dat Woord in al zijn bevelen uit te dragen in een leven van gehoorzaamheid. Zij die zo deelhebben aan Gods Zoon, worden deelnemers van de goddelijke natuur, een met Christus. Zij ademen een heilige atmosfeer uit, waarin de ziel alleen maar waarachtig kan leven. Zij dragen in hun levens een verzekering van heilige principes, door het Woord ontvangen----- hun levens zijn bewerkt door de kracht van de Heilige Geest, en zij hebben een belofte van de onsterfelijkheid die zij door de dood en opstanding van Christus zullen krijgen. Zou het aardse lichaam vervallen, de principes van hun geloof ondersteunen hen, want zij hebben deel aan de goddelijke natuur. Omdat Christus uit de dood is verrezen, houden zij het onderpand van hun opstanding vast en eeuwig leven is hun beloning. - *Heaven, p. 54,55*

Donderdag, 30 januari: Christus' helende erfenis

Spoedig nadat de discipelen hun openbare dienst begonnen, werd er door Petrus en Johannes een opmerkelijk wonder verricht. Toen zij op een dag naar de tempel gingen, tijdens het uur van gebed, zagen zij bij de Schone poort een armoedige kreupele, ouder dan 40 jaar, wiens hele leven er één van pijn en gebrek geweest was. Deze arme man verlangde

sinds lange tijd naar Jezus te gaan en genezen te worden; maar hij was ver verwijderd van de plaats waar de Grote Geneesheer werkte, en toen hij ten slotte zijn vrienden overgehaald had hem naar de tempelpoort te dragen, was het enkel om erachter te komen dat Hij op wie zijn hoop was gevestigd, een wrede dood had geleden.

Zijn teleurstelling wekte medelijden op en dagelijks lag hij aan de tempelpoort, zodat zij die ter aanbedding gingen, bewogen zouden worden hem een kleinigheid te geven om zijn noden te verlichten. Toen Petrus en Johannes voorbijliepen vroeg hij hen een aalmoes. De discipelen zagen hem met medelijden aan. "En Petrus zag hem scherp aan, met Johannes, en zeide: Zie naar ons". De bedelaar sloeg zijn ogen op naar de sympathieke personen boven hem: "Zilver en goud bezit ik niet," vervolgde de discipel, "maar wat ik heb geef ik u." Het gezicht van de arme man, dat betrok toen Petrus hem zijn eigen armoede verklaarde, werd fonkelend van geloof en hoop toen hij de woorden hoorde, die volgden: "In de naam van Jezus Christus van Nazareth, sta op en loop."

Toen Petrus hem bij de rechterhand greep en hem oprichtte, voelde hij door zijn geraamte de opwindende invloed van goddelijke kracht. "Terstond werden zijn voeten en enkels stevig, hij sprong op, stond en liep heen en weer, en ging met hen de tempel binnen. En al het volk zag hem lopen en God loven; en men herkende hem als degene, die om een aalmoes gezeten had aan de Schone poort van de tempel; en zij werden met verbazing en ontzetting vervuld, over wat er met hem gebeurd was."

Ziende het wonder dat verricht werd, kwamen de mensen samen in de tempel, en de discipelen grepen deze gelegenheid aan om het evangelie van Christus te prediken.

De Joden waren verbaasd dat de discipelen dezelfde wonderen konden verrichten die Jezus gedaan had. Zij hadden verondersteld dat toen Hij stierf, al deze wonderbaarlijke openbaringen zouden ophouden. Maar hier was deze man, die veertig jaar een hulpeloze kreupele was geweest; nu vrij van pijn, en zich verheugend in het volledige gebruik van zijn ledematen. - *Signs of the times, 22 januari, 1885*

Bij de uitvoering van zijn werk bezocht Petrus de heiligen van Lydda. Daar genas hij Aeneas, een verlamde die reeds acht jaren bedlegerig was geweest. "En Petrus zeide tot hem: Aeneas, Jezus Christus geneest u; sta op en maak zelf uw bed op. En hij stond onmiddellijk op. En al de inwoners van Lydda en Saron zagen hem en bekeerden zich tot de Here."

Joppe was vlak bij Lydda en op dat moment werd Tabitha, genaamd Dorcas afgelegd. Zij was een waardig volgeling van Jezus Christus geweest en haar leven had zich gekenmerkt door daden van liefdadigheid en vriendelijkheid aan de armen en bedroefden, en door vuur voor de waarheid. Haar dood was een groot verlies; de jonge kerk kon haar nobele inspanningen niet missen. Toen de gelovigen van de wonderbaarlijke genezing hoorden, welke Petrus in Lydda verricht had, verlangden zij sterk dat hij naar Joppe zou komen. Boodschappers werden gestuurd om hem te zeggen dat zijn aanwezigheid gewenst was.

Toen stond Petrus op en ging met hen mede. Toen hij gekomen was, brachten zij hem in de bovenkamer; en al de weduwen stonden wenend bij hem, en toonden de mantels en lijfrokken die Dorcas maakte toen zij bij hen was. "Maar Petrus stuurde hen allen uit de kamer. Toen knielde hij neer en bad God vurig om leven en gezondheid in het levenloze lichaam van Dorcas te herstellen. En hij wendde zich tot het lichaam en zeide: Tabitha, sta op! En zij opende haar ogen en zag Petrus en ging overeind zitten. En hij gaf haar een hand en richtte haar op; toen riep hij de heiligen en de weduwen en stelde haar levend voor." Dit grote werk van doden tot leven opwekken was de reden dat velen in Joppe zich bekeerden tot het geloof van Jezus. - *Pamphlet: Redemption: or the ministry of Peter and the conversion of Saul, p. 55, 56*

Vrijdag, 31 januari: Voor verdere studie

The ministry of healing, Ons Voorbeeld, p. 17-21; "Healing the soul," pp. 73-85; *Medical Ministry*, "The Divine Plan in the Medical Missionary Work," pp. 25-29.

6. 1 feb – 7 feb: “Eenvoudigen” tot discipelen maken

Sabbatmiddag, 1 februari

Onze Heiland was het licht van de wereld, maar de wereld kende Hem niet. Hij was voortdurend bezig met het doen van werken van genade, het pad van een ieder verlichtend; nochtans deed Hij geen oproep aan hen met wie Hij verbonden was om Zijn voorbeeld van zelfverloochening, zelfopoffering, en liefdadigheid op te aanschouwen. De Joden bewonderden zulk een leefwijze niet. Ze beoordeelden Zijn godsdienst als waardeloos, omdat het niet overeenkwam met hun maatstaf van vroomheid. Ze bepaalden dat Christus niet religieus was in geest of karakter, omdat hun godsdienst bestond uit pracht en praal, uit publieke gebeden, en het doen van goede werken vanwege het effect. Ze bazuinden hun goede werken in het rond, als mensen die aanspraak maakten op heiligheid. Ze wilden dat iedereen zou begrijpen dat ze zonder zonde waren. Het hele leven van Christus was in een direct contrast hiermee. Hij zocht geen gunst noch eer. Zijn wonderlijke daden van genezing voltrokken zich zo onopvallend mogelijk, hoewel Hij het enthousiasme van hen die onderwerp waren van de grote zegeningen niet kon beteugelen. Nederigheid en zachtmoedigheid karakteriseerden Zijn leven. En het was vanwege Zijn nederige wandel en bescheiden manieren, die in zo'n schril contrast tot de hun leven stond, dat de Farizeeën Hem niet accepteerden. - *The Sanctified Live*, p. 14.

Zondag 2 februari: De genezende Messias

De Verlosser van de wereld was de zoon van arme ouders, en toen Hij als zuigeling werd opgedragen in de tempel, kon zijn moeder slechts het offer brengen dat bestemd was voor de armen – een paar tortelduiven of twee jonge duiven. Hij was de kostbaarste gave van de hemel aan onze wereld, een gave boven alle berekeningen, toch kon dit slechts uitgedrukt worden in het kleinste offer. Onze Heiland deelde, gedurende Zijn verblijf op aarde, Zijn lot met de armen en nederigen. Zelf – verloochening en opoffering karakteriseerden Zijn leven. – *Review and Herald*, 20 juni, 1893.

De Heer bewoog wijze mensen om op zoek te gaan naar Jezus, en wees hun de weg door een ster. Deze ster verliet hen toen ze Jeruzalem naderden, dit leidde hen ertoe om te informeren in Juda; ze dachten dat het onmogelijk was voor de hogepriesters en Schriftgeleerden om onwetend te zijn betreffende dit grote gebeuren. De komst van de wijzen maakte dat het hele volk bekend werd met het doel van hun reis, en richtte hun aandacht op de belangrijke gebeurtenis die plaatsgevonden had. God wist wel dat de komst van Zijn Zoon naar deze aarde de krachten der duisternis in beweging zou brengen. Satan wilde niet dat het licht in de wereld zou komen. Het oog van God was ieder ogenblik op Zijn Zoon gericht. De Heer had de profeet Elia op zijn lange omzwerving als door een wonder gevoed. Hij verkreeg van geen andere bron voedsel. Voor de kinderen van Israël regende het manna van de hemel. De Heer voorzag in een weg voor Jozef om zichzelf in leven te houden en dat van Jezus en de moeder, door hen naar Egypte te laten vluchten. Hij voorzag in de noodzakelijkheden van deze reis en het verblijf in Egypte door de wijzen uit het oosten te bewegen om naar de kind-Heiland te zoeken en Hem kostbare geschenken te geven als teken van eerbetoon. De Heer kent de harten van alle mensen. Hij leidde de weg van Jozef naar Egypte, opdat hij daar asiël mocht vinden voor de wraak van een tirannieke koning, en om het leven van de kind-Heiland te sparen. De aardse ouders van Jezus waren arm. De gaven tot hen gebracht door de wijzen voorzag in hun noden toen ze in een land in den vreemde verbleven. – *Pamphlet: Redemption: or the First Advent of Christ With His Live and Ministry*, pp. 20,21.

Christus ging voorbij aan de huizen van de rijken, de paleizen van koningen, de vermaarde zetels van de wetenschap, en maakte Zijn thuis in het onbekende en verachte Nazareth. Zijn leven was van het begin tot het einde een leven van eenzaamheid en nederigheid. Armoede werd geheiligd door Zijn leven van gebrek. Hij wilde niet een waardigheid of houding aannemen die mannen en vrouwen, hoe nederig ook, zou beletten om in Zijn nabijheid te komen om naar Zijn onderricht te luisteren. – *Signs of the Times, 7 juni, 1905.*

Maandag, 3 februari: Verandering van de “Eenvoudigen”

Christus naderde niet tot de kruiken, en raakte ook het water niet aan; Hij zag eenvoudig naar het water en het werd puur druivensap, helder en zuiver. Welk effect had dit wonder? ‘Zijn discipelen geloofden in Hem’

(Joh.2:11). Door dit wonder bewees Hij zijn genade en medeleven. Hij toonde dat Hij oog had voor de behoeften van hen die Hem volgden om Zijn woorden van kennis en wijsheid te horen. – *This Day With God, p. 366.*

Geen frons op het gezicht van Christus stootte de nederige smekeling af van Zijn tegenwoordigheid. De priesters en Schriftgeleerden probeerden te verhinderen dat de lijdenden tot Hem zouden gaan, door te zeggen dat Hij de zieken genas door de kracht van de vijand. Maar ze konden zijn weg niet belemmeren. Hij had besloten niet te falen of ontmoedigd te worden. Lijden en ontbering betroffen Hemzelf, Hij doorkruiste het land, verspreide zegeningen waar Hij ook kwam, zoekende de verstokte harten te raken.

Op een keer vond Christus zichzelf in een woeste plaats, omringt door een schare die Hem was gevolgd om Zijn woord te horen. “Toen Hij deze schare zag was hij met innerlijke ontferming bewogen, omdat ze verzwakt waren, ze waren verstrooid, als schapen die geen herder hebben.” De ziel van de Heiland was vervuld met een hardgrondig medeleven met de vermoeidheid van het volk. Hun geestelijke zwakheid en lijden had Zijn grote belangstelling en sympathie. Hij verlangde ernaar de honger te stillen en de dorst te lessen, waardoor sommigen langs de weg flauwvielen. Er was geen gedachte in dat hart van oneindige liefde om hen die hulp nodig hadden, zonder te helpen onverschillig voorbij te gaan.

De medelijhebbende Heiland, die de harten naar zich toetrok, was diepgeraakt door hun gevoel van zwakheid, maar Hij zag een nog grotere nood dan lichamelijk lijden. Hij zag de symptomen van een dieperliggende ziekte. Uitwendige kwalen zijn het resultaat van een ziekelijk hart; en het natuurlijke lijden van het volk vertelde aan de Heiland de reden van het ontstaan van dit effect. Het was deze ziele – nood die de grote Arts er toe leidde om naar deze aarde te komen als een genezer. Het lijden van het lichaam drukte zijn medeleven uit, maar Hij was bewogen door een nog groter erbarmen bij de noden van de ziel.

De sympathie van Christus voor uitwendige nood werd gevolgd door de dienst voor de ziel. Velen in die menigte hebben nooit de ervaringen van die dag vergeten. Terwijl ze rustten, gevoed, en genezen werden van lichamelijke zwakheden, werden hun sluimerende zinnen wakker geschud. Ze gevoelden hun geestelijke nood, en ze begonnen een nieuw leven te leiden. - *Signs of the Thimes, 25 augustus, 1898.*

Dinsdag, 4 februari: De roeping van een onvolmaakte visser

Petrus had gezien dat Jezus bijzondere wonderen verrichtte, maar geen maakte zo'n sterke indruk op zijn verstand als deze wonderbaarlijke visvangst, na een nacht van teleurstelling. Het ongeloof en ontmoediging

dat de discipelen door de lange, vermoeiende nacht had benauwd, maakte plaats voor ontzag en verbazing. Petrus was opgewonden door een besef van de goddelijke kracht van zijn Meester. Hij schaamde zich voor zijn zondige ongeloof. Hij wist dat hij in de nabijheid was van de Zoon van God, en hij voelde zich onwaardig om in zulk een gezelschap te verkeren. In een opwelling viel hij neer aan de voeten van Jezus en zei: “Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, o Here.” Maar op het ogenblik dat hij dit uitsprak, hield hij vast aan de voeten van Jezus, en zou hij niet gewild hebben dat de Verlosser hem op zijn woord geloofde, of ook maar getracht had om daarnaar te handelen.

Maar Jezus begreep de tegenstrijdige emoties van de impulsieve discipel, en zei: "Wees niet bevreesd, van nu aan zult u mensen vangen." Gelijke woorden werden later tot de drie andere vissers gesproken, toen ze op de oever stonden. Terwijl ze hun netten, die gescheurd waren door het grote gewicht van de vissen die ze gevangen hadden, verzorgden zei Jezus tot hen: "Kom achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken." Zij nu lieten terstond hun netten liggen en volgden Hem. Deze eenvoudige vissers herkenden de goddelijke autoriteit van Jezus, en onmiddellijk gaven ze hun vaste beroep op en verlieten hun wereldse posities in gehoorzaamheid aan het bevel van de Heer. - *Pamphlet: Redemption: or the Teachings of Christ, the Anointed One, pp.37,38.*

Bij zijn derde verloochening van zijn Heer, kraaide de haan, en Jezus wende zijn ogen naar Petrus met een blik van bijzondere droefheid, en de woorden die Christus gesproken had schoten hem meteen te binnen.

Zijn gehele verdere leven bleef deze blik als herinnering in de gedachten van Petrus. Zijn zondige grootspraak, de waarschuwing van zijn Heer, zijn verloochening van de Heiland, dat alles kwam tot hem als een lichtflits; en een jammerlijke blik op zijn lijdende, gehoonde Heer werpend, snelde hij weg van het geluid van valse beschuldiging en verwijten, en liep haastig naar buiten de duisternis in en weende bitter, en hij ijldde naar Getsemane. Hij begon zichzelf te zien hoe hij werkelijk was. De herinnering was levendig, en zijn zonden stonden als een beeld voor hem in al hun afschuwelijk licht. Petrus wierp zichzelf op de plaats waar een paar uur tevoren Jezus in angst gebeden en geweend had en hij huilde wanhopig. En daar bad de discipel zoals hij nooit tevoren gebeden had. Met een diep berouw en vreselijke wroeging pleitte hij voor vergeving, en hij rees op als een bekeerd mens; maar hij voelde, dat al zou Jezus hem vergeven, hij het zichzelf nooit kon vergeven.

Jezus kende al de smart en wroeging van zijn dwalende discipel; en toen de hemelse boodschappers

aan de vrouwen verschenen bij het graf, vertelden ze hen van de opstanding van Christus, en gebod hen, heen te gaan zen tegen zijn discipelen en Petrus te zeggen dat Hij hen voorging naar Galilea. Hoe geestdriftig ontving Petrus dit woord van liefde en erbarming! Hij wist dat de Heer nog steeds aan hem dacht, hem nog steeds liefhad en hij nam deze boodschap als een teken van vergeving.

In de antwoorden die Petrus aan de Heer gaf op de driemaal herhaalde vraag, openbaart zich een andere geest dan die we vinden in de bluffende verzekering voor de kruisiging van Jezus. Petrus was een bekeerd mens, en hij toonde in zijn leven dat een veranderende genade bezit had genomen van zijn hart. Zo sterk als een rots, stond hij hierna moedig getuigend voor Christus. Jezus, had tegen Petrus gezegd: "Simon, Simon, zie, de Satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet zou bezwijken. En als gij, eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders." Petrus had verschillende beproevingen te doorstaan, maar hoewel hij geroepen werd tot de gevangenis en de dood voor de zaak van Christus, heeft hij nooit meer gewankeld van zijn trouw. - *Review and Herald, 6 februari, 1913.*

Woensdag, 5 februari: Hemelse beoordeling

Jezus zorgt voor een ieder, alsof er buiten deze niemand anders op de aarde was. Als Godheid oefent Hij een geweldige macht uit ten onze gunste, terwijl als onze Oudste Broeder Hij met al onze ellenden meevoelt. De Majesteit des hemels houdt Zich niet afzijdig van de ontaarde, zondige mensheid. Wij hebben geen Hogepriester die zo hoog staat en zo verheven is, dat Hij ons niet opmerkt of niet met ons meevoelt, maar één die op alle punten verzocht is zoals wij, nochtans zonder te zondigen. - *Uit de schatkamer deel 2. p.118.*

Laat ons God danken dat we nu nog niet voor de rechterstoel van God staan, maar we hebben een Middelaar, één die ons zo liefheeft dat Hij zijn eigen kostbare leven voor ons individueel gegeven heeft, precies zo alsof er geen andere ziel zou zijn in het universum. Hij stierf voor ons en wij zijn van onschatbare waarde voor Jezus Christus. Hoe kunnen wij het offer meten dat Hij voor ons heeft gebracht? - *Manuscript Releases, vol. 1 p. 242.*

Christus en die gekruisigd zou het thema van onze gedachten moeten zijn en de diepste emoties van onze zielen bewegen. De trouwe volgelingen van Christus moeten de grote zaligheid welke Hij voor hen bewerkt heeft waarderen; en waar Hij hen ook leidt op de weg, ze zullen volgen. Ze zien het als een voorrecht om de last die Christus op hen legt om die te dragen. Het is alleen door het kruis dat we de waarde van een menselijke ziel kunnen schatten. Zodanig is de waarde van de mens waar Christus voor stierf, dat de Vader voldaan is met de oneindige prijs die Hij betaalde voor de redding van de mens in het geven van Zijn eigen Zoon om te sterven voor hun verlossing. Wat een wijsheid, medelijden, en liefde is hier in zijn volheid gemanifesteerd! De waarde van de mens is slechts bekend door naar Calvarie te gaan. In het mysterie van het kruis van Christus kunnen we een inschatting maken van de waarde van de mens. - *Testimonies, vol. 2, pp.634,635.*

Donderdag, 6 februari: Een gemeenschap zonder standsverschil

God maakt geen onderscheid in nationaliteit, ras of maatschappelijke groepering. Hij is de schepper van alle mensen. Allen zijn door de schepping leden van één gezin en allen zijn één door de verlossing. Christus is gekomen om elke scheidsmuur neer te halen, om elke afdeling van de tempel te openen zodat iedereen vrij toegang kan hebben tot God. Zijn liefde is zo veelomvattend, zo volkomen, dat alles daarvan wordt doordrongen. Deze liefde tilt hen, die door Satans misleidingen zijn bedrogen, uit de kring die hij heeft gevormd en brengt hen binnen het bereik van Gods troon, die omgeven is door de regenboog der belofte.

In Christus is geen Jood of Griek, geen slaaf of vrije. Allen zijn nabij gebracht door het kostbaar bloed. (Galaten 3:28; Efeze 2:13) - *Lessen leven alle dag p.239.*

Het is niet de positie, niet de begrensde wijsheid, niet de kwalificatie, niet de talenten van enig persoon die hem een hoge positie geven in de achting van God. Het intellect, de rede, de talenten van de mens, zijn een gave van God, om gebruikt te worden voor Zijn glorie, voor de opbouw van Zijn eeuwig koninkrijk.

Het is het geestelijke en morele karakter dat van waarde is in het zicht van de Hemel, die het graf zal overleven en die glorieus gemaakt zal worden met onsterfelijkheid voor de eindeloze eeuwen van de eeuwigheid. Wereldlijke vorstelikheden zo hoog geëerd bij de mens zal nooit tevoorschijn komen van het graf waar hij ingegaan is. Rijkdom, eer, de menselijke wijsheid die de doelen van de vijand hebben gediend, kunnen aan hun bezitter geen erfdeel, geen eer, geen vertrouwenspositie geven in de wereld die te komen staat. Alleen zij die de genade van Christus hebben gewaardeerd, welke hun tot erfgenamen van God hebben gemaakt en die zich verbonden hebben met de erfgenamen met Jezus, zullen uit het graf oprijzen dragende het beeld van hun verlosser.

Al degenen die waardig bevonden worden om als leden van de familie van God in de hemel gerekend te worden, zullen elkaar bezien als zonen en dochters van God. Ze zullen zich realiseren dat ze allen hun kracht en genade van dezelfde bron krijgen, namelijk van Jezus Christus, die gekruisigd was voor hun zonden. Ze weten dat ze hun klederen moeten wassen in Zijn bloed, om aanvaarding bij de Vader te vinden in Zijn naam, als ze in de blinkende schare van de heiligen zullen zijn, gekleed in de witte klederen der gerechtigheid.

Als de kinderen van God één zijn in Christus, hoe ziet Jezus dan op rang, op maatschappelijke verschillen, op het verschil tussen de ene mens en de andere, vanwege kleur, ras, positie, rijkdom, geboorte of kundigheid? Het geheim van de eenheid vinden we in de gelijkheid van de gelovigen in Christus. De reden voor alle verschil, tweedracht, en onderscheid vinden we in het gescheiden zijn van Christus. Christus is het centrum tot wie allen aangetrokken moeten worden; want hoe dichter we het centrum naderen, des te hechter zullen onze gevoelens van sympathie en liefde samenkomen, en groeien tot het karakter en beeld van Jezus. Bij God is geen aanzien des persoons. - *Selected Messages, vol. 1, pp.258, 259.*

In het plan van de Heer zijn menselijke wezens zo gemaakt dat de één noodzakelijk is voor de ander. Een ieder heeft God toegerust met talenten, om gebruikt te worden als hulp

voor elkaar bij het bewandelen van het juiste pad. Het is door een onzelfzuchtige dienst voor anderen dat we onze talenten verbeteren en ze vermeerderen.

Zoals de verschillende onderdelen van een machine zijn zij allen dicht verbonden met elkaar, en allen zijn afhankelijk van het grotere geheel. Er moet een eenheid zijn in verscheidenheid. Geen lid van de Heer kan in onafhankelijkheid succesvol werken. Iedereen moet onder de supervisie van God werken. Allen moeten de hun toevertrouwde capaciteiten in Zijn dienst gebruiken, opdat ieder zal medewerken tot de volmaaktheid van het geheel. ... Hij die zegt een christen te zijn, zou zichzelf moeten testen om te zien of hij zo vriendelijk en attent is als zijn medebroeders waarvan hij wenst dat deze net zo zijn als hij... Christus leert dat rang of welstand geen verschil maken in onze verhouding tot elkaar en dat in het licht van de hemel allen broeders zijn. Aardse positie of wereldlijke eer tellen niet in Gods waardering van de mens. Hij schiep alle mensen gelijk. Bij Hem is geen aanzien des persoons. Hij waardeert een mens naar de deugden van zijn karakter.

Het bezitten van ware godsvrucht betekent liefde tot elkaar, het helpen van elkaar, de leer van Jezus duidelijk maken in ons leven. We moeten geheiligde kanalen zijn waardoor de liefde van Christus vloeit tot hen die hulp nodig hebben... Hij die de gehoorzaamheid

aan de goddelijke wet het dichtst benadert, zal zijn dienst het meest aan God weiden. Hij die Christus volgt, zijn goedheid, zijn medeleven, zijn liefde voor de menselijke familie aangrijpt, zal door God aangenomen worden als een medewerker met Hem....

Als het volk van God vervuld wordt met zachtheid en tederheid, de één voor de ander, zullen ze beseffen dat Zijn banier over hen liefde is en Zijn vruchten een zoete smaak zullen hebben. De hemel zal beginnen op aarde. Ze zullen beneden een hemel maken waarin zij zich voorbereiden op de hemel boven. - *In Heavenly Places, p. 287.*

De leer van Christus verheft de ontvanger naar een hoger plan van gedachten en handelen, terwijl ter zelfde tijd, het aan de gehele mensheid de onderwerpen van de liefde van God brengt, die verkregen zijn door het offer van Zijn Zoon. Aan de voeten van Jezus zitten de rijken en de armen, de geleerden en de versmiden, ze komen samen zonder de gedachte aan rang of wereldlijke eer.

Alle aardse verschillen zijn vergeten als we op Hem zien die onze zonden weggedaan heeft. De zelfvernederig, de minzaamheid, de oneindige erbarming van Hem die zo hoog verheven was in de hemel, maakt de menselijke trots, zelfachting en sociale rang beschaamd. Zuivere, onbesmette godsdienst openbaart zich door het uitleven van hemelse principes, brengende eenheid aan allen die geheiligd zijn door de

waarheid. Ze komen samen als met bloed gekochte zielen, elk in dezelfde mate afhankelijk van Hem die hen verlost heeft voor God. - *Reflecting Christ, p. 29.*

Vrijdag, 7 februari: Voor verdere studie

Karaktervorming, "De Levenstaak." P.261,262; *Evangelism*, "Laboring for the Middle Class," pp.564-566.

7. 8 feb – 13 feb: Jezus en de sociaal verworpenen

Sabbatmiddag, 8 februari

Er is geen kaste bij God. Hij verwerpt alles wat er maar ook op lijkt. Alle zielen zijn van waarde voor Hem. Werken voor het redden van zielen is een bediening die de hoogste eer waardig is. Het doet er niet toe wat de vorm van ons werk is, of onder welke klasse mensen we werken, hoog of laag. In Gods ogen zullen deze onderscheidingen geen effect hebben op de werkelijke waarde van ons werk. De oprechte, ernstige, berouwvolle ziel, hoe onwetend ook, is kostbaar in de ogen van de Heer. Hij plaatst Zijn eigen zegel op de mens, en oordeelt, niet naar rang, noch naar welvaart, noch naar intellectuele grootheid, maar naar hun eenheid met Christus. De ongeleerde, de verworpene, de knecht, als hij het meeste

heeft gemaakt van zijn kansen en voorrechten, als hij het licht dat hem door God gegeven is heeft gekoesterd, heeft hij alles gedaan wat nodig is. De wereld mag hem dan onwetend noemen, maar God noemt hem wijs en goed, en zo staat zijn naam geregistreerd in de boeken des hemels. God zal hem vormen om Hem eer te doen toekomen, niet alleen in de hemel, maar ook op aarde.

De goddelijke terechtwijzing is voor hem die het gezelschap weigert van hen wiens namen geschreven staan in het boek des levens van het Lam, enkel omdat zij niet rijk, geleerd of geëerd zijn in deze wereld. Christus, de Heer der heerlijkheid, is tevreden met hen die zachtmoedig en nederig van hart zijn, hoe bescheiden hun roeping ook is, wat hun rang of mate van intelligentie ook is.—*Gospel Workers*, p. 332.

Zondag 9 februari: De onderlaag van de samenleving

God beoordeelt de mens, niet naar de omstandigheden van zijn geboorte, niet naar zijn positie of welvaart, niet naar zijn voordelen in educatieve prestaties, maar naar de prijs die voor zijn verlossing betaald is. De mens is van waarde bij God in verhouding tot de mate waarin hij het toelaat dat het goddelijke evenbeeld op zijn ziel geplaatst wordt. Hoezeer zijn karakter ook misvormd is geweest, hoewel hij wellicht wordt gezien als een verworpene onder de mensen, zal de mens die toestaat dat de genade van Christus zijn ziel zal binnenkomen, worden hervormd in karakter, en zal hij boven zijn schuldige toestand, degradatie en ellende uitstijgen. God heeft in alles voorzien om ervoor te zorgen dat de verlorene Zijn kind kan worden. Het zwakste menselijk wezen kan verheven worden, veredeld, verrijnd en geheiligd door de genade van God. Dit is de reden dat God de mens waardeert; en zij die met God samenwerken, die vervuld zijn met goddelijk medeleven, zullen mensen zien en waarderen op dezelfde manier dat God hen ziet en waardeert. Wat de nationaliteit of kleur ook is, wat de sociale toestand ook is, de zending van God zal alle mensen beschouwen als het door het bloed van Christus gekochte en zal begrijpen dat er geen rang is bij God. Niemand dient met onverschilligheid bekeken te worden, of worden beschouwd als onbelangrijk; daar elke ziel gekocht is voor een onschatbare prijs.—*Review and Herald*, December 3, 1895.

Toen de tollenaars en de zondaars zich rondom Christus schaarden, uitten de rabbi's hun misnoegen. "Deze ontvangt zondaars en eet met hen," zeiden zij. Met deze beschuldiging insinueerden zij dat Christus graag omgang zocht met de zondaars en slechte mensen en Zich niet bewust was van hun slechtheid. De rabbi's waren teleurgesteld in Jezus. Waarom zocht iemand die aanspraak maakte op zo 'n verheven karakter niet hun gezelschap en volgde Hij niet hun manier van onderricht? Waarom ging Hij zo eenvoudig rond en werkte Hij onder alle klassen? Als Hij werkelijk een profeet was, zeiden zij, zou Hij het met hen eens zijn en de tollenaars en zondaars behandelen met de onverschilligheid die zij verdienden. Het ergerde deze wachters van de maatschappij dat Hij, met wie zij steeds in botsing waren, hoewel Zijn heilig leven hun ontzag inboezemde en veroordeelde, deze maatschappelijk uitgeworpenen met schijnbare sympathie tegemoet trad. Zij keurden Zijn werkwijze niet goed. Zij beschouwden zichzelf als ontwikkeld, beschaafd en bovenal godsdienstig. Het voorbeeld van Christus openbaarde echter hun zelfzucht.

Het maakte hen ook boos dat zij, die alleen maar verachting toonden voor de rabbi's en die nooit in de synagogen werden gezien, nu om Jezus samenstroonden en met diepe aandacht naar Zijn woorden luisterden. De schriftgeleerden en de Farizeeën voelden zich alleen maar veroordeeld in die reine tegenwoordigheid. Hoe was het dan mogelijk dat tollenaars en zondaars zich tot Jezus aangetrokken voelden?

Zij wisten niet dat de verklaring hiervoor juist lag in de woorden die zij als een smalende aanklacht hadden geuit: "Deze mens ontvangt zondaars." Zij die bij Jezus kwamen voelden in Zijn tegenwoordigheid dat er zelfs voor hen ontkoming was uit de put van de zonde. De Farizeeën koesterden alleen maar smaad en veroordeling voor hen, maar Christus heette hen welkom als kinderen van God, weliswaar vervreemd van de troon van de Vader, maar niet door het Vaderhart vergeten. Juist hun ellende en zonde maakte hen des te meer de

voorwerpen van Zijn medelijden. Hoe verder zij van Hem afgedwaald waren, des te ernstiger was het verlangen en des te groter het offer om hen te redden. —*Christ's Object Lessons*, pp. 185, 186.

Maandag 10 februari: “Op heterdaad betrapt”

Jezus verzachtte de zonde niet, noch verminderde Hij het begrip van misdaad; maar Hij kwam niet om te veroordelen; Hij kwam om zondaren tot het eeuwige leven te leiden. De wereld zag toe op deze zondige vrouw als op iemand die gekleineerd en geminacht diende te worden; maar de reine en heilige Jezus boog neer om haar aan te spreken met woorden van vertroosting en Hij moedigde haar aan om haar leven te beteren. In plaats van de zondaar te veroordelen, diende Zijn werk te reiken tot in de diepste menselijke smaad en degradatie, de ontaarden en zondigen op te heffen en de bevende boetvaardige te verzoeken: ‘zondig niet meer.’ Toen de vrouw voor Jezus stond, ineengekrompen onder de beschuldigingen van de Farizeeën en een besef van de afschuwelijkheid van haar zonde, wist zij dat haar leven op het spel stond en dat een woord van Jezus de verontwaardiging van de menigte nog meer zou aanwakkeren, zodat zij haar onmiddellijk zouden stenigen tot zij zou sterven.

Haar ogen zijn terneergeslagen voor de kalme en zoekende blik van Christus. Geslagen door schaamte, vindt zij de kracht niet om dat heilige gelaat te aanschouwen. Terwijl zij daar zo staat, wachtend tot de straf over haar zal worden uitgesproken, vallen de woorden op haar verwonderde oren, woorden die haar niet alleen bevrijden van haar beschuldigers, maar hen wegsturen, overtuigt van grotere zonden dan die van haar. Nadat zij weg zijn gegaan, hoort zij de emotionele, plechtige woorden: ‘Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer’ (Johannes 8:11). Haar hart smelt van boetvaardig verdriet; en, in dankbaarheid naar haar Verlosser buigt zij zich aan de voeten van Jezus, terwijl zij snikkend in gebroken taal de emoties van haar hart kenbaar maakt en met bittere tranen haar zonden belijdt.

Dit was het begin van een nieuw leven voor deze verzochte, gevallen ziel, een leven van reinheid en vrede, toegewijd aan de dienst van God. In het verheffen van deze vrouw tot een leven van deugd, voerde Jezus een grootsere daad uit dan dat van het genezen van de meest afschuwelijke lichamelijke kwaal; Hij genas de ziekte van de ziel die tot de eeuwige dood zou hebben geleid. Deze berouwvolle vrouw werd één van de sterkste vrienden van Jezus. Zij betaalde Zijn vergeving en medeleven terug met een zelfopofferende liefde en aanbidding. Nadien, toen zij door verdriet geteisterd aan het voet van het kruis stond en het stervende leed op het gelaat van haar Heer zag en Zijn bittere schreeuw hoorde, werd haar ziel opnieuw doorboord; daar zij wist dat dit offer vanwege de zonde was; en haar verantwoordelijkheid als iemand wiens diepe schuld had bijgedragen aan deze smart van de Zoon van God, drukte zeer zwaar op haar. Zij voelde dat de pijnscheuten die zich door het lichaam van de Verlosser boorden, voor haar waren; het bloed dat vanuit Zijn wonden vloeide was om haar zonden uit te wissen; het kreunen dat uit zijn stervende lippen voortkwam, werden door haar overtreding veroorzaakt. Haar hart werd gekweld door een droefheid die alle expressie te boven gaat, en zij ervoer dat een leven van zelfverloochenende verzoening een armzalige compensatie zou zijn voor de gave van leven, gekocht voor haar met zo een grenzeloze prijs.

In Zijn daad van het vergeven en bemoedigen van deze gevallen vrouw om een beter leven te leiden, straalt het karakter van Jezus voort in de schoonheid van een perfecte gerechtigheid. Hoewel Hij Zelf de smet van de zonde niet kent, heeft Hij medelijden met de zwakheid van degene die zondigde en reikt Hij haar een helpende hand. De eigengerechtigde en hypocriete Farizeeën klagen haar aan en de onstuimige menigte staat klaar om te stenigen en doden en het bevende slachtoffer wacht op haar dood—Jezus, de Vriend der zondaars, gebiedt haar, ‘Ga heen en zondig niet meer.’

Het is niet de ware volgeling van Christus die zich van de zondaar afkeert met koude, afgewende ogen en hen teugelloos achterlaat om hun neergaande weg te blijven volgen. Christelijke liefde is traag in het afkeuren, haastig in het herkennen van berouw, staat klaar

om te vergeven, aan te moedigen en de dwaler op het pad van deugd te brengen en zijn voeten daarin te vestigen. — *Signs of the Times, October 23, 1879.*

Dinsdag 11 februari: De laagsten van de lagen

Niet alleen vertelden zij [de bevrijde bezetenen] hun huisgenoten en burens over Jezus, maar zij gingen door geheel Decapolis en verkondigden overal Zijn macht om te redden en hoe Hij hen van de boze geesten had bevrijd.

Ofschoon de bevolking van Gadara Jezus niet had ontvangen, liet Hij hen niet in de duisternis die zij hadden verkozen. Toen zij Hem smeekten van hen weg te gaan, hadden zij Zijn woorden niet aangehoord. Zij wisten niet wat zij verwierpen. Daarom zond Hij hen licht, en wel door degenen naar wie zij niet zouden weigeren te luisteren.

Het was Satans doel om door het veroorzaken van de vernietiging van de zwijnen, de mensen van de Verlosser af te keren en te voorkomen dat het evangelie in die streek werd gepredikt. Maar juist deze gebeurtenis wekte de mensen in de streek op zoals niets anders gedaan zou kunnen hebben om de aandacht op Jezus te vestigen. Ofschoon de Verlosser zelf vertrok, bleven de mannen die Hij had genezen achter als getuigen van Zijn macht. Degenen die mediums waren geweest van de vorst der duisternis werden kanalen van licht, boodschappers van de Zoon van God. Toen Jezus in Decapolis terugkwam, dromden de mensen om Hem heen en drie dagen lang hoorden duizenden uit het gehele omringende land de boodschap van verlossing.

De twee bevrijde bezetenen waren de eerste zendelingen, die Christus uitzond om het evangelie in de streek van Decapolis te brengen. Deze mannen hadden slechts een korte tijd naar Zijn woorden geluisterd. Zij hadden nog nooit een toespraak van Zijn lippen gehoord. Zij konden het volk niet leren zoals de discipelen, die dagelijks bij Jezus geweest waren, het konden doen. Maar zij konden vertellen wat zij wisten; wat zij zelf hadden gezien, gehoord en gevoeld van de macht van de Verlosser. Dit is wat iedereen kan doen wiens hart geraakt is door de genade van God. Dit is het getuigenis waartoe de Here ons oproept en door gebrek daaraan gaat de wereld te gronde. — *The Ministry of Healing, pp. 98, 99.*

Elke ziel is het voorwerp van de liefdevolle aandacht van Hem die Zijn leven gegeven heeft zodat Hij de mens terug tot God zou kunnen brengen. Deze ernstige, volhardende interesse die door onze hemelse Vader getoond wordt, leert ons dat wij de hulpelozen en verworpenen niet onverschillig voorbij moeten gaan. Zij behoren de Heer toe daar Hij hen geschapen en verlost heeft. Als wij aan ons eigen oordeel waren overgeleverd, zouden wij velen die zich aan de onderkant van de samenleving bevinden, als hopeloos beschouwen. Maar de Heer ziet de waarde van het zilver in hen. Hoewel zij geen hulp zoeken, ziet Hij hen aan als kostbaar. Degene die onder het oppervlakke ziet, weet hoe Hij met de menselijke geest om moet gaan. Hij weet hoe Hij de mens tot berouw kan brengen. Hij weet dat als zij zichzelf als zondaren zouden zien, zij berouw zouden tonen en zich tot de waarheid zouden bekeren. Dit is het werk waar wij ons aan moeten verbinden. — *Welfare Ministry, p. 246.*

Woensdag 12 februari: De vrouw bij de waterbron

De woorden van waarheid die kwamen van de lippen van de goddelijke Onderwijzer beroerden het hart van Zijn toehoorder. Nooit had zij zulke zachte woorden gehoord, niet van de priesters, noch van haar eigen volk, noch van de Joden. De indrukwekkende leer van deze vreemdeling bracht haar gedachten terug naar de profetieën aangaande de beloofde Messias; want zowel Samaritanen als Joden zagen uit naar Zijn komst. 'Ik weet, dat de Messias komt,' zei zij, 'wanneer die komt, zal Hij ons alles verkondigen.' Jezus antwoordde: 'Ik, die met u spreek, ben het' (Johannes 4:25,26).

Gezegende vrouw van Samaria! Zij had tijdens deze bespreking gevoeld dat zij in de aanwezigheid van goddelijkheid was; nu aanvaarde zij blijmoedig haar Heer. Zij behoefde van Hem geen wonder, zoals de Joden dat nodig hadden, om Zijn goddelijke karakter te bewijzen. Zij accepteerde Zijn bewering, met volledig vertrouwen in Zijn woorden, en stelde geen vragen bij de heilige invloed die van Hem uitging. ...

Deze vrouw, hoewel zondig, was desondanks in een gunstigere positie om een erfgenaam van Christus' Koninkrijk te worden, dan de Joden die verheven beweringen van vroomheid

deden, doch vertrouwden in het onderhouden van uiterlijke ritën en ceremonies. Zij ervoeren dat zij geen Verlosser en geen leraar nodig hadden. Maar deze arme vrouw hongerde en dorstte naar gerechtigheid. Zij verlangde naar instructie, wachtend op de vertroosting van Israël en stond klaar om de Verlosser te accepteren wanneer Hij onthuld zou worden. Jezus, die Zijn karakter niet aan de trotse, sceptische Farizeeërs en geleerden uitlegde, maakte Zichzelf bekend aan deze nederige persoon die klaar stond in Hem te geloven.—*Pamphlet: Redemption: or the Teachings of Christ, the Anointed One, pp. 28, 29.*

Het was niet enkel het feit dat Jezus haar [de vrouw bij de Jacobsbron] de geheimen van haar leven verteld had, dat haar vertrouwen in Hem won, maar tevens Zijn blik en Zijn plechtige woorden die haar ziel raakten en haar ervan overtuigden dat Hij een superieur wezen was. Op hetzelfde moment ervoer zij dat Hij haar vriend was, met haar meelevend en haar liefhebbend. Dit is het karakter van de Verlosser van de wereld; terwijl Hij haar zondige leven veroordeelde, leidde Hij haar naar Zijn goddelijke genade als het zekere en perfecte redmiddel. De medelijdende liefde van de Verlosser is niet beperkt tot een sekte of groep. Toen de vrouw van Samaria zich terughastte naar haar vrienden, terwijl zij overal waar ze kwam het wonderbare nieuws verkondigde, verlieten velen de hoofdweg en de stad om te gaan kijken en vast te stellen of zij echt de waarheid sprak. Velen van de bewoners verlieten hun bezigheden en haastten zich naar de Jacobsbron om deze bijzondere man te zien en te horen. Zij schaarden zich om Jezus en luisterden aandachtig naar Zijn instructies. Zij overstelpten Hem met vragen en ontvingen gretig Zijn verklaringen over zaken die hun verstand hadden verward. Zij waren als een volk in diepe duisternis, die een plotselinge lichtstraal zag die zich door hun donkerte heen drong en welke zij vurig volgden tot de bron, zodat zij zich konden koesteren in het licht en de warmte van de dag.

De Samaritanen werden aangetrokken door en geïnteresseerd in de onderwijzingen van Jezus. Maar zij waren niet tevreden met deze korte toespraak; zij waren begerig om meer te horen en hun medevolksgenoten te laten luisteren naar deze wonderlijke Leraar. Zij smeekten Hem langer bij hen te blijven en hen te instrueren. Twee dagen bleef Hij in Samaria en leerde de mensen. Velen geloofden in Hem en namen Zijn woorden aan. Jezus was een jood, doch Hij mengde Zich vrijelijk met deze Samaritanen, waarbij Hij de gebruiken en schijnheiligheid van Zijn eigen natie in de wind sloeg. Hij was reeds begonnen de scheidsmuur tussen jood en heiden af te breken en verlossing te verkondigen aan de wereld. —*Spirit of Prophecy, vol. 2, pp. 147, 148.*

Donderdag 13 februari: Tollenaars en zondaars

Toen de Verlosser Matteüs uitnodigde Hem te volgen, stond de tollenaar niet stil bij aards verlies. Hij beschouwde niets zo kostbaar als het discipelschap van Christus; en zonder ook maar één excuus te verwoorden, zonder te vragen hoe hij zichzelf zou kunnen onderhouden, stond hij op en volgde Christus.

In zijn dankbare nederigheid verlangde Matteüs ernaar zijn waardering te tonen voor de eer die hem geschonken was; en hen samenroepend die zijn metgezellen waren geweest in zaken, in vermaak en in zonde, hield hij een groot feest voor de Verlosser. Als Jezus hem, die zondig en onwaardig was, kon roepen dan zou Hij zeker zijn vroegere metgezellen accepteren, die, dacht Matteüs, veel waardiger waren dan hijzelf. Matteüs verlangde er sterk naar dat zij zouden delen in de voordelen van de barmhartigheid en genade van Christus. Hij verlangde ernaar dat zij zouden weten dat Christus niet zoals de schriftgeleerden en Farizeeërs, de tollenaars en zondaars verachtte en haatte. Hij wilde dat zij Christus zouden kennen als de gezegende Verlosser.

Op het feest zat de Verlosser op de meest voorname plaats. Matteüs was nu de dienaar van Christus, en hij wilde dat zijn vrienden wisten in welk licht hij zijn Leider en Meester zag. Hij wilde dat zij wisten dat hij zeer vereerd was zo'n Koninklijke gast te ontvangen.

Jezus sloeg nooit een uitnodiging voor zo'n feest af. Het doel dat Hem altijd voor ogen stond was de zaden van de waarheid te zaaien in de harten van Zijn toehoorders—door Zijn innemende gesprekken zou Hij harten tot Zichzelf trekken. Met deze handeling had Christus een doel, en de les die Hij gaf op deze gelegenheid was actueel en gepast. Door deze daad

verklaarde Hij dat zelfs tollenaars en zondaars niet van Zijn aanwezigheid waren buitengesloten. Tollenaars en zondaars zouden er vanaf nu van getuigen dat Christus hen geëerd had met Zijn aanwezigheid en omgang met hen had gehad. ...

Trotse maar dwaze Farizeeërs, die vasten voor strijd en debat en om met de vuist der goddeloosheid te slaan! Christus eet met tollenaars en zondaars, zodat Hij hen tot Zichzelf kon trekken. De Verlosser van de wereld kan het vasten van de joodse natie niet eren. Zij vasten in trots en eigengerechtigheid, terwijl Christus in nederigheid eet met tollenaars en zondaars.

Sinds de zondeval, is het het werk van Satan geweest om te veroordelen en zij die het licht dat God zendt weigeren, bewandelen vandaag de dag dezelfde weg. Zij leggen anderen zaken op die zij als overtreding zien. Zo was het met de Farizeeën. Wanneer zij iets konden vinden waarvan zij de discipelen konden beschuldigen, spraken zij niet met degene van wie zij dachten dat deze een overtreding had begaan. Zij spraken met Christus over de dingen die zij kwalijk vonden in Zijn discipelen. Wanneer zij dachten dat Christus een overtreding had begaan, beschuldigden zij Hem tegenover de discipelen. Tweedracht te zaaien, was hun werk.

De Verlosser van de wereld hoorde elk woord dat tegen Hem werd uitgesproken door de Farizeeën. 'Maar Jezus, dat horende, zeide tot hen: Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn. Doch gaat heen en leert, wat het is: Ik wil barmhartigheid, en niet offerande; want Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering' (Johannes 2:17, SV). Deze eigengerechtigde mannen, die dachten geen hulp nodig te hebben, konden het werk van Christus niet waarderen. Zij plaatsten zichzelf waar zij de verlossing die Hij kwam brengen niet konden aannemen. Zij wilden niet tot Hem komen om leven te ontvangen. De arme tollenaars en zondaars ervoeren dat zij hulp nodig hadden en zij accepteerden die instructies en hulp waarvan zij wisten dat Christus hen die kon geven.

'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe' (Johannes 3:16). Christus kwam om het verlorene te zoeken en te redden. Hij kwam om uit te reiken naar de verste diepte van menselijke smart en ellende. Hij plaatste Zichzelf waar Hij de hulpbehoevenden, de lijdenden, de onderdrukten, kon bereiken waar zij waren; en hoewel het er in alle opzichten op leek dat zij minst belovend waren, werkten ze met een intense interesse voor Hem! Welk een heilige vreugde sprong op in Zijn hart wanneer Hij zag hoe zij hun harten voor Hem openden, zodat Hij hen kon vervullen met Zijn transformerende genade en hen kon doordringen met Zijn geest van zelfverloochening en zelfopoffering. Hij kwam om de mens te eren met het voorrecht om deelgenoten te zijn van de zegeningen van Zijn koninkrijk. Hij riep hen op tot bekering van hun zonden, om Zijn vergevende liefde te ontvangen en zich te verenigen met Hem in het zaaien van het zaad van de waarheid, werkend voor zielen die op het punt stonden verloren te gaan. —*Signs of the Times, June 23, 1898.*

Vrijdag 14 februari: Voor verdere studie

The Desire of Ages, "At Jacob's Well," pp. 183–195; "Peace, Be Still," pp. 333–341; "Among Snares," pp. 460–462; *The Ministry of Healing*, "Helping the Tempted," pp. 164–169; "Working for the Intemperate," pp. 171–182; "Help for the Unemployed and the Homeless," pp. 183–200.

8. 15 feb – 21 feb: Met de rijken en beroemden

Sabbatmiddag, 15 februari

Er wordt te vaak voorbijgegaan aan de intelligente, verfijnde klasse. De hengel wordt niet uitgeworpen om deze klasse te vangen en er worden niet onder gebed wegen en manieren ontworpen om hen te bereiken met de waarheid die hen wijs kan maken tot

zaligheid. Over het algemeen begrijpen de modebewuste, de rijke, de trotse mensen door ervaring dat geluk niet te vinden is in de hoeveelheid geld die zij bezitten, of door kostbare bouwwerken en siermeubelen en foto's. Zij verlangen naar iets dat zij niet bezitten. Maar deze klasse wordt tot elkaar aangetrokken en het is moeilijk om toegang tot hen te vinden; en vanwege dit feit gaan velen van hen ten onder in hun zonden, terwijl zij verlangen naar iets dat hen stilte en vrede en rust van geest zou kunnen geven. Zij hebben Jezus nodig, het licht der gerechtigheid.

Er is een zekere werkwijze waardoor op een bepaalde manier een grote groep mensen niet bereikt wordt.

De rijken die alleen worden gelaten zonder enige poging hen te redden, raken steeds meer geïsoleerd in hun eigen ideeën. Hun eigen gedachtegang en associaties laten de eeuwigheid buiten beschouwing. Zij raken trotser en zelfzuchtiger, hardvochtig en moeilijk te bereiken, zij zijn wantrouwend daar zij denken dat iedereen op hun geld uit is, terwijl de armen de rijken benijden, die eerder medelijden nodig hebben dan benijd te worden. Laten al dezen onder de kracht van verlossende waarheid worden gebracht en het werk van het opbouwen van het koninkrijk van God zal voorwaarts gaan met groter succes.—*Evangelism*, pp. 556, 557.

Zondag 16 februari: De onderlaag van de samenleving

God verlangt ernaar dat de waarheid wordt getoond aan mensen aan wie Hij speciale gaven geschonken heeft, maar die onwetend zijn over de grote behoefte van de ziel. Er zijn er die in het bijzonder toegerust zijn om zich met dit werk te verbinden; er zijn er die dagelijks de Heer zouden zoeken, en zouden onderzoeken hoe zij mensen van deze klasse kunnen bereiken, niet om slechts een oppervlakkige omgang met hen te hebben, maar om hen door persoonlijke inspanning en levend geloof, te behouden, terwijl zij een diepe liefde voor hun zielen tonen en een ware zorg dragen dat zij een kennis van de waarheid zullen hebben zoals het gepresenteerd wordt in het Woord van God. ...

Deze klasse is helaas verwaarloosd. De werkers hebben geoordeeld op het uiterlijk en waren er zeker van dat zij tevergeefs zouden arbeiden. Maar deze personen die door God met rijkdom begiftigd zijn, bewindsmannen en volk, dienen behouden te worden door de hand van levend geloof. Laten de arbeiders de beloften van God aangrijpen en zeggen: "U heeft beloofd, 'Vraag en het zal u gegeven worden.' Ik wil dat deze ziel bekeerd wordt tot Christus." Zend gebeden op voor de zielen voor wie u werkt; presenteer hen aan de gemeente als onderwerpen voor gezamenlijk gebed. Juist dit is wat de gemeente nodig heeft, om de gedachten af te keren van hun kleine, nietige probleempjes, om een zware last te voelen, een persoonlijke interesse, voor een ziel die op het punt staat ten onder te gaan. Kies een andere, en dan weer een andere ziel, en zoek dagelijks naar Gods leiding, terwijl u Hem alles voorlegt in oprecht gebed, en werkt in goddelijke wijsheid. Wanneer u dit doet, zult u zien dat God Zijn Heilige Geest zal schenken om te overtuigen, en de kracht van de waarheid die de ziel tot bekering leidt.

Mij is getoond dat er duizenden rijke mensen niet gewaarschuwd het graf in zijn gegaan, omdat zij op hun uiterlijk zijn beoordeeld en wij aan hen voorbij zijn gegaan als niet te redden wezens. De Heer verlangt ernaar dat de wijze waarop dit gaat verandert. Laten verstandige mensen het werkveld betreden, mensen die vooralsnog niets in dit veld hebben gedaan omdat het ontoegankelijk en hopeloos scheen. Het is een groots en belangrijk werk en God zal mensen zegenen met wijsheid om dit werk te ondernemen.

Het zal niet door een gewoon, toevallig contact zijn dat deze rijke, wereldliefhebbende, wereldaanbiddende zielen tot Christus zullen worden getrokken. Er moet vastbesloten persoonlijke moeite gedaan worden door mannen en vrouwen die van een dienende geest zijn doordrongen, die niet falen noch ontmoedigd raken. De boodschapper van God dient altijd in gedachten te houden dat het universum van de hemel er lang op heeft gewacht met menselijke agentschappen samen te werken in dit werk dat vermeden en verwaarloosd is. — *Medical Ministry*, pp. 244, 245.

Er zijn wonderen die gedaan zullen worden in oprechte bekering, wonderen die nu niet gezien worden. De grootste mensen van de aarde staan niet buiten het bereik van de macht van een wonderwerkende God. Als zij die Zijn medewerkers zijn, mensen zullen zijn die van elke gelegenheid gebruik maken, die hun taak moedig en trouw volbrengen, zal God mensen bekeren die verantwoordelijke functies bezetten, verstandige en invloedrijke mensen. Door de kracht van de Heilige Geest zullen velen de goddelijke principes aannemen. Door Jezus in Zijn heerlijkheid te aanschouwen, in Zijn zelfverloochening, zal de zelfgenoegzame, rijke mens zichzelf in contrast zien als ellendig, jammerlijk, arm, blind en naakt, en hij zal zo klein in eigen ogen worden, dat hij Christus boven zichzelf zal verkiezen, en zo grip krijgen op het eeuwige leven.

Tot de waarheid bekeerd, zal hij een middel worden in de hand van God om het licht verder door te geven. Hij zal een speciale last ervaren voor andere zielen binnen zijn verwaarloosde klasse. Hij zal ervaren dat het evangelie aan hem is toevertrouwd ten behoeve van hen die deze wereld tot hun alles hebben gemaakt. Tijd en geld zal God toegewijd worden, middelen zullen naar Zijn schatkist gebracht worden, talent en invloed zullen aan de waarheid toegewijd worden en nieuwe bekwaamheid en kracht zal aan de kerk toegevoegd worden.—*Testimonies, vol. 6, pp. 82, 83.*

Maandag 17 februari: Nachtelijk rendez-vous

Tijdens de gehele dag nadat Christus de ontwijde pleinen van de tempel had gereinigd, genas Hij de zieken en verlichtte Hij de getroffen. Nicodemus had gezien met welk een medelevend erbarmen Hij de armen en verdrukten had ontvangen en gediend. Met het gedrag van een liefhebbende vader naar zijn lijdende kinderen, had Hij genezingen bewerkstelligd en leed verdreven. Geen enkele smekeling werd onverrichter zake van Hem weggestuurd. Moeders werden blij gemaakt door het herstel van de gezondheid van hun kleintjes en uitingen van dankzegging namen de plaats in van wenen en pijnklachten. De gehele dag had Jezus de rusteloze, nieuwsgierige mensen geïnstrueerd, geredeneerd met de schriftgeleerden en het vitten van de trotse leiders tot zwijgen gebracht door de wijsheid van Zijn woorden. Nadat Nicodemus deze wonderlijke dingen gezien en gehoord had, en nadat hij de profetieën had gezien die naar Jezus wezen als de Messias waarnaar werd uitgekeken, durfde hij niet te twijfelen dat Hij van God gezonden was.

Toen de nacht kwam, zocht Jezus, bleek van de vermoeidheid van Zijn de lange uren van arbeid, naar rust en trok Zich terug op een plek op de Olijfberg. Hier vond Nicodemus Hem, verlangend naar duidelijkheid. Deze man was rijk en geëerd onder de Joden. Hij was beroemd in heel Jeruzalem en vanwege zijn rijkdom, zijn kennis en welwillendheid, en in het bijzonder vanwege zijn vrijgevege donaties aan de tempel om haar heilige diensten uit te voeren. Hij was tevens één van de vooraanstaande leden van de nationale raad. Doch toen hij in Jezus' aanwezigheid kwam, kwam er een vreemde beroering en bedeesdheid over hem, die hij trachtte te verbergen door een houding van kalmte en waardigheid. ...

Deze geleerde waardigheidsbekleder was een strikte Farizeeër. Hij was trots geweest op zijn eigen goede werken en verheven vroomheid. Hij beschouwde zijn dagelijks leven als perfect in Gods ogen en was overrompeld toen hij Jezus hoorde spreken over een koninkrijk dat te puur was voor hem om te kunnen zien in zijn huidige staat. —*Signs of the Times, November 15, 1883.*

Toen Nicodemus Jezus aan het kruis zag, hangend als een misdadiger tussen hemel en aarde, die toch bad voor Zijn moordenaars; toen hij getuige was van de commotie van de natuur, in dat afschuwelijke uur toen de zon verduisterd werd en de aarde wankelde in het heelal, toen de rotsen in stukken spleten en het voorhangsel van de tempel in tweeën scheurde; toen herinnerde hij zich de plechtige onderwijzing op de berg: 'evenals Mozes in de woestijn de slang omhoog geheven heeft, zo moet ook de Mensenzoon omhoog worden geheven' (Johannes 3:15).

De schellen vielen van zijn ogen en geloof nam de plaats in van twijfel en onzekerheid. Lichtstralen stroomden van het geheime gesprek op de berg en verlichtten het kruis van de Verlosser. ...

Nicodemus vertelde Johannes het verhaal van dat onderhoud en zijn geïnspireerde pen documenteerde het voor het onderricht van miljoenen. De vitale waarheden die daar onderwezen werden, zijn vandaag de dag net zo belangrijk als ze waren in de schaduw van de berg in de plechtige nacht, toen de machtige Joodse geleerde kwam om de weg van het leven te leren van de nederige timmerman van Nazareth.— *Redemption: or the Teachings of Christ, the Anointed One, pp. 19, 20.*

Dinsdag 18 februari: Rijk en berucht

Hij [Mattheüs] was een jood, maar toen hij een tollenaar werd, verachtten zijn broeders hem. Het joodse volk werd voortdurend belast onder het Romeinse juk. Dat een verachte en heidense natie van hen belasting inde, was een constante herinnering aan het feit dat hun macht en glorie als onafhankelijke natie was vergaan. Hun verontwaardiging kende geen grenzen wanneer iemand van hun eigen volk de eer van dit verhoogde geslacht zo zeer vergat dat hij de dienst als belastinginner aannam.

Zij die op die wijze eraan meewerkten de Romeinse autoriteit in stand te houden, werden als afvalligen gezien. De joden beschouwden het als vernederend om zich op wat voor wijze dan ook te associëren met een tollenaar. Zij beschouwden dat werk als gelijk aan onderdrukking en uitbuiting. Maar de gedachten van Jezus waren niet gevormd door de vooroordelen van de Farizeeën. Hij keek onder de oppervlakte en las het hart. Zijn goddelijk oog zag in Matteüs iemand die Hij zou kunnen gebruiken voor het oprichten van Zijn kerk. Deze man had naar het onderwijs van Christus geluisterd en was tot Hem aangetrokken geweest. Zijn hart was vol eerbied voor de Verlosser, maar het was nooit in Matteüs' gedachten opgekomen dat deze grote Onderwijzer Zich zo zou verlagen dat Hij hem zou opmerken, laat staan hem als discipel te kiezen. Daarom was hij verwonderd toen Jezus hem aansprak met de woorden, "Volg Mij."

Zonder twijfelend gemompel of vragen over zijn zeker geldelijk verlies, stond Matteüs op en volgde zijn Meester, en verenigde zijn interesses met de weinige discipelen van Jezus. De verachte tollenaar voelde dat de Verlosser hem een eer had verleend die hij niet verdiende. Hij dacht niet aan de winstgevende handel die hij nu had ingeruild voor armoede en moeite. Het was genoeg dat hij in de aanwezigheid van Christus zou zijn, dat hij wijsheid en goedheid van Zijn lippen zou kunnen leren, Zijn wonderbare werken zou aanschouwen en een medewerker met Hem zou zijn in Zijn zware arbeid.

Matteüs was rijk, maar hij was bereid om alles op te offeren voor zijn Meester. Hij had vele vrienden en bekenden van wie hij verlangde dat zij volgelingen van Jezus zouden worden en de mogelijkheid zouden hebben Hem te ontmoeten. Hij was ervan overtuigd dat zij ingenomen zouden zijn met Zijn pure, simpele leerstellingen, die geleerd werden zonder uiterlijk vertoon.

Overeenkomstig zijn voornemen hield hij een feest in zijn eigen huis en riep zijn vrienden en naasten samen, onder wie een aantal tollenaars. Jezus werd als gast uitgenodigd, in wiens eer het feest was voorbereid. Hij, met Zijn discipelen, nam de hoffelijke uitnodiging aan en vereerde het banket met Zijn aanwezigheid. De jaloeerse schriftgeleerden en Farizeeën, die Jezus' altijd gadesloegen en volgden, misten deze kans niet om het werk van Christus te veroordelen. ...

De arme tollenaars en zondaars, hoewel bevlekt met schuld, voelden de noodzaak voor bekering en vergeving. Het was de missie van de Hemel om juist in noden als deze te voorzien. Hoewel deze mensen ogenschijnlijk geen oog hadden voor religieuze zaken en gebruiken, toch waren zij in hart en leven beter bereid om oprechte christenen te worden dan de Farizeeën en priesters die hen verachtten. Velen van hen bezaten een nobele integriteit en zouden hun geweten geen kwaad aandoen door een leerstelling af te wijzen, die hun redenering als waar beoordeelde.

Jezus was gekomen om de wonden van de zonde te genezen onder Zijn eigen natie, maar zij weigerden Zijn aangeboden hulp; zij vertraptten Zijn leringen en deden Zijn machtige wonderen als niets bijzonders af. De Heer keerde Zich daarom naar hen die Zijn woorden zouden aannemen. Matteüs en zijn naasten gehoorzaamden de oproepen van de Meester en volgden Hem. De verachte tollenaar werd één van de meest toegewijde evangelisten. Zijn

onzelfzuchtige hart werd aangetrokken tot zielen die licht nodig hadden. Hij stootte zondaren niet af door zijn eigen vroomheid te verhogen en die te contrasteren met hun zondigheid; maar hij verbond hen met zichzelf door vriendelijke sympathie, wanneer hij aan hen het kostbare evangelie van Christus presenteerde. Zijn arbeid had merkbaar succes. Velen van hen die bij dat feest waren en luisterden naar de goddelijke instructie van Jezus, werden werktuigen in het verlichten van het volk. —Pamphlet: *Redemption: or the Teachings of Christ, the Anointed One*, pp. 39–42

Woensdag 19 februari: Vergulde boodschap

‘De misleiding van rijkdom.’ De liefde voor rijkdom heeft een verdwazende, misleidende kracht. Te vaak vergeten zij die wereldse schatten bezitten dat het God is die hen de kracht gegeven heeft om rijkdommen te vergaren. Zij zeggen: ‘mijn kracht en de sterkte mijner hand heeft mij dit vermogen verworven’ (Deuteronomium 8:17). In plaats van het opwekken van dankbaarheid naar God toe, leiden hun rijkdommen tot het verhogen van de eigen ik. Zij verliezen het gevoel van afhankelijkheid van God en hun verplichtingen jegens hun medemens. In plaats van rijkdom te beschouwen als een talent dat ter ere van God en verheffing van de mensheid ingezet dient te worden, zien zij het als een middel om zichzelf te dienen. In plaats van de eigenschappen van God in de mens te ontwikkelen, wordt rijkdom op deze wijze gebruikt om in hem de eigenschappen van Satan te ontwikkelen. Het zaad van het woord wordt verstikt door doorns. —*Christ’s Object Lessons*, p. 32

De dwaze rijke man heeft zichzelf liefgehad en gediend. Als hij God boven alles had liefgehad, zou hij niet zulke grote schatten vergaard hebben dat er een tekort zou zijn aan ruimte om die te herbergen. Als hij zijn goederen had gebruikt om in de noden van de armen te voorzien, was het niet nodig geweest om zijn schuren af te breken om grotere te bouwen. Door zijn rijkdom in te zetten als een gave van God om goed mee te doen, zou hij rijk zijn geworden in goede werken, en schatten hebben verzameld in de Hemel. Maar hij heeft de principes van de goddelijke wet in de wind geslagen. Hij heeft God niet boven alles liefgehad, noch zijn naaste als zichzelf.

Terwijl hij genoot van de geschenken van de Hemel, schoot hij tekort in het erkennen van waar die geschenken vandaan kwamen. Hij stond toe dat deze aardse voordelen zijn gedachten over zouden nemen en zijn affecties in beslag zouden nemen, zodat de Gever vergeten werd. Hij vorderde als eigendom, dat wat God hem geleend had. Geen erkentelijke dankzegging steeg op naar zijn genadige Weldoener. De Meester die hem had vertrouwd met aardse rijkdommen waarmee hij zijn medemens zou kunnen zegenen en zijn Maker zou kunnen eren, was terecht boos vanwege zijn ondankbaarheid.

Deze gelijkenis illustreert de zonde en het gevaar van een zelfdienend leven. Armzalig zijn zij die de mammon toegewijd zijn. Zij hebben de gaven van de Heer verduisterd, hun eigen naam geplaatst waar Gods naam geschreven zou moeten staan en de ziel van Zijn liefde en gunst beroofd. ‘Zó vergaat het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God’ (Lukas 12:21). Er is een groter aantal die het voorbeeld van de dwaze rijke man volgen dan wij ons voor kunnen stellen. De aanbidding die God toekomt, wordt aan geld gegeven. Dat wat de aardse, sensuele vermogens kan bevredigen, wordt gezocht als het hoogst bereikbare. Velen tonen dat zij Gods beloften niet zullen vertrouwen, maar dat zij in goederen vertrouwen voor hun geluk. Zij noemen zichzelf wellicht rijk, maar God noemt hen arm. Mensen die beweren God te erkennen, vergeten en verloochenen Hem. Zij keren zich van de hemelse schatten naar aards genoeg en plezier, totdat het geduld van God uitgeput is en Hij zegt: ‘in deze eigen nacht wordt uw ziel van u afgeëist’ ‘Ziedaar de man die God niet tot zijn veste stelde, maar die op zijn grote rijkdom vertrouwde’ (Lukas 12:20, Psalm 52:9). —*Signs of the Times*, January 14, 1886.

Donderdag 20 februari: Kenmerken van het gevaar

Ik zag dat het Gods plan was dat deze rijkdommen op de juiste manier gebruik zouden worden en uitgegeven om de armen te zegenen en het werk van God te bevorderen. Ik zag dat als mensen hun rijkdommen meer lief zouden hebben dan hun medemens, meer dan

God of de waarheid van Zijn woord, en hun hart hebben gevestigd op hun rijkdommen, zij het eeuwige leven niet kunnen bezitten. Zij zouden liever de waarheid opgeven dan [hun bezit] verkopen en aan de armen geven. Hierin worden zij getoetst om te zien hoeveel zij God liefhebben, hoeveel zij de waarheid liefhebben en zoals de jongeman in de Bijbel, zijn velen bedroefd heengegaan, omdat zij hun rijkdommen niet kunnen behouden en tegelijkertijd een schat in de hemel kunnen hebben. Zij kunnen niet beiden bezitten. Dus riskeren zij hun kans op het eeuwige leven voor een aards bezit.

'... het is gemakkelijker, dat een kameel gaat door het oog van een naald dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat' (Mattheüs 19:24). Toen zag ik dat met God alle dingen mogelijk zijn. Als de waarheid het hart is binnengedrongen door de Geest van God, zal het alle liefde voor rijkdom verdringen. De liefde voor Jezus en rijkdom kunnen niet in hetzelfde hart wonen. De liefde van God gaat de liefde voor rijkdom zo ver te boven, dat de eigenaar afstand doet van zijn rijkdom en zijn genegenheid naar God keert. En zo wordt hij door zijn liefde voor God ertoe geleid om Gods doel te dienen. Het is zijn grootste vreugde om de juiste regelingen te treffen met de goederen van zijn Heer. Liefde voor God en zijn medemens overheersen en hij beschouwt alles wat hij heeft niet als zijn eigendom en hij doet trouw zijn taak als Gods rentmeester. Zo houdt hij de eerste vier geboden en de laatste zes. 'Gij zult de HERE, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand' 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Mattheüs 22:37,39). Op deze wijze is het mogelijk voor een rijke om het koninkrijk van God binnen te gaan. —*Review and Herald, November 26, 1857.*

Zeer weinigen realiseren zich hoe sterk hun liefde voor geld is tot er een beproeving op hun pad komt. Velen die beweren volgelingen van Christus te zijn, laten dan zien dat zij niet voorbereid zijn op de Hemel. Hun werken getuigen ervan dat zij de rijkdom meer liefhebben dan hun naaste of hun God. Zoals de rijke jongeling vragen zij naar de weg van het leven; maar wanneer het hen getoond wordt en de prijs ervan wordt ingeschat en zij zien dat de opoffering van aardse rijkdom geëist wordt, besluiten zij dat de Hemel teveel kost. Hoe meer schatten er op aarde verzameld worden, des te moeilijker het is voor de eigenaar om zich te realiseren dat deze niet van hemzelf zijn, maar hem geleend zijn om gebruikt te worden tot eer van God. Jezus grijpt hier de kans om Zijn discipelen een indrukwekkende les te leren: 'Jezus zeide tot Zijn discipelen: Voorwaar, Ik zeg u, een rijke zal moeilijk het Koninkrijk der hemelen binnengaan' '... het is gemakkelijker, dat een kameel gaat door het oog van een naald dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat' (Mattheüs 19:23,24).

Hier wordt de kracht van rijkdom gezien. De invloed die de liefde voor geld heeft op het menselijk brein is bijna verlamdend. Rijkdom verdwaast, en zorgt ervoor dat velen die het bezitten zich gaan gedragen alsof zij van de rede beroofd zijn. Hoe meer zij hebben van deze wereld, des te meer zij verlangen. Hun angsten om tekort te komen nemen toe naarmate hun rijkdom toeneemt. Zij hebben de neiging om middelen voor de toekomst op te slaan. Zij zijn gierig en zelfzuchtig, en bang dat God niet voor hen zal voorzien. Deze klasse is inderdaad arm in God. Terwijl hun rijkdommen toenamen, hebben zij hun vertrouwen erin gesteld en hebben het geloof in God en Zijn beloften verloren. De trouwe, gelovige arme man wordt rijk in God door verstandig het kleine beetje dat hij heeft te gebruiken om anderen te zegenen met zijn middelen. Hij ervaart dat zijn naaste rechten heeft die hij niet kan veronachtzamen en tegelijkertijd het gebod van God gehoorzamen, 'gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Mattheüs 19:19). Hij beschouwt de verlossing van zijn medemens als van groter belang dan al het goud en zilver dat de wereld bevat.

Christus heeft de weg getoond waarop iedereen die rijkdom bezit en toch niet rijk is in God, ware rijkdom kan waarborgen. Hij zegt: 'verkoopt uw bezittingen om aalmoezen te geven' en verzamel schatten in de hemel (Lukas 12:33). De oplossing die Hij biedt, is hun toegenegenheid te keren naar het eeuwige erfdeel. Door hun middelen in te zetten voor het doel van God om te helpen in het verlossen van zielen en door het helpen van de hulpbehoevende mens, worden zij rijk in goede werken, en 'zo verzamelen zij voor zichzelf een schat: een goed fundament voor de toekomst, opdat zij het eeuwige leven verkrijgen' (1 Timotheüs 6:19, HSV). Dit zal een veilige investering blijken. Maar velen tonen door hun

werken dat zij de bank van de Hemel niet vertrouwen. Zij kiezen ervoor liever op hun aardse middelen te vertrouwen, dan het voor zich uit te sturen naar de Hemel. Deze mensen hebben een groot werk te doen in het overwinnen van hebzucht en de liefde voor de wereld. Rijke arme mensen, die beweren God te dienen, zijn meelijwekkend. Terwijl zij beweren God te kennen, ontkennen hun werken Hem. Hoe groot is die duisternis! Zij beweren de waarheid te geloven, maar hun werken corresponderen niet met hun bewering. De liefde voor rijkdom maakt mensen zelfzuchtig, veeleisend en heerszuchtig. —*Review and Herald, January 15, 1880.*

Vrijdag, 21 februari: Verdere studie

The Desire of Ages, “Nicodemus,” pp. 167–177; “Levi-Matthew,” pp. 272–280; “One Thing Thou Lackest,” pp. 518–523; “Zacchaeus,” pp. 552–556; *The Ministry of Healing*, “Ministry to the Rich,” pp. 209–216.

9. 22 feb – 28 feb: De machtigen tot discipelen maken

Sabbatmiddag, 22 februari

Er is zijn geen pogingen gedaan om de hogere klassen te bereiken. Terwijl we het evangelie brengen aan de gewone man, moeten we dit ook brengen, in zijn meest attractieve licht, aan hen die bekwaam zijn en talent hebben en ons meer inspanssen met wijsheid, vastberadenheid, en Godvrezendheid, meer dan we tot nu toe gedaan hebben, om ook deze mensen voor de waarheid te winnen.

Maar om dit te kunnen doen moeten alle werkers zichzelf naar een hoger pijl van intelligentie brengen. Ze kunnen dit werk niet doen en afzakken naar een laag eenvoudig niveau, denkend dat het er niet veel toe doet hoe ze werken of wat ze zeggen, omdat ze voor de eenvoudige en onontwikkelde klasse werken. Ze moeten zich scherpen, zich wapenen en toerusten om de waarheid met wijsheid te presenteren, om zo ook de hogere klasse te bereiken. Hun gedachten moeten hoger rijken, en een grotere kracht en helderheid tonen. - *Evangelism*, pp. 555,556.

Cornelius, de Romeinse hoofdman over honderd, was een welgesteld man van edele geboorte. Hij bekleedde een eervolle vertrouwenspositie. Een heiden van geboorte, opvoeding en opleiding, had hij door contact met de joden kennis gekregen van de ware God; hij aanbad Hem en toonde ernst in zijn geloof door medelijden met de armen. Hij gaf vele “aalmoezen aan het volk, en bad geregeld tot God.” Hand. 10:2.

Cornelius kende het evangelie zoals dat in het leven en sterven van Jezus geopenbaard was, niet; en God zond hem een boodschap direct uit de hemel; door een andere boodschap wees Hij de apostel Petrus aan om hem te bezoeken en te onderrichten. Cornelius was niet verbonden aan de joodse kerk, en hij zou door de rabbi's als heiden onrein geacht worden; maar God zag de oprechtheid van zijn hart, en zond boodschappers van zijn troon om zich te verenigen met Zijn dienstknecht op aarde om deze Romeinse officier met het evangelie bekend te maken. Zo werkt God vandaag ook nog om zielen te zoeken onder de rijken, zowel als onder de armen. Er zijn velen zoals Cornelius, mensen die Hij aan Zijn kerk wenst te verbinden. Hun sympathieën gaan uit naar het volk van God. Maar de banden die hen aan de wereld binden houden hen stevig vast. Het vereist een morele moed van deze mannen om hun positie naast de minderen in te nemen. Speciale pogingen moeten ondernomen worden voor deze zielen, die in zo'n groot gevaar verkeren door hun verantwoordelijkheden en hun betrekkingen. – *De weg tot Gezondheid*, pp. 175, 176.

Zondag, 23 februari: Respecteer autoriteit

Heersers zijn Gods dienaars en zij moeten in hun tijd dienen als Zijn leerlingen. Het is voor hun bestwil dat zij getrouw gehoorgeven aan een “Zo zegt de Here,” door de weg des

Heren te volgen om recht en gerechtigheid te doen. Zij moeten hun macht uitoefenen zonder willekeur en zonder huichelarij, weigeren zich te laten manipuleren, alle omkoperij afslaan om in morele onafhankelijkheid en waardigheid voor God te staan. Ze moeten geen enkele oneerlijke of onrechtvaardige daad oogluikend toelaten. Zelf moeten ze niet laaghartig, onrechtvaardig handelen of anderen steunen in daden van onderdrukking. Verstandige heersers zullen niet toestaan dat het volk wordt onderdrukt als gevolg van nijd en afgunst van hen, die geen rekening houden met Gods wet... Allen moeten de eeuwigheid voor ogen houden en zich niet zo gedragen, dat God in de hemel hun oordeel niet kan goedkeuren. - *Ellen G. White ZDA Bijbelcommentaar, vol.6 p 1081.*

Van ons wordt niet geëist dat wij gezagsdragers zullen trotseren. Onze woorden, hetzij gesproken of geschreven, moeten zorgvuldig worden overdacht, opdat van ons niet kan worden gezegd dat we vijandig staan tegenover wet en orde. Wij moeten niets zeggen of doen dat ons de weg onnodig zou blokkeren. Wij moeten in de naam, van Christus voorwaarts gaan met de verkondiging van de waarheden die ons zijn toevertrouwd. Als ons door mensen wordt verboden dit werk te doen, kunnen we evenals de apostelen zeggen: "Beslist zelf, of het recht is voor God, meer aan u dan aan God gehoor te geven; want wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben." - *Van Jeruzalem tot Rome, p. 50.*

Terwijl de waarheid verdedigd moet worden, moet dit werk gedaan worden in de geest van Jezus. Als Gods volk werkt zonder vrede en liefde, werken ze met een groot verlies, een onherstelbaar verlies. Zielen drijven af van Christus zelfs nadat ze verbonden waren met zijn werk.

We moeten geen oordeel vellen over hen die niet de mogelijkheden en voorrechten hadden die wij gehad hebben. Sommigen van dezen zullen de hemel binnengaan voor degenen die een groot licht hebben gehad, maar die niet naar dat licht hebben geleefd.

Als we ongelovigen willen overtuigen dat wij de waarheid hebben die de ziel heiligt en het karakter veranderd, moeten we hun niet heftig aanvallen over hun fouten. Zo dwingen we hen om tot de conclusie te komen dat de waarheid ons niet vriendelijk en wellevend maakt maar grof en ruw. Sommigen, snel prikkelbaar, staan altijd klaar om de strijdwapens op te nemen. In tijden van beproeving zullen ze tonen dat hun geloof niet gefundeerd is op de solide rots...

Laten Zevende Dags Adventisten niet iets doen waardoor ze als lauw en ongehoorzaam worden aangemerkt. Laten ze al de inconsequenties uit hun leven houden. Ons werk is de waarheid te verkondigen, en de rest aan de Heer over te laten.

Doe alles wat in uw macht ligt om het licht te laten schijnen, maar spreek geen woorden die irriteren of provoceren. - *Evangelism, p. 173.*

Maandag, 24 februari: "Heeft u niet gelezen...?"

Jezus was opgevoed tussen een volk, opvallend door afgodendienst en vooroordeel; daardoor wist Hij, dat door genezing op de Sabbatdag, hij beschouwd zou worden als een overtreders van de wet. Hij was er zich van bewust dat de Farizeeën zulk een actie met een grote verontwaardiging op zouden nemen, om daardoor de invloed van het volk tegen Hem te gebruiken.

Hij naderde de synagoge, en zag daar een man wiens rechterhand was verschrompeld. De Farizeeën letten op Hem, nieuwsgierig wat Hij zou doen - zou Hij deze man wel of niet genezen op de sabbatdag, het was hun bedoeling om een aanklacht tegen Hem te vinden. Jezus keek naar de man met de verschrompelde hand en beval hem sta op en ga in het midden staan. Toen vroeg Hij: "Is het geoorloofd op de sabbat goed te doen of kwaad te doen? Een leven te redden of verloren te laten gaan?" Maar ze bleven stil.

Toen zag Hij allen rondom Hem aan en ergerde zich vanwege de hardheid van hun harten, hij zei tegen de man: "Strek uw hand uit," hij deed het en de hand werd weer gezond als de andere.

Hij rechtvaardigde dit werk van de genezing van de verlamde, perfect rekening houdend met de principes van het vierde gebod. Maar ze vroegen Hem: "Is het wettig om te genezen op de sabbatdag?" Jezus gaf hun een helder en overtuigend antwoord, "wie zou er onder u zijn, die één schaap heeft en die, als dit op een sabbat in een put valt, het niet grijpen zal en er uit trekken? Hoeveel gaat niet een mens een schaap te boven? Daarom is het geoorloofd op sabbat goed te doen."

De spionnen durfden, op de vraag van onze Redder, in bijzijn van de menigte niet te antwoorden, over deze kwestie, uit vrees zichzelf in moeilijkheden te brengen.

Jezus wenste de valse leerstellingen van de joden, met betrekking tot de sabbat, te corrigeren en ook om Zijn discipelen het feit in te prenten dat daden van barmhartigheid gewettigd zijn op deze dag. In het geval van het helen van de verlamde hand brak Hij de gewoonten van de joden af en verhief het vierde gebod tot wat God had bedoeld toen Hij het aan de wereld gegeven had. Door deze actie verhoogde Hij de sabbat en verwierp Hij de zinloze restricties die een belemmering waren.

Zijn daad van barmhartigheid deed eer aan deze dag, terwijl degenen die Hem aanklaagden, door hun menige onnuttige ceremonieën, zelf de sabbat oneerden....

Jezus, had, door de Farizeeën de kwestie voor te houden, of het wettig was om goed te doen op de sabbat of kwaad te doen, te redden of te doden, hen geconfronteerd met hun eigen slechte bedoelingen. Ze volgden Zijn spoor om een gelegenheid te vinden om Hem te kunnen beschuldigen; ze jaagden op Zijn leven met bittere haat en nijd, terwijl Hij leven redde en blijheid in menig hart bracht. Was het beter te doden op de sabbat, zoals zij van plan waren om te doen, of te helen zoals Hij had gedaan? Was het rechtvaardiger een moord in je hart te beramen op Gods heilige dag, dan liefde voor alle mensen en mogelijkheden te vinden om daden van barmhartigheid en medelijden te uiten. - *Signs of the Times*, 30 November, 1876.

Dinsdag, 25 februari: De overste over honderd

De knecht van een overste over honderd was ziek en verlamd. De knechten van de Romeinen waren slaven, gekocht en verkocht op marktplaatsen, en dikwijls slecht en wreed behandeld; maar de overste was zeer aan zijn knecht gehecht, en verlangde heel erg naar zijn genezing. Hij geloofde dat Jezus hem kon genezen. Hij had de Zaligmaker nog niet ontmoet, maar de berichten die hij gehoord had, inspireerden hem tot geloof. Niettegenstaande de vormendienst van de joden, was deze Romein ervan overtuigd dat hun godsdienst beter was dan de zijne,

Hij had reeds de barrières van nationaal vooroordeel en haat die de veroveraars van de veroverden scheidde, doorbroken. Hij had respect getoond voor de dienst van God en had vriendelijkheid betoond aan de joden als de aanbidders van God. Door wat hem bericht was, vond hij in de leer van Christus datgene, waaraan hij geestelijk behoefte had. Al zijn innerlijke vragen werden beantwoord door de woorden van de Heiland. Maar hij vond zichzelf onwaardig om Jezus te benaderen en hij deed een beroep op de joodse oudsten om het verzoek voor genezing van zijn knecht over te brengen. De oudsten brachten de zaak voor Jezus, erop aandringend, dat "*hij het waard is dat gij dit doet; want hij heeft ons volk lief, en onze synagoge heeft hij gebouwd.*" Luk. 7:4,5.

Maar onderweg naar het huis van de overste ontvangt Jezus de boodschap van de officier zelf: "*Heer doe geen moeite, want ik ben niet waard, dat gij onder mijn dak komt.*"
Vers 6

De heiland vervolgd Zijn weg en de hoofdman komt persoonlijk om zijn boodschap aan te vullen met de woorden: (Luk.7:7 en Math. 8:8,9)

"Ik vertegenwoordig de macht van Rome, en mijn soldaten erkennen mijn gezag. Zo vertegenwoordigd u de macht van de oneindige God en alle geschapenen wezens gehoorzamen uw woord. U kunt de ziekte bevelen te vertrekken, en hij zal u gehoorzamen. Spreek slechts één woord en mijn knecht zal genezen zijn." Vers 7

"U geschiede naar uw geloof," zei Christus. En zijn knecht genas juist op dat uur. (Math.8:13)

De joodse oudsten hadden de overste bij Jezus aanbevolen om de gunsten, die hij "onze natie" had bewezen. "Hij is waardig" zeiden ze, "want hij heeft onze synagoge gebouwd." Maar de overste zei van zichzelf: "Ik ben niet waardig." Toch vreesde hij niet de hulp van Christus in te roepen. Hij vertrouwde niet op zijn eigen goedheid, maar de genade van Christus. Zijn enige argument was zijn grote nood.

Op dezelfde wijze kan ieder menselijk wezen tot Christus komen. "Niet om de werken der gerechtigheid die wij zouden gedaan hebben, maar naar Zijn ontferming heeft Hij ons gered." Titus 3:5. Voelt u omdat u zondaar bent, dat u er niet op kunt hopen Gods zegen te ontvangen? Bedenk dan dat Christus in de wereld kwam om zondaars te redden. – *De weg tot gezondheid*, pp.45,46.

De overste zag met het geloofsoog dat de engelen van God Jezus omringden, en op Zijn woord werd een engel de opdracht gegeven om naar de lijder te gaan. Hij wist dat Zijn woord de kamer binnen zou gaan om zijn knecht te genezen.

En hoe Christus het geloof van deze man preees! Hij verklaarde: "Ik zeg u, zelfs in Israël heb ik een zó groot geloof niet gevonden." Luk. 7:9

Er zijn velen buiten ons volk, die in de gunst van God staan, omdat ze leven naar al het licht dat God hen heeft gegeven. – *Review and Herald*, 11 Maart 1890

Woensdag, 26 februari: Dag des oordeels

Jezus stond kalm en bedaard voor de hogepriester, terwijl de ogen van de menigte op Hem gericht waren, en de wildste opwinding er de overhand had. Voor een ogenblik zag Kajafas op de gevangene, door angst aangegrepen met een plotselinge bewondering voor Zijn waardige gedrag. Hij kwam tot de overtuiging dat deze man was als God. Het volgende ogenblik verbande hij deze gedachte, verachte de ingeving van zijn eigen gedachten. Onmiddellijk werd zijn spottende stem gehoord. Op hoge toon gebood hij Jezus om een van zijn machtige wonderen, die hem zo'n faam gegeven hadden onder het volk, voor hem te verrichten, maar zijn woord viel bij de Heiland als aan dovemans oren.

Het volk vergeleek onwillekeurig het opgewonden en kwaadaardige gedrag van Annas en Kajafas met de

kalmte, en het majestueuze gedrag van Jezus. Er scheen een heilige invloed uit te gaan van de Redder en het vervulde de atmosfeer rondom Hem. De vraag kwam heel even op in de gedachten van de verharde menigte: is deze man van Goddelijke oorsprong gedoemd om behandeld te worden als een crimineel? Kajafas, vrezende de invloed die ontstaan was, verhaaste het onderzoek. Hij nam zijn positie in op de gerechtstroon, terwijl Jezus aan zijn voeten stond. Aan iedere kant stond een rechter en zij die speciaal geïnteresseerd waren in het onderzoek. De Romeinse soldaten waren op een platform onder de troon. – *Pamflet: Redemption: or the Sufferings of Christ, His Trial and Crucifixion*, pp.35,36

Herodes keek nieuwsgierig en met gemengde gevoelens en een impuls van medelijden naar het bleke, droevige gezicht van de Redder, dat een diepe wijsheid en zuiverheid uitstraalde, maar extreme vermoeidheid en lijden vertoonde. Herodes, zowel als Pilatus, waren bekend met het karakter van de Joden, en wisten dat haat en nijd hen ertoe bracht deze onschuldige man te veroordelen.

Herodes spoorde Jezus aan om Zijn leven te redden door een wonder te doen dat een bewijs zou zijn van Zijn goddelijke macht. Maar het was niet het werk van de Heiland om dit te doen. Hij had de menselijke natuur aangenomen, en kon niet voldoen aan het verrichten van een wonder uit curiositeit voor de zondige mens, noch kon Hij Zichzelf redden van de pijn en vernedering die een mens onder dezelfde omstandigheden zou moeten doormaken. Herodes spoorde Hem aan te bewijzen dat Hij niet een bedrieger was, door Zijn kracht te bewijzen voor de menigte. Hij riep voor dit doel verminkten, kreupelen en misvormde personen op en op een autoritaire manier commandeerde hij Jezus om deze personen in zijn tegenwoordigheid te helen, verklarende.

dat als Hij werkelijk zulk een wonder, zoals hem dat was meegedeeld, als Hij nog steeds de macht had om zulke wonderen te doen, dan kon Hij daar nu voor Zichzelf profijt van hebben, voor Zijn vrijlating.

Maar Jezus stond kalm voor de hooghartige heerser als iemand die niets zag of hoorde. Herodes veranderde snel zijn aansporende houding ten opzichte van Jezus en herhaalde het feit dat hij de macht had om hen vrij te laten of hem te veroordelen. Hij durfde zelfs te pochen over de afstraffing die hij had toegebracht aan de profeet Johannes voor zijn aanmatiging om hem te berispen. Op dit alles gaf Jezus geen antwoord, noch door woord of uitdrukking. Herodes was geïrriteerd door de negerende stilte van de gevangene, wat een uiterlijke onverschilligheid betekende tegenover de regerende persoon waarvoor Hij moest verschijnen.

Een open berisping zou aangenamer geweest zijn voor de ijdelheid van de gewichtige regeerder dan dit zwijgende negeren.

Als het Jezus wens geweest was om te spreken dan zouden de oren van de hardnekkige koning doorboord zijn. Hij kon hem getroffen hebben met vrees en beving door de volle schuld van zijn leven bloot te leggen en de verschrikkingen van zijn naderende ondergang. Maar Jezus had geen licht om te geven aan iemand die direct in strijd leefde met de kennis die hij verkregen had van de grootste van alle profeten. - *Pamphlet: Redemption: or the Sufferings of Christ, His Trial and Crucifixion pp. 55 – 57.*

Donderdag, 27 februari: De vroege uitbarsting

Paulus beschouwde dit als een door God gegeven mogelijkheid, en gelovig aanvaarde hij de gelegenheid. Hij wist dat hij in de tegenwoordigheid stond van één die macht had om hem ter dood te veroordelen of de vrijheid te schenken; maar hij richtte zich niet met lofprijzingen of vleierij tot Felix en Drusilla. Hij wist dat zijn woorden voor hen een geur ten leven of ten dode zouden zijn, en alle zelfzuchtige overwegingen vergetend, zocht hij hen wakker te schudden tot een begrip van hun gevaar.

De apostel realiseerde zich dat het evangelie een beslissing eist van een ieder die naar zijn woorden hoort. Dat ze eens op een dag zuiver en heilig zullen staan voor de grote witte troon, of bij hen tegen wie Christus zal zeggen: "Ga weg van Mij gij werkers der ongerechtigheid." Hij wist dat elk van de toehoorders op de tribune voor het tribunaal in de hemel zou moeten verschijnen, om daar een verklaring af te leggen, niet alleen voor alles wat hij heeft gezegd en gedaan, maar voor de motivatie en de geest van zijn woorden en daden.

De weg van Felix was zo gruwelijk en gewelddadig, dat slechts weinigen voordien ooit gedurfd hadden vertrouwelijk met hem om te gaan, om te zeggen dat zijn karakter en houding niet foutloos waren. Maar Paulus was niet bevreesd voor deze man. Hij verklaarde duidelijk zijn geloof in Christus en de redenen voor dat geloof, en zo werd hij geleid om speciaal te spreken over deze deugden die essentieel zijn voor het christelijke karakter, en waar het hooghartige paar voor hem zo treffend behoefte aan had.....

De joodse prinses begreep heel goed het heilige karakter van de wet die zij zo schaamteloos overtrad; maar haar vooroordeel tegen de man van Calvarie

verkilde haar hart tegen het woord des levens. Maar Felix had voordien nooit geluisterd naar de waarheid; en toen de Geest van God een schuldgevoel naar zijn ziel zond, werd hij erg onrustig. Het geweten, nu ontwaakt, maakte haar stem hoorbaar; en Felix voelde dat Paulus' s woorden de waarheid waren. Herinnering ging terug naar zijn schuldig verleden. Met vreeslijke duidelijkheid kwamen de geheimen van zijn vroegere leven in hem op, lust en bloedvergieten, en het zwarte verslag van zijn latere jaren. Hij zag zichzelf vrijgevochten, gruwelijk, hebzuchtig, oneerlijk, en gedompeld in het bloed van eigen moorden en openbare slachtingen. Nooit tevoren was de waarheid zo geopenbaard aan zijn hart. Nooit tevoren was zijn ziel zo vervuld met verschrikking. De gedachte dat alle geheimen van zijn loopbaan van criminaliteit open lagen voor de ogen van God, en dat hij voor zijn daden berecht moest worden overeenkomstig zijn daden, maakten hem bevende en bevreesd.

Maar in plaats om zijn geweten een kans te geven om hem te leiden tot boetedoening, zocht hij deze onwelkome bespiegeling van zich af te zetten. Het interview met Paulus werd

afgebroken. “Ga voor heden heen,” zei hij, “wanneer ik nog eens gelegenheid heb, zal ik u wel weer ontbieden.”

Wat een groot contrast tussen de weg van Felix en die van de gevangenenbewaarder van Filippi! De dienaren van de Heer werden gebonden naar de bewaarder gebracht, zoals Paulus tot Felix. Het bewijs dat ze gaven, was dat ze bijgestaan werden door goddelijke kracht, hun vreugde onder lijden en schande, hun onbevreesdheid toen er een aardbeving kwam en hun geest van christelijke vergevingsgezindheid, zond een overtuiging in het hart van de bewaarder, en bevend bekende hij zijn schuld en kreeg hij vergeving. Felix beefde, maar deed geen bekentenis. De bewaarder verwelkomde vreugdevol de Geest van God in zijn hart en in zijn huis; Felix vroeg de goddelijke boodschapper om weg te gaan. De ene koos om een kind van God te worden en een erfgenaam van de hemel; de andere stelde zijn lot bij de werkers der ongerechtigheid. - *Review and Herald*, 2, November 1911.

Vrijdag, 28 februari: Voor verdere studie

Wens der eeuwen, “De hoofdman,” pp. 256-260;
“Voor Annas en Kajafas,” pp. 580-595; “In de rechtszaal van Pilatus,” pp.603-619; De weg tot gezondheid, “Dienstwerk voor de rijken,” pp.175-181.
Van Jeruzalem naar Rome, “Bijna overtuigd u mij,” pp. 317-320.

10. 1 mrt – 7 mrt: De natiën tot discipelen maken

Sabbatmiddag, 1 maart

“Gij zijt het licht der wereld. Een stad, die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven. Ook steekt men geen lamp aan en zet haar onder de korenmaat, maar op de standaard, en zij schijnt voor allen die in het huis zijn. Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken. Math. 5:14-16.

Door al de eeuwen heen was het volk van God het licht der wereld. Jozef was een licht in Egypte. Hij vertegenwoordigde Jehova in het midden van een natie van grote afgodendienaars. Terwijl de Israëlieten onderweg waren van Egypte naar het beloofde land, waren ze een licht voor de omringende volken. Door hen werd God geopenbaard aan de wereld. Satan verzocht hun licht uit te doven, maar door de kracht van God bleef het branden bij de opeenvolgende generaties, en zelfs gedurende de ballingschap waren er getrouwe getuigen voor God. Van Daniël en zijn metgezellen en Mordechai, scheen een groot licht te midden van de morele duisternis aan het koninklijke hof van Babylon. In heilige visioenen, openbaarde God aan Daniël licht en waarheid die Hij verborgen had voor andere mensen; en door zijn gekozen dienaar heeft dit licht door alle eeuwen heen geschinen, en het zal blijven schijnen tot het einde der tijden.

Wij die in deze eeuw leven, hebben een groter licht en voorrechten dan die gegeven zijn aan Abraham, Jozef, Mozes, Daniël, Ezra, Nehemia, en andere oude eerbiedwaardigen, en wij hebben dienovereenkomstig

een grotere verplichting om ons licht te laten schijnen voor de wereld. God heeft ons gemaakt tot bewaarders van zijn wet. Wij zijn verlost door het dierbare bloed van Christus, en we moeten in Zijn voetspoor volgen, om Hem voor te stellen aan de wereld. Maar zijn we trouwe bewaarders van de waarheid, vertegenwoordigen we dit op een juiste manier te midden van geestelijk verval en morele corruptie die er nu heerst. Doen we een derde van wat we zouden moeten doen om het kostbare licht van de waarheid te verspreiden? Broeders, u ziet de waarheid, u verstaat de eisen van Gods wet. U weet dat geen enkele moedwillige overtreder van deze wet zal ingaan in het leven, en u ziet dat deze wet nietig verklaard wordt in deze wereld. Wat is uw plicht? U hoeft niet te vragen, wat is geschikt voor mij? Wat is aanvaardbaar? Maar, wat kan ik doen om zielen te redden? — *Review and Herald*, 13 Mei, 1884.

Gods kinderen moesten al het terrein in bezit nemen dat God hun had aangewezen. De volken die de aanbidding en de dienst van de ware God hadden verworpen, moesten worden verdreven. Het was echter Gods bedoeling dat de mensen door de openbaring van zijn karakter door middel van Israël tot Hem getrokken zouden worden. De uitnodiging van het evangelie moest aan heel de wereld worden gebracht. Door de lessen van de offerdienst moest Christus voor de volken worden verheven, en allen die op Hem zouden zien, zouden behouden worden. Allen die zich net als Rachab, de Kanaänitische en Ruth, de Moabietische van hun afgodendienst zouden afwenden naar het aanbidden van de ware God, moesten zich verenigen met Zijn uitverkoren volk. Naarmate het getal der Israëlieten zou toenemen, moesten zij hun grenzen verruimen, totdat hun koninkrijk de hele wereld zou omvatten.

God wilde alle volken onder Zijn genadig bestuur brengen. Hij wilde dat de aarde met blijdschap en vrede vervuld zou worden. Hij had de mens geschapen om gelukkig te zijn en Hij wil het menselijk hart vullen met de vrede des hemels. Hij wil dat de gezinnen op aarde een zinnebeeld zullen zijn van het grote hemelse gezin. — *Lessen leven van alledag*, p 176.

Zondag, 2 maart: De profeten voorspellen

De Here riep Zijn volk Israël tot het bestaan en scheidde hen af van de wereld, opdat Hij hun een geheiligde waarheid kon toevertrouwen. Hij stelde hen tot bewaarders van Zijn wet en het was Zijn opzet door hen de kennis van Zichzelf onder de mensen in stand te houden. Door hen moest het licht des hemels schijnen tot in de donkerste plaatsen der aarde en een stem moest gehoord worden, die een beroep deed op al de volken om zich van hun afgodendienst af te keren ten einde de levende en ware God te dienen. Waren de Hebreërs trouw geweest aan hun opdracht, dan zouden ze een macht in de wereld geweest zijn. God zou hun burcht geweest zijn en Hij zou hen verheven hebben boven al de andere volken. Zijn licht en waarheid zouden onder Zijn wijze en heilige regering gestaan hebben als voorbeeld van de voortreffelijkheid van Zijn heerschappij boven elke vorm van afgodendienst.

Maar zij hielden hun verbond met God niet. Zij volgden de afgodische praktijken van andere volken na, en in plaats van de Naam van hun schepper tot lofprijzing in de wereld te maken, was hun doen van dien aard dat de heidenen die Naam gingen minachten. Nochtans moest de opzet van God in vervulling gaan. De kennis van Zijn naam moest uitgedragen worden over de gehele aarde. God bracht de hand van de verdrukker over Zijn volk en verstrooide hen als gevangenen onder de volken. In hun ellende kregen velen berouw over hun overtredingen en zochten de Here. Verstrooid over de landen van de heidenen, verspreiden zij de kennis van de ware God.

De beginselen van de Goddelijke wet kwamen in botsing met de gewoonten en praktijken der volken. Afgodendienaars deden al hun best het ware geloof te vernietigen. De Here in Zijn voorzienigheid bracht Zijn dienstknechten Daniël, Nehemia en Ezra in onmiddellijke aanraking met koningen en heersers, opdat deze afgodendienaars de kans zouden krijgen, het licht te ontvangen. Zo werd het werk, dat God Zijn volk in tijden van voorspoed, binnen hun eigen grenzen opgedragen had, maar dat verwaarloosd was vanwege hun ontrouw, nu door hen gedaan in gevangenschap, onder grote ellende en moeilijkheden. — *Schatkamer der getuigenissen* deel 2 pp.161,162.

God heeft grote voorrechten geschonken aan de Israëlieten, hen rijkelijk gezegend met Zijn overvloedige goedheid. Hij zocht hen te eren door de principes van Zijn koninkrijk aan hen te openbaren. Te midden van een gevallen, zondig volk – een wereld waarin geweld en criminaliteit, hebzucht, oppositie en aan de meest corrupte praktijken onbepert werd toegegeven – moesten de Israëlieten het karakter van God vertegenwoordigen. In de heiligheid van hun leven, in hun goedheid, liefdevolle aard en medelijden, zouden ze laten zien dat “de wet van de Heer perfect is, en de ziel vertroost.”

Het was Gods doel, om door de joodse natie alle volken te zegenen. Door Israël de weg te bereiden om zijn licht over de hele wereld te verspreiden. De naties van de wereld, hadden door het volgen van corrupte praktijken, de kennis van God verloren. Nochtans heeft

God in Zijn genade, hen niet uitgeroeid. Het was Zijn doel om met hen in contact te komen door Zijn kerk. Hij had het plan, dat de principes, geopenbaard door Zijn volk, de morele aard van God in de mens zou herstellen. — *Review and Herald, 25 januari 1906.*

Was Israël getrouw gebleven in haar vertrouwen dan zouden, al de volken in haar zegeningen gedeeld hebben. Maar de harten van hen aan wie een kennis van verlossende redding was toevertrouwd, bleven onaangeroerd bij de noden van hen rondom hun. Gods doel werd uit het oog verloren, en de heidenen die kwamen, zagen slechts een flauw afschijnsel van het licht van Zijn genade. Het licht van de waarheid werd weerhouden, en duisternis kreeg de overhand. De naties werden overspoeld met een sluier van onwetendheid; de liefde van God was weinig bekend, dwaling en bijgeloof floreerden. — *Review and Herald, 17 juni 1915.*

Maandag, 3 maart: Wee onder u!

Toen zij (de tien melaatsen) zichzelf vertoonden aan de priester, verklaarde hij hen vrij van iedere spoor van melaatsheid. Een van hen was vervuld met blijdschap en dankbaarheid, en besloot om terug te gaan om de wonderlijke genezer te vinden, en hem te bedanken voor zijn herstel. Hij kwam verblijd bij iedere voetstap en met luide stem God de glorie gevende. Toen hij in de nabijheid van Christus kwam, viel hij op zijn aangezicht, en met een hart dat overvloedig van liefde en dankbaarheid gaf hij uitdrukking aan zijn gevoelens. Deze man die terugkeerde om Christus te prijzen was een vreemdeling, een Samaritaan. Zijn volk werd veracht en gehaat door de joden.

Christus had negen mensen die jood waren, genezen van melaatsheid, maar geen van hen keerde terug om God de eer te geven, voor het werk dat voor hem was gedaan. Deze Samaritaan geloofde in Christus als de Verlosser van ziel en lichaam. Hij maakte duidelijk dat hij meer openstond voor de genade van God, en de goddelijke liefde meer waardeerde, dan de andere negen. Jezus, vroeg de aandacht van Zijn discipelen voor het feit dat Hij een Samaritaan was,

en zei: “Zijn niet alle tien rein geworden? Waar zijn de negen anderen? Waren er dan geen anderen om terug te keren en God de eer te geven, dan deze vreemdeling? En Hij zei tot hem, sta op, ga heen, Uw geloof heeft u behouden.”

De discipelen van Christus, waren als joden geleerd de Samaritanen te haten, en dit was een les van grote waarde voor hen bij hun toekomstige ervaringen. Jezus, wilde dat ze zouden begrijpen dat er menige kostbare ziel was onder de Samaritanen die niet zouden weigeren om naar het evangeliefest te komen. De Samaritaan die terug keerde om God te prijzen, was geen gemiddelde inwoner, en hij zou bewijzen een effectieve getuige voor Christus te zijn. Na de opstanding en hemelvaart van Christus, was hij vastbesloten om te getuigen dat Christus de Zoon van God was. Hij zou het verhaal van zijn herstel vertellen, en met een hart vol van intense liefde en interesse, zou hij tegen degenen met wie hij in contact kwam zeggen: “Wil je in Jezus geloven?” Het was dit soort getuigenissen die in de mensen een omkeer teweeg brachten van de gevestigde leringen en eindeloze herhalingen en de waardeloze tradities van de Schriftgeleerden en Farizeeën. Ongeletterde mensen die getuigden van de macht van Christus, en spraken vrijuit over de genade van God, en hun vurige getuigenis stond in scherp contrast met de harteloze, nauwgezette rituelen van de Farizeeën. En het volk was gedwongen om te zeggen dat deze mensen met Jezus geweest waren, en van Hem hadden geleerd. — *Signs of the Times, 25 Juni, 1896.*

Dinsdag, 4 maart: “Wij willen Jezus zien”

Op dit tijdstip leek het werk van Christus wreed verstoord, en voor Zijn discipelen scheen de zaak hopeloos. Maar Christus naderde de voltooiing van Zijn werk. Een gebeurtenis, die niet alleen de joodse natie betraf maar de hele wereld, stond op het punt te gebeuren. Toen Christus de verlangende, hongerige roep hoorde, “Wij willen Jezus zien,” lichte Zijn gezicht op, en Hij zei: “De ure is gekomen dat de Zoon des mensen moet verheerlijkt worden.” Hij ging uit naar het voorhof van de tempel waar de menigte was verzameld; op het ogenblik

toen de discipelen tot Hem kwamen, was Hij in het gedeelte van de tempel dat alleen voor de joden bestemd was. Hij ontmoette de Grieken en had een persoonlijk onderhoud met hen.

Deze mannen, kwamen uit het westen aan het einde van Jezus' leven op aarde, en vertegenwoordigden wat de wijzen uit het oosten vertegenwoordigden bij het begin van Christus aardse leven. Ten tijde van Christus geboorte op aarde bestudeerde het joodse volk de profetieën aangaande de gewichtige gebeurtenissen die omtrent deze tijd zouden plaats vinden niet. Ze waren zo in beslag genomen door hun eigen ambitieuze plannen, dat ze de tijd van de advent van de Messias niet kenden. Engelen vonden hen onvoorbereid om hun Redder te ontvangen, en de mededeling die aan de priesters en de heersers gegeven zou moeten worden, werd aan de eenvoudige herders gegeven. Dezen, geleid door een heldere ster, kwamen bij de geboorteplaats van Jezus, en aanbaden Hem. De wijzen aanbaden eveneens, en kwamen naar de kribbe met gaven van goud, wierook en mirre.

Zo vertegenwoordigen deze Grieken, de naties, stammen, en volken die zullen ontwaken door hun behoefte aan een kracht die uitstijgt boven de eindige kracht. Ze kwamen om Jezus te zien. Ze hadden van de triomfante intocht van Christus in Jeruzalem gehoord, en ze verlangden onderwezen te worden in de hoop van de joodse natie betreffende de Messias. Er werd verteld, en dit bericht dat rondging, was dat Christus de priesters en de bestuurders van de tempel uitgedreven had, en dat Hij de positie op de troon van David zou in nemen en als koning van Israël zou regeren. "Wij willen Jezus zien," zeiden ze.

Het uur van de verheerlijking van Christus was gekomen. Hij stond in de schaduw van het kruis, en de vragen van de Grieken toonden Hem dat het offer, dat Hij op het punt stond te brengen, allen die Hem zouden accepteren in perfecte harmonie zou brengen met God. Hij wist dat de Grieken Hem spoedig in een positie zouden zien waarvan ze nu nog niet droomden. Ze zouden Zijn plaats zien naast een rover en een moordenaar, wie zou kiezen voor de Zoon van God...

Doordat deze verzoening voor de mens gemaakt was, wist Christus dat Zijn koninkrijk perfect zou zijn en het zou de hele wereld omvatten. Hij zou werken als de Hersteller, en Zijn Geest zou zegevieren. Voor een moment blikte Hij in de toekomst, en Hij hoorde de stem in al de delen van de aarde verkondigen: "Zie het Lam van God dat de zonden der wereld wegneemt."...Maar na de kruisiging van Christus, zouden joden en Grieken, Barbaren en Scythen, slaven en vrijen, in staat zijn om Zijn werk en de woorden te begrijpen die op dit gebeuren betrekking hadden, waarvan Hij de verkondiging opdroeg aan Zijn discipelen, "Voorwaar, voorwaar," Ik zeg u," indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort." Christus zag dat de braakliggende grond van het hart opengebroken moest worden, de bodem volledig bewerkt, het goede zaad gezaaid en zorgvuldig ingeplogd. Het was niet prettig voor de discipelen om zich hieraan te onderwerpen. Menige invloed van de oppositie had ertoe geleid dat hun gedachten in verwarring waren gebracht en verduisterd. Maar met welk een wijsheid bracht Christus zijn toekomst naar voren, dit illustrerend met zaken uit de natuur, zodat de discipelen zouden verstaan dat het doel van Zijn zending vervuld zou worden bij Zijn dood. "Voorwaar, voorwaar, ik zeg u," zei Hij. En als Christus zei: "Voorwaar, voorwaar," begrepen de discipelen dat er altijd iets belangrijks volgde, en nu, terwijl ze naar Zijn woorden luisterden, zagen ze de goddelijkheid geopenbaard in de menselijkheid. "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij op zichzelf; maar indien hij sterft, brengt hij veel vrucht voort." Wanneer de tarwekorrel in de grond valt en sterft, spruit het uit en draagt het vrucht. Eveneens zou de dood van Christus resulteren in vruchten voor het koninkrijk van God. Het leven zou het resultaat zijn van Zijn dood, in exacte overeenkomst met de wet van het plantaardige koninkrijk. — *Signs of the Times, 1 juli 1897.*

Woensdag 5 maart: Hindernissen afbreken

In het hart van de mens is een strijd tegen waarheid en gerechtigheid... Christus wonderlijke macht leverde het bewijs dat Hij de Zoon van God was. In de steden van Juda was overvloedig bewijs geleverd van de goddelijke zending van Christus... Maar het is moeilijk vooroordeel te overwinnen, zelfs door Hem die licht en waarheid is, en het

vooordeel dat de harten van de joden vervulde stond hun niet toe om het bewijs dat hen gegeven werd, te aanvaarden. Met hoon verwierpen ze de aanspraken van Christus. — *Evangelism, p. 302.*

De joodse leiders waren vervuld van geestelijke trots. Het was hun wens zichzelf te verheerlijken, dit manifesteerde zich zelfs in de dienst van het heiligdom. Ze hielden van de beste zetels in de synagogen, en de lof van de mensen. Ze hielden ervan gegroet te worden op de marktpleinen, en werden gestreeld door de klank van hun titels op de lippen van mensen. Toen werkelijke vroomheid afnam, hechten ze meer waarde aan tradities en ceremoniën. Zien we niet dezelfde verdorvenheid in de christelijke kerken van vandaag? Zij die met een oprecht hart God liefhebben, zouden ernstiger moeten wensen naar de waarheid zoals die is in Jezus. Ze zouden met een nederig hart de Schriften moeten onderzoeken, met de intense wens te willen weten wat de waarheid is, want Christus bad dat Zijn discipelen geheiligd mochten worden door de waarheid.

Omdat het begrip van de joden door hun egoïstisch vooroordeel verduisterd was, konden ze niet in overeenstemming leven met de sterke kracht en autoriteit van de veroordelende woorden van Christus, met Zijn nederige leven en verschijning. Ze beseften niet dat werkelijke grootheid het zich in feite veroorloven kan om aanwezig te zijn zonder uiterlijk vertoon. De armoede en nederigheid van deze mens scheen volledig in tegenspraak met Zijn aanspraak op de grote eer en kracht van de Messias. Dat Hij Zichzelf zou aankondigen als de Zoon van God, vonden ze onaanvaardbaar en godslasterlijk. Ze vroegen zich af: als Hij de Messias was waarom was Hij dan zo bescheiden? Wat zou er van hun volk terechtkomen als Hij tevreden was zonder de macht van een leger? Wanneer en hoe zou de glorie en macht, zo lang verwacht, de volkeren naar de stad Jeruzalem brengen? Hadden niet de priesters gedacht dat ze regeren zouden over de gehele aarde? En kon het mogelijk zijn dat de grote geestelijke leraren dwaalden? De Heer had op hun vragen geantwoord door de profeet Jesaja: "O mijn volk, zij die u leiden zijn oorzaak voor uw dwalen, ze vernietigen de weg van uw paden." — *Review and Herald, 7 februari, 1888*

Donderdag, 6 maart: De grote opdracht

De opdracht gegeven aan de eerste discipelen, is gegeven aan hen die in deze laatste dagen een groter licht ontvangen hebben van de hemel. Het was Gods wens dat al de volken zouden opstaan met berouw en gehoorzaamheid door de werking van de Heilige Geest. De boodschap van reddende genade moet gepredikt worden aan alle naties en stammen en talen en volken. Laat iedere ziel nu de beweging van de Geest van God volgen; laat de waarheid voorwaarts gaan als een lamp die brand.

Niet allen kunnen dezelfde plaats vervullen; maar iedereen die zichzelf overgegeven heeft aan de invloed van de Heilige Geest zal onder de controle van Christus staan. En voor de toegewijde mannen en vrouwen heeft God een volkomen voorziening gemaakt. Echte dienst zal het karakter bepalen van het werk van hen die gewijd zijn door God om verlossing te brengen in het menselijke hart en verstand.

Het werk van God heeft de gaven en offers van Zijn volk nodig. Deze moeten gebruikt worden voor de vooruitgang van Zijn koninkrijk. Net zo lang als mannen en vrouwen geleid worden door de Heilige Geest om de wet van God te verhogen en de bevordering van het koninkrijk der genade, zal het werk voorwaarts gaan. Net zo zeker als ze bewijs geven van de vruchten van de Geest in hart en leven en karakter, zullen zielen geraakt en gered worden. Ga tot alle naties, zegt Christus; mijn Geest zal met u gaan en engelen van God die uitmunten in sterkte, zullen bij u zijn om iedere ziel te helpen die door levend geloof God tot zijn sterkte maakt.

Ik bid dat iedere ziel de noodzaak mag inzien van het gebruik van iedere capaciteit in wijs, ernstig werk voor God. Laat niemand zich terugtrekken doordat mensen hem afschrikken, maar laten allen de Here zoeken met heel hun hart en heel hun ziel, en werken in de geest van Christus. — *Review and Herald, 11 maart, 1909.*

Er is niet zoiets als een liefdeloze christen. Hij die in eensgezind is met Christus, in woord, in leven, in actie, draagt het levende getuigenis dat hij de gedachten en geest van Christus heeft. Zij die werkelijke volgelingen van Christus zijn, hebben hun broeders lief en zijn het zout der aarde, het licht der wereld. Iedere trouwe gelovige weerkaatst de heldere stralen van de Morgenster, en zendt het licht aan hen die in duisternis zijn. Ze schijnen niet alleen in de duisternis in hun eigen omgeving, maar als een kerk gaan ze buiten de regio rondom hen. De Heer verwacht dat ieder mens zijn plicht doet. Iedereen die verenigd is met de kerk, moet één zijn met Christus, de heldere stralen van de Morgen Ster verspreiden en wordt het licht der wereld. Christus en Zijn volk moeten samen werken in het grote reddingswerk van de wereld. – *Manuscript Releases, vol. 16, p.37.*

Het doel van de trouwe christen is om goed te doen, niet alleen aan zijn eigen familie en vrienden, maar aan allen met wie hij in aanraking komt. Menige nuttige weg zal zich openen voor de gewillige, verwachtingsvolle, toegewijde ziel, die werkelijk wenst te werken voor de redding van anderen. Hoe meer zulk een persoon doet, hoe meer hij probeert te doen, hoe ernstiger deel hij heeft in ieder goed werk voor de opbouw van de zaak van God. Het zal hun eten en drinken zijn om goed te doen aan de medemens, en om hun Redder te verheerlijken. – *Signs of the Times, 22 september, 1887.*

Vrijdag, 7 maart: verdere studie

Van Jer. naar Rome, “ De grote opdracht.” pp. 19 – 24 “Pinksteren” pp.25 – 34; De Wens der Eeuwen, “ In de buitenste voorhof” pp 515 – 520.

“De barmhartige Samaritaan,” pp. 413 – 418.

11. 8 mrt – 14 mrt: Geestelijke leiders tot discipelen maken

Sabbatmiddag, 8 maart

De eerste stap die nu genomen moest worden in de organisatie van de kerk na de hemelvaart van Christus, was om Zijn vertegenwoordiger te zijn op aarde. Ze hadden geen kostbaar heiligdom ter beschikking, maar de Heiland leidde Zijn discipelen terug naar Zijn geliefde plaats, en in hun gedachten werden de heilige ervaringen van die dag voor altijd verbonden met de schoonheid van de berg, de vallei en de zee.

Jezus had Zijn discipelen geroepen zodat ze uitgezonden mochten worden als Zijn getuigen, om aan de wereld te getuigen wat ze gezien en gehoord hadden. Hun taak was het belangrijkste waartoe de mens ooit was geroepen, en het kwam op de tweede plaats, na Christus zelf. Ze moesten, samen met God, werkers zijn voor de redding van de wereld. Zoals in het oude testament de twaalf patriarchen Israël vertegenwoordigden, zo staan de twaalf apostelen als vertegenwoordigers van de evangeliekerk.

De Heiland kende de karakters van de mensen die Hij had gekozen; al hun zwakheden en fouten lagen open voor Hem; Hij kende de gevaren waar ze doorheen moesten, de verantwoordelijkheid die op hen rustte; en Zijn hart had medelijden met deze uitgekozenen. Alleen op een berg dicht bij de zee van Galilea besteedde Hij een hele nacht in gebed voor hen, terwijl zij aan de voet van de berg sliepen. Bij het eerste ochtendgloren riep Hij hen bijeen om Hem te ontmoeten; want Hij had iets belangrijks met hen te bespreken.

God neemt mensen zoals ze zijn, met de menselijke trekjes in hun karakter, en traint hen voor Zijn dienst, als ze Zijn discipelen willen zijn en van Hem willen leren. Ze zijn niet gekozen omdat ze perfect zijn, maar ondanks hun onvolkomenheid, worden ze door de genade van Christus en de kennis en praktijk van de waarheid veranderd naar Zijn beeld.

—Review and Herald, 11 januari, 1912

Zondag 9 maart: Leiderschap start hier

De discipelen hadden zich nog niet volledig aan Jezus overgegeven om medewerkers met Hem te zijn. Ze waren getuige geweest van menig wonder van Hem, en hun verstand

was verlicht geworden door de redevoeringen die ze van Zijn lippen hadden gehoord; maar ze hadden niet definitief hun beroep als visser opgegeven. Hun harten waren gegriefd door de dood van Johannes, en ze werden gekweld met tegenstrijdige gedachten. Als het toegestaan was dat het leven van Johannes op zo'n gewelddadige wijze kon beëindigen, wat zou er dan gebeuren met hun Meester, als de Schriftgeleerden en de Farizeeën zo bitter gestemd waren tegen hem? Te midden van twijfel en vrees, was de gedachte om eens weer te vissen tot steun voor hen, en voor een kort moment, vonden ze in hun oude beroep een ontspanning voor hun ongerustheid.

Jezus zond hen dikwijls heen om hun thuis te bezoeken om te rusten; maar Hij wees vriendelijk doch vast al hun verzoeken af om zelf ook te rusten. De nacht vond Hij de meest geschikte tijd van gebed waarvoor Hij geen tijd had gedurende de dag. Terwijl de wereld, die Hij was komen redden, sluimerde, wou de Redder, in het heiligdom van de bergen, ten behoeve van de mens bemiddelen bij de Vader. Vaak spendeerde Hij hele nachten in gebed en meditatie, en ging in de morgen terug naar Zijn actieve werk.

— *Pamphlet: Redemption: or the Teachings of Christ, the Anointed One, p. 35.*

De tijd was gekomen dat de discipelen die het nauwst met Christus verbonden waren geweest, zich meer direct zouden aansluiten bij Zijn werk, opdat de grote schare niet onverzorgd zou blijven, als schapen zonder herder. Sommigen van de discipelen hadden zich bij Hem aangesloten bij het begin van Zijn dienstwerk, en bijna alle twaalf waren met elkaar verbonden als leden van de familie van Jezus. Toch deelden ook zij, misleid door de leer van de rabbi's, de verwachting van het volk, dat er een aards koninkrijk zou komen. Zij konden de daden van Jezus niet verstaan. Zij waren al in verwarring geraakt en maakten zich zorgen, omdat Hij geen pogingen deed om Zijn taak te versterken door zich te verzekeren van de steun van de priesters en de rabbi's, en dat Hij niets deed om Zijn gezag als een aards koning te bevestigen.

Er zou een groot werk verricht moeten worden voor deze discipelen, alvorens zij bereid zouden zijn voor het heilige pand dat aan hen zou worden toevertrouwd wanneer Jezus zou opvaren naar de hemel. Toch hadden ze de liefde van Jezus beantwoord, en hoewel zij traag van hart waren om te geloven, zag Jezus in hen de mensen die Hij zou kunnen opleiden en oefenen voor Zijn grote werk. En nu ze lang genoeg bij Hem geweest waren om in zekere mate hun geloof in het goddelijk karakter van Zijn zending te bevestigen, en nu het volk ook bewijzen had ontvangen van Zijn macht waaraan ze niet konden twifelen, was de weg bereid voor een belijden van de beginselen van Zijn koninkrijk, iets dat hen zou helpen om de ware aard daarvan te verstaan.

Heel alleen op een berg in de omgeving van het meer van Galilea had Jezus de gehele nacht doorgebracht in gebed voor hen die uitgekozen waren. Bij de dageraad riep Hij hen tot zich en met woorden van gebed en onderricht legde Hij Zijn handen zegenend op hun hoofden, en zondeerde hen af voor het evangeliewerk. Daarna trok Hij met hen naar de oever van het meer, waar in de vroege morgen reeds een grote schare bijeen was. — *Gedachten v d berg der Zaligsprekingen, pp.8,9.*

Maandag, 10 maart: Kennis en ervaring, deel 1

Menigeen die heiligmaking belijden, zijn geheel onwetend van het werk der genade op het hart... Zij leggen de reden en het oordeel ter zijde, en vertrouwen volledig op hun gevoelens, ze baseren hun aanspraak op heiligmaking op emoties die ze op sommige ogenblikken hebben ervaren....

Bijbelse heiligmaking bestaat niet uit sterke emoties. Hier wordt menigeen tot dwaling geleid. Ze maken gevoelens tot hun criterium. Wanneer zij zich opgetogen of gelukkig voelen, denken ze dat ze geheiligd zijn. Gelukkige gevoelens of de afwezigheid van vreugde, is geen bewijs dat een persoon wel of niet geheiligd is... Zij die strijden met dagelijkse verzoeken, overwinnen hun eigen zondige neigingen, en zoeken naar heiligheid van hart en leven, ze maken geen opschepperige aanspraak op heiligheid. Zij zijn hongerig en dorstig naar gerechtigheid. De zonde is voor hen heel zondig.. — *The Faith I Live By, p.119*

We kunnen de belangrijkheid zien... van het hebben van waar geloof, want het is de motiverende kracht van het leven van de Christen in actie; maar gevoelens zijn geen geloof, emoties is geen geloof. We moeten onze werken, gedachten en emoties toetsen aan het woord en waar geloof zal diep onder de indruk zijn van Gods stem, en zal in overeenstemming daarmee handelen.

Als mensen ijveriger de Schriften zouden onderzoeken, zouden valse leerstellingen en ketterij minder ingang vinden. De toets staat beschreven: "Tot de wet en tot de getuigenis! Voor wie niet spreekt naar dit woord, is er geen dageraad." —*The Bible Echo*, 11 juni, 1894.

"Het gevaar bestaat dat degenen in onze groep een fout maken met betrekking tot het ontvangen van de Heilige Geest. Velen menen dat het gevoel van een emotie of een extase een bewijs is van de aanwezigheid van de Heilige Geest. Er is een gevaar dat het echte sentiment niet begrepen wordt, en dat de woorden van Christus, "Leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb," hun betekenis zullen verliezen. Er bestaat gevaar dat aanvankelijke overleggingen en bijgelovige inbeeldingen de plaats in zullen nemen van de Schrift. Zeg aan ons volk, wees niet ijverig om iets in te brengen dat niet geopenbaard is in het woord. Blijf dicht bij Christus. Herinner Zijn woorden: "Leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld." Hij is met ons als we de woorden onderwijzen die Hij sprak in het Oude Testament zowel als het Nieuwe. Hij die de geboden in het Nieuwe Testament gaf, is ook die Ene die de instructies gaf die het Oude Testament bevatte. Het Oude en het Nieuwe Testament zijn beide heilig, want beiden bevatten de woorden van Christus. Al de mededelingen van de hemel aan de aarde, sinds Adams val, zijn door Christus gekomen. Hij die gelooft in de onderwijzing, beschreven in het Nieuwe Testament en in het Oude, doet de dingen die Christus daarin bevolen heeft, hij heeft de Heiland altijd bij zich. — *General Conference Bulletin*, 1 juli 1900.

Dinsdag, 11 maart: Kennis en ervaring, deel 2

Zij die nederig en biddend de Schrift onderzoeken om de wil van God te kennen en deze te doen, zullen niet twifelen aan hun verplichtingen tegenover God. Want

"indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten." Als u het mysterie van godsvrucht wil kennen, moet u het duidelijke woord van de waarheid volgen – gevoel of geen gevoel, emotie of geen emotie. Gehoorzaamheid moet gezien worden als een soort principe, en het juiste moet gevolgd worden onder alle omstandigheden. Dit is het karakter dat door God uitverkoren is tot redding. De test voor een oprechte christen is gegeven in het Woord van God. Jezus zegt: "Als u Mij liefheeft, houd mijn geboden." "Hij die mijn geboden heeft en die houdt, hij is het die Mij liefheeft, en hij die Mij liefheeft zal geliefd worden door mijn Vader, en Ik zal hem liefhebben en mij aan hem openbaren... Als iemand Mij liefheeft zal hij mijn woord bewaren; en mijn Vader zal hem liefhebben en wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken.

Hij die mij niet liefheeft hoort niet naar mij, en de woorden die u hoort zijn niet van mij, maar van de Vader, die mij zendt."

Hier zijn de voorwaarden waar iedere ziel aan moet voldoen om uitverkoren te worden voor het eeuwige leven. Uw gehoorzaamheid aan Gods geboden zal uw recht op een erfdeel met de heiligen in het licht onderstrepen. God heeft een zekere grootheid van karakter uitgekozen; en ieder die, door de genade van Christus, deze standaard van Zijn vereiste zal bereiken, zal een rijke ingang hebben in het koninkrijk van de hemel. Allen die deze graad van karakter willen bereiken, moeten zich bezighouden met de bedoeling die God gegeven heeft voor de eindtijd. Als u wilt ingaan in de rust die God voor Zijn kinderen bereid heeft, moet u een medewerker worden met God. U bent uitverkoren om het juk van Christus te dragen – en de last van Christus op u te nemen, om het kruis te verhogen. Beijvert u "om uw roeping en verkiezing te bevestigen." Onderzoek de Schriften, en u zult zien dat geen zoon of dochter van Adam is gekozen om gered te worden in ongehoorzaamheid aan Gods wet. De wereld maakt de wet van God waardeloos; maar christenen zijn gekozen tot heiliging door gehoorzaamheid tot de waarheid. Ze zijn uitverkoren om het kruis te dragen, als ze de kroon willen dragen.

De Bijbel is de enige regel voor geloof en leerstelling. Er is niets zo geschikt voor de energie van de geest en om het verstand te versterken, dan de studie van het woord van God. Geen ander boek is zo in staat de gedachten te verheffen, om kracht te geven aan het vermogen, als de uitgebreide, veredelende waarheid van de Bijbel. Als Gods woord bestudeerd was zoals het moest zijn, de mensen zouden ruim verstand, een nobel karakter, en een stabiliteit van doel hebben, dat bijna niet meer gezien wordt in deze tijd.

Duizenden mensen die op de kansel staan, missen de essentiële kwaliteit van verstand en karakter, omdat ze niet zichzelf aanzetten om de Schriften te studeren. Ze zijn tevreden met een oppervlakkige kennis van de waarheden die vol zijn van rijke diepten en bedoelingen; ze geven er de voorkeur aan om in iedere situatie veel te verliezen, dan dat ze ijverig zoeken naar verborgen schatten. – Review and Herald, 17 juli, 1888.

Woensdag, 12 maart: De eerste leiders

Het waren eenvoudige ongeletterde mensen, deze vissers van Galilea, maar Christus, het licht van de wereld, was volkomen in staat hen te kwalificeren voor de positie die Hij voor hen uitgekozen had. De Heiland versmaadt een opleiding niet. Als het onder de controle staat van de liefde van God en toegewijd is aan Zijn dienst, is verstandelijke ontwikkeling een zegen. Maar op Zijn tijd slaat Hij de wijze mensen over, omdat ze zo zelfingenomen zijn dat ze niet meeleven met de lijdende mensheid om medewerkers te zijn met de man van Nazareth. In hun dweperigheid honen ze de gedachte om als volgeling van Christus beschouwd te worden. De Here Jezus zoekt de medewerking van hen die bescheiden kanalen willen zijn voor de gemeenschap van Zijn genade.

Jezus, verkoos ongeletterde vissers, omdat ze niet geschoold waren in de tradities en onjuiste invoeringen van hun tijd. Zij waren mensen met aangeboren talenten, het waren nederige en leergierige mensen, die Hij kon opleiden voor Zijn werk. In het levens is de mens vaak gewoon bezig met zijn dagelijkse werk, zich onbewust van de aanwezige machten welke, als ze opgeroepen worden, in actie komen en die hem kunnen verhogen tot een gelijke hoogte van 'swerelds meest geëerde mensen. De aanraking van een bekwame hand is nodig om hen wakker te schudden om deze sluimerende talenten te ontwikkelen. Het waren zulke mensen die Jezus tot Zijn medewerkers riep; en Hij gaf hen het voorrecht van een omgang met Zichzelf. Nooit had 's werelds grootse mens zulk een leraar. Toen de discipelen geleerd waren door de Heiland zelf, waren ze niet langer onontwikkeld en onbeschaafd. Ze waren nu als Hij geworden in gedachten en karakter, en de mensen erkenden van hen, dat ze met Jezus waren geweest.

Hij die de vissers van Galilea riep, roept nog steeds mensen voor Zijn dienst. En Hij is nog net zo gewillig om Zijn macht door ons te manifesteren als door de eerste discipelen. Hoe onvolkomen en zondig we ook mogen zijn, de Heer schenkt ons de samenwerking met Hem, als in de leerschool van Christus. Hij nodigt ons uit voor de goddelijke instructies, die, verenigd met Christus, de werken Gods mogen werken. – Conflict And Courage, p.282.

Een leven gewijd aan God is geen leven van onwetendheid. Velen zijn tegen opleiding, omdat Jezus ongeletterde vissers koos om het evangelie te brengen. Zij beweren dat Hij een voorkeur heeft voor de eenvoudigen. Maar er waren vele geleerde en eerbare mensen die geloofden in de leer van Christus. Waren dezen zonder vrees gehoorzaam geweest aan de overtuiging van hun geweten, ze zouden Hem hebben gevolgd. Hun bekwaamheden zouden aanvaard zijn en gebruikt zijn in de dienst van Christus, als ze het aangeboden hadden. Maar ze hadden niet de morele kracht, vanwege de gefronste blik van de priesters en de jaloerse heersers, om Christus te erkennen en hun reputatie op het spel te zetten met betrekking tot de nederige Galileeër.

Hij die de harten kent, begreep dit. Als de opgeleiden en edelen dit gekwalificeerde werk niet wilden doen, zou Christus voor de gehoorzame en gelovige mens kiezen om Zijn wil te doen. Hij koos eenvoudige mensen en verbond hen met Zichzelf zodat Hij hen kon leren om dit grote werk voorwaarts te brengen als Hij het achterlaten zou.

Christus was het licht der wereld. Hij was de fontein van alle kennis. Hij was in staat de ongeletterde vissers te kwalificeren om deze hoge opdracht die Hij hun zou geven, te

vervullen. De lessen van waarheid gegeven aan deze eenvoudige mensen, waren van machtige betekenis. Ze waren er om de wereld in beweging te brengen. Het leek eenvoudig voor Jezus om deze gewone mensen in contact te brengen met Zichzelf, maar het was een gebeurtenis met een geweldig resultaat. Hun woorden en werken zouden een revolutie in de wereld teweeg brengen. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, pp. 511,512.

Jezus versmaadt een opleiding niet. De hoogste ontwikkeling van het verstand, wanneer ze geheiligd is door de liefde en de vrees van God ontvangt Zijn volledige goedkeuring. De eenvoudige mensen door Christus uitgekozen waren drie jaar met Hem, het onderwerp van de verfijnde invloed van de Majesteit van de hemel. Christus was de grootste leraar die de wereld ooit heeft gekend. – *Messages to Young People*, pp. 169,170.

Donderdag, 13 maart: Wat Jezus achterliet

Door de genade van Christus waren de apostelen gevormd tot wat ze waren. Het was door oprechte toewijding en nederig, ernstig gebed dat hen tot een innige gemeenschap met Hem bracht. Ze zaten samen met Hem in hemelse plaatsen. Ze realiseerden zich hun grote schuld tegenover Hem. Door ernstig, volhardend gebed ontvingen ze de gave van de Heilige Geest, en toen gingen ze voorwaarts belast met de zorg voor het redden van zielen, vervuld met ijver om de overwinning van het kruis te verkondigen. En door hun werk werd menige ziel gebracht vanuit de duisternis tot het licht, en menige gemeente werd opgericht.

Zullen we minder ernstig zijn dan de apostelen dat waren? Zullen we niet door levend geloof beslag leggen op de beloften die hen bewogen hebben tot in de diepten van hun binnenste, en een oproep richten aan de Here Jezus voor de vervulling van Zijn woord: “Bid en gij zult ontvangen”? Joh. 16:24. Is het niet de Geest van God die vandaag tot ons komt als antwoord op ernstig, volhardend gebed, en die ons vervult met kracht? Is het niet God die vandaag tot Zijn biddende, op Hem vertrouwende, gelovige werkers, die de Schrift openen, voor hen die onwetend van de kostbare waarheid die ze bevatten, zegt: “Zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld”? Mattheus 28:20. Waarom, is dan de kerk zo slap en lusteloos?

Zoals de discipelen, vervuld met de kracht van de Geest, voorwaarts gingen om het evangelie te verkondigen zo, moeten Gods dienaren vandaag voorwaarts gaan. Vervuld met een onzelfzuchtig verlangen om de boodschap van genade te brengen aan hen die in duisternis of moeilijkheden en ongeloof verkeren, we moeten het werk van de Here oppakken.

Hij geeft ons, ons deel te doen in de medewerking met Hem, en Hij wil ook de harten van de ongelovigen bewegen om Zijn werk in de omliggende gebieden voorwaarts te helpen. Er zijn al velen die de Heilige Geest hebben ontvangen, en de weg zal niet langer door lusteloze onverschilligheid geblokkeerd worden.

Waarom is de geschiedenis over de werken van de discipelen opgetekend, toen zij arbeiden met een heilige ijver, geanimeerd en bezielde door de Heilige Geest? Is het niet opdat Gods volk vandaag erdoor geïnspireerd zal worden om ernstig voor Hem te werken? Wat de Heer in die tijd voor de discipelen heeft gedaan, is net zo wezenlijk, en Hij zal nog meer, doen voor Zijn volk vandaag. Al wat de apostelen hebben gedaan, moet ieder kerklid nu doen. We moeten werken met veel meer vuur, samen met de Heilige Geest in een veel grotere mate, naarmate de verdorvenheid toeneemt, vereist dit een grotere beslissende oproep tot berouw. – *Testimonies*, vol. 7 pp.32,33.

Getrouw aan Zijn belofte, zal de Goddelijke Ene, verhoogd in de hemelse raad, Zijn volheid schenken aan Zijn volgelingen op aarde. Zijn plaats op de troon aan Gods rechterhand werd bevestigd door de uitstorting van Geest op Zijn discipelen.

Bij het werk van Christus werden de discipelen geleid om hun nood voor de Geest te voelen; Ze waren niet langer onkundig en onontwikkeld. Ze waren niet langer een verzameling van onafhankelijke eenheden. Hun hoop was niet langer op wereldse grootsheid gevestigd. Ze waren “eenparig” één van gedachte en één van ziel. Christus vulde hun gedachten. De vooruitgang van Zijn koninkrijk was hun doel. In gedachte en in karakter

waren ze als hun Meester geworden; en de mensen “herkenden hen, dat ze met Jezus geweest waren.” Hand . 4:13.

Toen was er een openbaring van de heerlijkheid van Christus, die sterfelijke mensen voordien nooit hadden aanschouwd. Heel velen die Zijn Naam hadden gesmaad en Zijn macht veracht, werden nu discipelen van de Gekruisigde. Door de medewerking van de goddelijke Geest brachten de werkzaamheden van eenvoudige mensen, door Christus verkoren, de wereld in opschudding. In één enkel mensengeslacht werd het evangelie aan alle volken op de aarde gebracht.

Dezelfde Geest die in Zijn plaats werd gezonden om Zijn eerste medewerkers te onderrichten, is in opdracht van Christus ook de Leermeester van Zijn medewerkers van heden. “Zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld” (Math 28:20), is Zijn belofte. —*Karaktervorming*, pp.92,93.

Vrijdag, 14 maart: Voor Verdere Studie

De Wens der Eeuwen, “De Eerste Evangelisten,” pp.283 – 291; “De Laatste Reis vanuit Galilea,” pp. 403 – 411; “De Bergrede,” pp.241 – 255; *Van Jer. Naar Rome*. “De Opleiding van de Twaalf, pp.14 – 18; “De Grote Opdracht, pp. 19 – 24; “De Zeven Diakenen,” pp.63 – 69.

12. 15 mrt – 21 mrt: De Oogst en de maaiers

Sabbatmiddag, 15 maart

Spreek zoals Christus sprak. Werk als Christus heeft gewerkt. We moeten naar Christus kijken en leven. Als we een glimp opvangen van Zijn lieflijkheid, snakken we ernaar om de deugden en gerechtigheid van Christus uit te leven. Het is door Christus te aanschouwen dat we veranderd worden naar Zijn beeld, en door het ‘ik’ te verwerpen, onze harten geheel aan Jezus te geven zodat Zijn Geest ons kan zuiveren, verheffen en veredelen, zullen wij in nauwe verbintenis met de toekomstige wereld zijn, badend in de heldere stralen van de Zon der Gerechtigheid. Wij verheugen ons met onuitsprekelijke vreugde en vol van heerlijkheid. Dan wordt ons opgedragen om naar andere steden en dorpen te gaan en hen het goede nieuws met harten vol warme gloed met goddelijke liefde te vertellen, zelfs voor hen die heel ver zijn, zovelen als de Heer uw God zal roepen.

Vertel aan anderen de gezegende waarheden van Zijn Woord, en blij in Zijn liefde door de woorden van Christus te gehoorzamen. Hoe spoort Hij ons aan door de liefde die we Hem bewijzen door ons aan Zijn geboden te houden. Hij doet dit, niet om ons dingen die onmogelijk zijn te laten doen, maar omdat Hij weet wat het betekent om Zijn Vaders geboden te houden.

Hij wil dat iedere ziel die Zijn uitnodiging hoort, hetzelfde aan anderen vertelt, en Zijn rijkste gaven ontvangt, want Hij weet dat in het onderhouden van Gods geboden, wij niet in slaafse gevangenis worden gebracht, maar zijn vrijgemaakt door het bloed van Jezus Christus. “In het houden ervan [de geboden] ligt rijke beloning” (Psalmen 19:12).

Vertel het aan anderen met pen en stem, met vroomheid, met nederigheid, met liefde, die het karakter van Christus vertegenwoordigt. — *Manuscript Releases*, vol. 4, pp. 310, 311.

Zondag 16 maart: Bedelaars brood

Een van de meest effectieve manieren waarop licht kan worden doorgegeven, is door persoonlijke inspanningen. In huiselijke kring, bij uw burens bij de open haard, aan het bed van de zieken, op een rustige manier kunt u de Schriften lezen en een woord voor Jezus en de waarheid spreken. Zo kunt u kostbare zaad zaaien dat zal opspringen en vruchten voortbrengen. — *Testimonies*, vol. 6, pp. 428, 429.

In het geval van Filippus en Natanaël hebben we een voorbeeld van ware huiselijk zendingswerk. Filippus had Jezus gezien en was ervan overtuigd dat Hij de Messias was. De kennis die hij had gekregen was zo gezegend voor hem dat hij ook zijn vrienden, het goede nieuws wilde laten weten. Hij verlangde dat het licht en waarheid die hem dergelijke troost en vreugde had gebracht, door Natanaël zou worden gedeeld. Ware genade in het hart zal altijd haar bestaan onthullen door zichzelf te verspreiden. Filippus ging op zoek naar Natanaël, en toen hij riep, antwoordde Natanaël vanuit zijn plaats van gebed onder de vijgenboom. Natanaël had niet het voorrecht gehad om de woorden van Jezus te horen, maar hij werd meegesleurd naar hem in de geest. Hij verlangde naar licht en waarheid, en was op dat moment oprecht daarvoor aan het bidden. Filippus riep met vreugde: "Wij hebben Hem gevonden, van wie Mozes in de wet geschreven heeft en de profeten, Jezus..., uit Nazaret" (Johannes 1:46). Dit is de manier waarop het licht moet worden meegedeeld — door particuliere, persoonlijke inspanning. In huiselijk kring, bij de open haard van de buurman, aan het bed van de zieken, in een rustige manier kunt u de Schriften lezen, en een woord spreken voor Jezus en de waarheid. Zo kan kostbare zaad worden gezaaid, dat zal opspringen en na vele dagen vruchten voortbrengen.

Wanneer God het licht van Zijn liefde en waarheid aan een persoon openbaart, moet het niet worden beperkt of verborgen in die ene persoon; Hij moet het licht laten schijnen, door persoonlijke inspanningen te doen voor de redding van degenen die in duisternis zijn. We hoeven geen doelloos leven te leiden. Iedereen die kennis van de waarheid heeft, een besef van wat Jezus voor hem is, wordt een bewaarder van de eeuwige waarheid, om aan anderen te geven. Een echt bekeerde ziel zal een kanaal van licht zijn voor de hele familie, de hele buurt; en hoe meer men aan anderen de rijke genade van Christus bekendmaakt, hoe meer licht en genade zal toenemen. Er zijn mensen die uitdelen en toch overhouden en groeien, en zij die achterhouden, vervallen tot armoede. — *Review and Herald, januari 6, 189.*

Het eeuwig welzijn van de zondaars bepaalde het gedrag van Jezus Christus. Hij was altijd bezig het goede te doen. Welwillendheid was Zijn leven. Hij deed niet alleen goed voor iedereen die tot Hem kwam om Zijn genade te vragen, maar met volharding zocht Hij hen op. Hij was nooit opgetogen met applaus, noch ontmoedigt door afkeuring of teleurstelling. Toen Hij de grootste oppositie en de meest wrede behandeling onderging, was Hij van goede moed. Christus predikte de belangrijkste preek die de inspiratie ons gaf, aan slechts één luisteraar. Terwijl Hij bij de bron zat om te rusten, omdat Hij moe was, kwam een Samaritaanse vrouw water halen, en Hij zag een kans om haar gedachten te bereiken, en door haar bereikte Hij de gedachten van de Samaritanen, die gehuld waren in grote duisternis en dwaling. Hoewel moe, presenteerde Hij de waarheden van Zijn geestelijk Koninkrijk, die de heidense vrouw charmeerde, en haar vulde met bewondering voor Christus. Ze ging het nieuws bekend maken, "Komt mede en ziet een mens, dat gezegd heeft alles wat ik gedaan heb: zou deze niet de Christus zijn?" (Johannes 4:29) Het getuigenis van deze vrouw bekeerde velen tot geloof in Christus. Door middel van haar verslag kwamen veel mensen om zelf te horen, en zij geloofden vanwege Zijn eigen woord.

Maak niet uit hoe klein het aantal geïnteresseerde luisteraars is, als hun harten bereikt zijn en hun begrip overtuigd, kunnen ze net als de Samaritaanse vrouw het verslag rondbrengen, dat de interesse van honderden zal verhogen om voor zichzelf te gaan onderzoeken. — *Review and Herald, March 23, 1886.*

Maandag 17 maart: Toen Jezus opriep tot geduld

Wijd uzelf en uw gezin elke ochtend aan God voor die dag. Maak geen plannen voor maanden of jaren, want zij zijn niet van u. Een korte dag wordt u gegeven, en werk voor uzelf en uw gezin op die ene dag alsof het uw laatste dag is. Geef al uw plannen over aan God, om te worden uitgevoerd of niet, zoals Zijn voorzienigheid zal laten blijken. Op deze manier kunt u iedere dag uw leven met Hem plannen en uw doelen in de handen van God geven. Aanvaard Zijn plannen in plaats van uw eigen plannen, het maakt niet uit hoe zij uw afspraken in de weg staan en ook niet de mate van aangename projecten die mogelijk opgegeven moeten worden. Zo zal het leven meer en meer worden gevormd naar het

goddelijk Model; en "And the peace of God, which passeth all understanding, shall keep your hearts and minds through Christ Jesus." —*Signs of the Times, August 7, 1884.*

We kunnen de Heilige Geest niet gebruiken; de Geest is er om ons te gebruiken. Door de Geest werkt God in Zijn volk "om zijn welbehagen zowel het willen als het werken." (Filippenzen 2:13). Maar velen zullen niet onderworpen zijn om geleid te worden. Ze willen zelf hun leven beheren. Dit is de reden waarom zij niet de hemelse gave ontvangen. Alleen aan degenen die nederig op God wachten, die op Zijn leiding en genade wachten, zal de Geest gegeven worden. De beloofde zegen, waarop door geloof aanspraak op gemaakt wordt, brengt alle andere zegeningen met zich mee. Het is gegeven volgens de rijkdom van de genade van Christus, en Hij is klaar om aan iedere ziel te worden toebedeeld naar zijn mogelijkheid om te ontvangen. —*God's Amazing Grace, p. 212.*

De belofte van de gave van de Heilige Geest is niet begrepen zoals het zou moeten zijn; de voorrechten die genoten zullen worden door Zijn aanvaarding, zijn niet gewaardeerd zoals ze zouden moeten. God verlangt dat Zijn kerk door geloof Zijn beloften vastgrijpt en voor de macht van de Heilige Geest vraagt om hen te helpen waar ze ook mogen zijn. Hij verzekert ons dat Hij meer bereid is om de Heilige Geest te geven aan degenen die Hem daarvoor vragen, dan ouders goede geschenken aan hun kinderen geven. Aangezien het mogelijk is voor iedereen om de hemelse zalving te hebben, "en gij hebt niet van node, dat iemand u lere;" en er is geen excuus om verantwoordelijkheden te ontlopen; geen plicht moet ongewenst zijn, geen verplichting ontdoken. Christus zelf is de vernieuwende kracht, werkend in en door elke soldaat door het Agentschap van de Heilige Geest. De efficiëntie van de Geest van God zal de inspanningen van allen die bereid zijn zich te onderwerpen aan Zijn leiding, doeltreffend maken.

God beweegt over ieder verstand dat openstaat om de invloeden van Zijn Heilige Geest te ontvangen. Hij zendt boodschappers zodat ze, de waarschuwingen overal kunnen geven. God is de toewijding van Zijn kerken aan het testen, en hun bereidheid om gehoorzaamheid te geven aan de Geest. Kennis moet toenemen. De boodschappers van de hemel moeten worden gezien lopend heen en weer, op zoek naar elke manier mogelijk om de mensen te waarschuwen voor het komende oordeel en het blijde nieuws van de zaligheid door Jezus Christus, onze Heer door te geven. De standaard van gerechtigheid moet worden verheven. De Geest van God beweegt over de harten van mensen, en degenen die op haar invloed reageren, zullen een licht in de wereld worden. Ze zijn overal te zien, om het licht dat zij hebben ontvangen, te communiceren aan anderen, zoals zij deden na de uitstorting van de Heilige Geest op de dag van Pinksteren. En als ze hun licht laten schijnen, ontvangen zij meer en meer van de kracht van de Geest. De aarde is verlicht met de heerlijkheid van God. —*Australian Union Conference Record, April 1, 1898*

Dinsdag 18 maart: Gezag uitoefenen

De Heilige Geest zou worden uitgestort op degenen die van Christus houden. Hierdoor zouden ze worden gekwalificeerd worden, in en door de verheerlijking van hun Hoofd, om elk gave te ontvangen die nodig is voor de vervulling van hun missie. De Gever van leven hield niet alleen de sleutels des dood in Zijn hand, maar een hele hemel vol rijke zegeningen. Alle macht in hemel en op aarde werd aan Hem gegeven, en doordat Hij Zijn plaats in de hemelse rechtbanken had ingenomen, kon Hij deze zegen geven aan allen die Hem hebben ontvangen. De kerk werd gedoopt met de kracht van de Geest. De discipelen waren geschikt gemaakt om vooruit te gaan en van Christus te verkondigen, eerst in Jeruzalem, waar het beschamend werk van onteren van de rechtmatige Koning werd gedaan, en vervolgens naar de uiterste delen van de wereld. Het bewijs van de kroning van Christus in Zijn bemiddelend koninkrijk werd gegeven. God getuigde van het grote werk van verzoening door de wereld met Zichzelf te verzoenen, door de volgelingen van Christus een waar begrip te geven van het koninkrijk dat Hij op de aarde aan het oprichten was, waarvan Hij zelf het fundament had gelegd.

De Vader gaf alle eer aan Zijn Zoon, plaatste Hem aan Zijn rechterhand, ver boven alle overheden en machten. Hij betuigt Zijn grote vreugde en verrukking bij het ontvangen van de Gekruisigde, en kroonde Hem met heerlijkheid en eer. En alle gunsten die Hij heeft getoond aan Zijn Zoon door Zijn (Jezus) aanvaarding van de Grote Verzoening wordt aan Zijn volk betoond. Degenen die hun belangen in liefde met Christus hebben verenigd, worden aanvaard in de Geliefde. Zij lijdten met Christus, en Zijn verheerlijking is van groot belang voor hen, omdat zij in Hem zijn aanvaard. God houdt van hen zoals Hij van Zijn Zoon houdt. Christus, Emanuel, staat tussen God en het gelovige. Hij onthult de glorie van God aan Zijn uitverkorenen, en bedekt hun gebreken en overtredingen met het kleed van Zijn eigen vlekkeloos gerechtigheid. Het zegel van de Hemel is aangebracht op verzoening van Christus. Zijn offer is in alle opzichten bevredigend. In Hem hebben genade en waarheid elkaar ontmoet; gerechtigheid en vrede hebben elkaar gekust. De vader omarmde Zijn Zoon en allen die Hem ontvangen hebben, inbegrepen. "Hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden." (Johannes 1:12) Zij zijn Zijn uitverkorenen, mede-erfgenamen met Christus in de grote onderneming van de hemel. Ze moeten overwinnen zoals Hij overwon. — *The Bible Echo, May 22, 1899.*

Vlak voor Zijn hemelvaart gaf Hij aan Zijn discipelen de opdracht. "Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld." (Matteus 28:19,20)

Aldus werd aan de discipelen een meest kostbare vertrouwen gegeven. Zij moesten de uitvoerders van het testament worden, waarin Christus de schat van het eeuwige leven heeft nagelaten aan de wereld. Ze beseften de verantwoordelijkheid van hun werk. Ze wisten dat zij in hun handen het brood van leven hebben gehouden voor een hongerige wereld, en zij gingen overal het woord prediken. De liefde van Christus dwong hen, en zij konden het zich niet veroorloven om het brood des levens niet te breken voor allen die in nood verkeren. De laatste woorden van de Redder klonken voortdurend in hun oren.

In het vertrouwen gegeven aan de eerste discipelen, heeft iedere gelovige een aandeel. Elk moet een uitvoerder van het testament van de Verlosser worden. Aan elk is de heilige waarheid gegeven om aan de eerlijke zoeker door te geven. Iedere gelovige moet een medearbeider zijn samen met God. — *Review and Herald, January 7, 1902.*

Woensdag 19 maart: Arbeiders voor de oogst

Onze gemeenten zijn aan het verflauwen door het ontbreken van oprechte, onzelfzuchtige werknemers. Onze kleinere gemeenten raken hun vitaliteit kwijt omdat hun leden er niet naar zoeken te werken voor degenen om hen heen. God kan met weinig alsook met velen werken, maar de leden van onze gemeenten lijken hun persoonlijke verantwoordelijkheid maar niet kunnen begrijpen zoals het zou moeten zijn. Kan God de gemeente die sloom en egoïstisch is zegenen? O word wakker, mijn broeders en zusters, en kom tot Christus, en Hij zal u het leven geven. God heeft aan elk zijn werk gegeven, en uren zijn als kostbare juwelen die gekoesterd en gebruikt moeten worden voor de glorie van God. Hoewel we niet overhaast te werk moeten gaan, moeten we ook niet nutteloos blijven staan, maar vooruit gaan als lichtdragers voor Christus. God zou willen dat Zijn volgelingen mannen en vrouwen van onverschrokken vastberadenheid en voornemens zijn. Ze moeten als lichten zijn in de wereld, en degenen met wie zij in contact komen wijzer, reiner en gelukkiger maken. — *Review and Herald, June 16, 1891*

Als u in het licht wandelt, kan elk van u lichtdragers in de wereld worden. Probeer niet een groot werk te bereiken en de weinige mogelijkheden binnen handbereik te verwaarlozen. We kunnen heel veel door de waarheid voorbeeldig te leven in ons dagelijks leven. De invloed die wij dus kunnen uitoefenen, kan niet gemakkelijk worden weerstaan. Mensen kunnen onze logica bestrijden en uitdagen; ze kunnen onze oproepen weerstaan; maar een leven met een heilig doel, van onbaatzuchtige liefde tegenover hen, is een argument in het

voordeel van de waarheid dat ze niet kunnen tegenspreken. Veel meer kan worden bereikt door nederig, gewijd, deugdzaam levens, dan kan worden beïnvloed door prediking wanneer een goddelijk voorbeeld ontbreekt. U kunt werken om de gemeente op te bouwen, om uw broeders te bemoedigen, en de sociale bijeenkomsten interessanter te maken; en u kunt uw gebeden uit laten gaan als scherpe sikkels, met de arbeiders in het oogstveld. Elk zou een persoonlijk belang moeten hebben, een last op de ziel, om te waken en bidden voor het welslagen van het werk. ...

Er is grote verscheidenheid aan werk, aangepast aan verschillende gedachten en gevarieerde bekwaamheden. Op de dag van God zal niemand onvergeeflijk zijn door opgesloten te zijn voor zijn eigen egoïstische belangen. En het is door voor anderen te werken dat u uw eigen ziel levend zal houden. Deinst u van dit werk terug omdat er een kruis aan verbonden is? Vergeet niet dat het "ik" moet worden geweigerd als u Christus zou willen winnen. Oprechte, onzelfzuchtige inspanning zal de schoof binnendragen voor Jezus. De nederige werknemer die gehoorzaam reageert op de oproep van God, kan er zeker van zijn die goddelijke bijstand te ontvangen. De Heer is een machtige helper. Als de arbeiders zich geheel afhankelijk van Hem maken, zal Hij een groot werk door hen bereiken. —*Historical Sketches*, p. 181, 182

Donderdag 20 maart: Verdwaald en gevonden

In de gelijkenis van het verloren schaap is de wonderlijke liefde van Christus voor de dwalende en zwervende vertegenwoordigd. Hij maakt geen keuze om te blijven met degenen die Zijn redding aannemen, al Zijn inspanningen aan hen te schenken en hun dankbaarheid en liefde te ontvangen. De ware Herder laat de kudde die Hem liefheeft achter en gaat uit in de wildernis, verdraagt ontbering, wordt geconfronteerd met gevaar en dood, om het schaap die uit de kudde wegliep, te zoeken en te redden. Het schaap dat om zal komen als het niet gevonden wordt.

Wanneer na ijverig zoeken het verdwaalde is gevonden, zal de Herder, al is lijdt hij vermoeidheid, pijn en honger, laat hij het schaap niet om hem in haar zwakheid te volgen. Hij drijft hem niet voor zich uit, maar, wat een wonderlijk liefde! Hij pakt het teder in zijn armen, en plaatst het op zijn schouders en draagt het naar de kudde. Vervolgens doet hij een beroep op zijn burens zich met hem te verblijden over de verloren schaap dat gevonden is.

De gelijkenis van de verloren zoon, en die van het verloren zilverstuk leert dezelfde les. Iedere ziel die vooral in gevaar is voor het vallen door verzoeking, veroorzaakt pijn aan het hart van Christus, en roept Zijn tedere sympathie op en de meest oprechte arbeid. Over één bekeerde zondaar is Zijn vreugde groter dan over de negen en negentig die geen bekering nodig hebben.

Deze lessen komen ons ten goede. Christus gaf Zijn discipelen het bevel om samen met Hem te werken; dat ze elkaar liefhebben zoals Hij hen liefhad. De angst die Hij op het kruis doorstond, getuigt hoe hoog Hij de ziel van de mens inschat. Iedereen die deze grote verlossing aanneemt, maakt een belofte aan zichzelf om medearbeider met Hem te zijn. Niemand moet zichzelf als favoriet van de hemel beschouwen, en hun belangstelling en aandacht op zichzelf richten. Allen die zich hebben opgegeven in de dienst van Christus moeten werken zoals Hij gewerkt heeft, en liefhebben zoals Hij zelfs degenen die in onwetendheid en zonde zijn, liefhad.

Maar er was onder ons als volk, een gebrek aan diepe, oprechte zielberoerende sympathie en liefde voor degenen die in verzoeking raken en in de fout zijn. Velen hebben grote kilheid en zondige nalatigheid laten zien, Christus presenteerde het als de andere kant van de weg nemen-- en bleven zo ver mogelijk van de degenen die de meeste hulp nodig hadden. De meest recent bekeerde ziel heeft vaak grote conflict met oude gewoontes, of met een speciale vorm van verzoeking, en kunnen overmand worden door fouten.

Overwonnen door een of andere grote passie of neiging, is hij schuldig aan indiscretie of gewoon een fout. Het vergt dan energie, tact en wijsheid van zijn broeders, zodat hij hersteld kan worden naar geestelijke gezondheid. In dergelijke gevallen zijn de instructies van Gods woord van toepassing: "Broeders, zelfs indien iemand op een overtreding betrapt wordt, helpt gij, die geestelijk zijt, hem terecht in een geest van zachtmoedigheid, ziende op uzelf;

gij mocht ook eens in verzoeking komen." (Galaten 6:1) "Wij, die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen en niet onszelf behagen." (Romeinen 15:1) Maar hoe weinig van de medelijdende tederheid van Christus komt ook tot uiting door zijn beleden volgelingen! Wanneer iemand een fout maakt, voelen anderen vaak zich vrij om de zaak zo slecht mogelijk te laten lijken. Degenen die misschien schuldig zijn aan grotere zonden op een andere manier, zullen hun broeder met wrede gestrengheid behandelen. Fouten gemaakt door onwetendheid, lichtzinnigheid of zwakte worden overdreven als zonde met opzet en voorbedachten rade. Als ze zielen zien die zijn gaan dwalen, vouwen sommige hun handen en zeggen, "Heb ik het niet gezegd? Ik wist dat je niet afhankelijk van hen kon zijn." Dan plaatsten ze zichzelf in de houding van Satan, jubelend in geest dat hun kwade bedenkingen juist bleek te zijn. —*Review and Herald, november 30, 1886*

Alle middelen van de hemel zijn beschikbaar voor degenen die proberen om de verlorenen de weg naar zaligheid te wijzen. Engelen zullen u helpen om bij de meest ongeïnteresseerde en de meest geharde over te komen. En wanneer één ziel terug naar God is gebracht, is de gehele hemel blij; Serafijnen en engelen bespelen hun gouden harpen, en zingen lofgezangen aan God en het Lam voor hun genade en goedertierenheid aan de mensen. —*Christ's Object Lessons, p. 197*

Vrijdag 21 maart: Verdere studies

Wens Der Eeuwen, "De laatste reis vanuit Galilea" pp 322-329; "Wie is de grootste" 284-293; *The Acts of the Apostles*, "The Training of the Twelve," pp. 17–24; "The Great Commission," pp. 25–34; "Pentecost" pp. 35–46; "The Gift of the Spirit," pp. 47–56.

13. 22 mrt – 28 mrt: De prijs van discipelschap

Sabbatmiddag, 22 maart

Men denkt dat het een grote eer is om uitgenodigd te worden in de aanwezigheid van een koning van deze wereld. Maar laten we even het verbazingwekkende voorrecht overwegen dat aan ons is aangeboden. Als we de vereisten van God gehoorzamen, kunnen we de zonen en dochters worden van de Koning van het heelal. Door een gekruisigde en verrezen Verlosser, kunnen we worden vervuld met de vruchten der gerechtigheid, en geschikt worden om te schitteren in de hoven van de Koning der koningen door de oneindige eeuwen heen. De wereld weet niet over de verheerlijking van de zonen en dochters van de Allerhoogste. Mensen om hen heen zien niet dat de bescheiden, zelf ontkennde geest, de geduldige zachtmoedigheid van het hart, een buitengewone waarde heeft. Ze hadden Christus niet gekend of gewaardeerd toen Hij op de aarde was, en de knecht is niet groter dan zijn Heer. Zij konden hem niet begrijpen; en hoe groter onze gelijkenis aan het goddelijke karakter van onze Heer, hoe meer onbegrip wij van de wereld zullen ontvangen. Hoe meer we in gemeenschap met Christus en de hemel komen, hoe minder zal onze gemeenschap met de wereld zijn; want wij zijn niet van de wereld, dus kent de wereld ons niet. Ons werk is om een hechte eenheid te zoeken met de Zoon van God, om in Zijn school te leren, om zachtmoedig en nederig van hart te worden, om de werken van Christus te werken, ter bevordering van Zijn Koninkrijk en het verhaasten van Zijn komst.

De grote ambitie van de kinderen van deze wereld is om aan de norm van de wereld te voldoen. Zij zien de kostbare voordelen niet die kunnen worden verkregen in het dienen van de God des hemels; maar voor de kinderen des lichts houden de grote prijs vóór hen voor ogen. Ze vinden dat de dienst van Christus niet zwaar is, maar vol van vreugde. Hij zegt, "want mijn juk is zacht en mijn last is licht." (Matteüs 11:30) Geliefden, als God ons zo heeft liefgehad, moeten we Hem niet dienen met al onze macht, en streven om door de enge poort naar binnen te gaan, en aan alle eisen van Zijn woord te voldoen? Laten we door "het goeddoen volhardend" zoeken naar onvergankelijkheid en het kroon des levens. "En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is." (1 Johannes 3:3) Als we dit

doen, zullen we binnen korte tijd Hem zien zoals Hij is, en wij zullen zijn als Hij; want Hij die "die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt," want "gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van het hemelse dragen." (1 Korintiërs 15:49) Geliefden, "welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het (ook). (1 Johannes 3:1) Laten we proberen deze liefde te waarderen, en "jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus."— *Review and Herald, februari 28, 1888*

Zondag, 23 maart: De berekening van kosten — eerste prioriteit

Een waar christelijk karakter wordt gekenmerkt door een doelgericht plan, een onoverwinnelijke beslissing, die weigert te zwichten voor de wereldse invloeden, en die op niets minder dan de Bijbelse standaard gericht zal zijn. Als mensen zichzelf zullen toestaan te worden ontmoedigd in dienst van God, zal de grote tegenstander overvloedige redenen presenteren om hen uit de gewone weg van plicht te schakelen naar een van gemak en onverantwoordelijkheid. Degenen die omgekocht of verleid, ontmoedigd of doodsbang kunnen worden, zullen niet van dienst zijn in de christelijke oorlogvoering. Degenen die hun genegenheid op wereldse schatten of wereldse eer instellen, zullen de strijd tegen de overheden en machten, en geestelijke goddeloosheid in hoge plaatsen niet voeren.

Iedereen die een soldaat van het Kruis van Christus wil zijn, moet de wapenrusting omgorden en zich voorbereiden de strijd. Zij moeten niet worden geïntimideerd door bedreigingen of angstig zijn voor gevaren. Ze moeten voorzichtig zijn in gevaar, maar standvastig en moedig in confrontatie met de vijand en strijden voor God. De toewijding van de volgelingen van Christus moet totaal zijn. Vader, moeder, vrouw, kinderen, huizen, land, alles, moet ondergeschikt worden gemaakt aan het werk en de zaak van God. Hij moet bereid zijn om geduldig, vrolijk, vreugdevol te dragen al waartoe hij in Gods voorzienigheid opgeroepen wordt om te lijden. Zijn uiteindelijke beloning zal zijn de troon van onsterfelijke glorie met Christus te delen. —*Signs of the Times, 30 juni, 1881.*

Grote menigten hebben Christus gevolgd, en Hij verwelkomde met vreugde iedereen die naar Hem toe kwam voor instructie; maar de Onderzoeker van harten wist wie in de menigte die dagelijks bij Hem aandrong echt bereid waren om Hem als de beloofde Messias te aanvaarden. Velen die getuige waren van Zijn wonderen dachten dat de macht die zieken kan genezen, vijf duizend man voeden van vijf gerstebroden en twee kleine vissen, en de doden herrijzen, een grote hulp zou zijn voor hen in hun tijdelijke behoeften. Ze hadden Christus gevolgd in de hoop dat Hij verheven zou worden tot Davids troon. Ze wilden de hoogste plaats. Maar Christus wilde niet dat mensen zich voor gemak en wereldse voordelen bij Hem aansloten. In Zijn lessen leerde Hij hen dat zelfverloochening en het moeilijkste offer worden verwacht van allen die Zijn discipelen zouden worden. Degenen die zich aan Zijn dienst overgeven, moeten bereid zijn hun geliefde vrienden en familieleden op te geven, te worden gesmaad als fanatici en dwazen, en lichamelijk letsel te lijden omwille van Zijn naam. Als ze ontmoedigd zullen worden door wat de wereld zou kunnen zeggen of doen, als ze de test van hun liefde en trouw niet zullen doorstaan, als ze weigerden Gods geboden te houden omdat hun burens de spot met hen drijven, zouden ze dat geloof die door liefde werkt, en de ziel zuivert, niet voltooien. —*Signs of the Times, 21 juli 1898.*

De in Lucas 14:26 bedoelde haat, betekent een mindere mate van liefde. Wij moeten trouw de hoogste liefde tot God hebben, en van onze vrienden moeten wij secundair houden. Onze liefde voor man, vrouw, broer, zusters, vader of moeder, moet inferieur zijn aan onze liefde voor God. Onze liefde voor deze lieve familieleden moet niet blind en egoïstisch zijn, en ons God niet doen vergeten. —*Review and Herald, 16 september 1862*

Maandag 24 maart: Onze kruis dragen

De belemmeringen die ons weerhouden om christelijke karakters te voltooien, zijn in onszelf. Jezus kan ze uit ons verwijderen. Het Kruis dat Hij van ons eist te dragen zal meer

kracht in ons creëren dan wij kunnen verbruiken en zal onze zwaarste lasten wegnemen zodat wij de last van Christus, die licht is, kunnen verdragen. Conflicten en beproevingen moeten we tegemoet treden tijdens het voldoen van onze plicht. Christus heeft ons opgeroepen tot heerlijkheid en deugd. Het leven dat Hij door Zijn eigen lijden en dood heeft voorbereid voor ons om te leiden, zou ons nooit pijn of verdriet hebben gekost als we het nooit hadden verlaten. Elke zelfverloochening en elke offer die we bij het volgen van Christus maken, zijn de vele stappen die het verloren schaap neemt, die naar de kudde terugkeert. — *This Day With God*, p. 212.

De basis van het plan van de zaligheid werd gelegd in offer. Jezus liet de koninklijke hoven en werd arm, opdat wij via Zijn armoede rijk zou kunnen worden gemaakt. Iedereen die deze zaligheid deelt, gekocht voor hen via het oneindig offer van de Zoon van God, zal het voorbeeld van het ware Patroon volgen. Christus was de voornaamste Hoeksteen, en wij moeten op dit Fundament bouwen. Iedereen moet een geest van zelfverloochening en zelfopoffering hebben. Het leven van Christus op aarde was onzelfzuchtig; het werd gemarkeerd met vernedering en opoffering. En zullen de mensen, deelgenoot van de grote zaligheid die Jezus uit de hemel voor hen kwam brengen, weigeren hun Heer te volgen en te delen in Zijn zelfverloochening en opoffering? Jezus zei: "Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken." (Johannes 15:5) "Elke rank aan Mij, die geen vrucht draagt, neemt Hij weg, en elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht drage." (Johannes 15:2) Het zeer belangrijke principe is dat het sap die door de wijnstok stroomt, de takken voedt, opdat zij kunnen bloeien en vrucht dragen.

Is de knecht groter dan zijn Heer? Zal werelds Verlosser zelfverloochening en offer doen ten behoeve van ons, en de leden van Christus' lichaam doen aan zelfmateloosheid? Zelfverloochening is een essentiële voorwaarde van discipelschap. — *Testimonies*, vol. 3, pp. 387, 388.

De mens vindt rust in het voldoen aan de voorwaarden van de uitnodiging. En de oproep is niet aan enkelen, maar aan iedereen. Christus is de Verlosser van de wereld. Zijn grootste boodschap aan de wereld was, "leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen." (Matteüs 11:29) "Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij" (Lucas 9:23). Jezus heeft dat kruis geaccepteerd, met alle vernedering en lijden, dat Hij het mogelijk zou maken voor elk lid van de menselijke familie Zijn voetsporen te volgen. Hij vereist niets van de mens, die Hij in Zijn eigen menselijkheid, niet zelf gedragen heeft. Hij weet dat de kracht van de mens op zich geheel inefficiënt is; maar Hij weet ook dat de gemaakte voorziening ruim en overvloedig is, in staat om hem (de mens) te kunnen versterken, en geschikt om te kunnen reageren op de oproep. — *Review and Herald*, 6 december, 1898.

Dinsdag 25 maart: Gedisciplineerde Reactie

Daarom dan, laten ook wij, nu wij zulk een grote wolk van getuigen rondom ons hebben, afleggen alle last en de zonde, die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen, die vóór ons ligt. Hebreeën 12:1.

In de brief aan de Hebreeënen staat het enige hoogwaardig doel die kenmerkend moet zijn voor de wandel van de christen naar het eeuwige leven. ... Afgunst, kwaadaardigheid, kwaaddenkend, kwaadsprekend, begeerte — dit zijn de lasten die de Christen opzij moet leggen als hij de race voor onsterfelijkheid met succes zou lopen. Elke gewoonte of praktijk die tot zonde leidt en oneer brengt aan Christus, moet worden losgelaten, ongeacht het offer. De zegen van de hemel kan niet aanwezig blijven bij iemand die de eeuwige beginselen van recht schendt. Één gekoesterde zonde is voldoende om het karakter af te breken, en om anderen te misleiden.

De deelnemers aan de oude spelen waren niet eens zeker van de overwinning als zij aan zelfverloochening en rigide discipline hebben uitgeoefend. Dat is niet het geval in de christelijke oorlogvoering. Niemand die aan de voorwaarden voldoet, zal teleurgesteld

worden aan het einde van de strijd. Geen een die serieus en volhardend is, zal falen. De race is niet voor de snelste, noch de strijd voor de sterkste. De zwakste heilige, evenals de sterkste, mag de kroon van onsterfelijke heerlijkheid dragen. Allen die hun leven in overeenstemming met de wil van Christus brengen, kunnen winnen. — *The Faith I Live By*, p. 369.

Een nobel karakter is het resultaat van zelfdiscipline, van de onderwerping van de lagere aan de hogere aard — de overgave van zelf voor de dienst van liefde tot God en mensen. — *Karaktervorming*, p. 57

“Gaet in door de enge poort, ... want eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden.” (Matteüs 7:13,14) Toen Christus deze woorden sprak, waren veel van Zijn toehoorders overtuigd van Zijn leer, maar zij moesten worden opgewekt tot grotere ernst voor hun eeuwig welzijn. Ze kwamen naar de plaats waar twee wegen elkaar ontmoetten, de verkeerde maar blijkbaar de meest aantrekkelijke. Zij hadden goede voornemens, maar ze hadden niet volledig besloten om God te dienen. Zij volgden de Redder "van verre." Werelds Verlosser zag hun gevaar, en wilde hen tot besef brengen van hun gevaar. Hij verlangde ernaar om ze te zien komen tot een volledige overgave aan God. Het deed Hem pijn om ze te zien leven in een staat van besluiteloosheid.

Zijn stem was geheven in een ernstige smeekbede tot hen. Hij zei: "Want wijd is [de poort] en breed de weg, die tot het verderf leidt en velen zijn er, die daardoor ingaan" (Matteüs 7:13) Deze weg is breed; en daarin zullen de plezierliefhebbers en de trotsen overvloedige ruimte hebben. De zelfzuchtige, de hebzuchtige, de huichelaar, de zonen en dochters van lichtzinnigheid, de ondankbare en onheilige, zullen op de brede weg vinden wat bij hen in de smaak valt.

Het vereist serieuze, zelfontkennende inspanning om in de smalle weg te lopen. Het is vanwege de smalheid van deze weg dat zo weinig het zullen vinden. Velen willen ingaan, maar mislukken als gevolg van gebrek aan oprechtheid. En aan het einde stappen ze op de brede weg, en falen te zien dat de enge weg geneugten heeft die voor alle beproevingen zou compenseren.

Sommigen die de brede weg zijn ingegaan, hebben Gods stem tot hen horen roepen, "Gaet in door de enge poort", en nemen een standvastig besluit, vastbesloten om niet verder te gaan op de brede weg. Door bekering en geloof in Christus gaan ze de enge poort binnen. Ze beseffen dat alle genotzucht helemaal moet worden opgeheven, dat trots moet worden vernederd en zelf gekruisigd. Ze zien dat alle lasten, en de zonde die hen zo gemakkelijk omringt, moet worden achtergelaten. Zij moeten hun weg banen door elke hindernis, zichzelf verloochenen, het kruis verheffen, verzoeking weerstaan, en grijpen naar alle hulp die God binnen hun bereik heeft geplaatst. In daden en waarheid moeten ze de Redder accepteren. Zij moeten strijden op hun weg langs de smalle pad van zelfopoffering; want het is de weg van het heil. Hoewel de stemmen van plezierliefhebbers hen uitnodigen voor nonchalantheid en egoïstisch genot, moeten zij niet naar rechts noch naar links keren. — *The Youth's Instructor*, 26 oktober, 1899.

Woensdag 26 maart: De prijs vergelijken

God heeft arbeiders nodig die, als zij met Hem arbeiden, de heiligheid van het werk en de conflicten die zij moeten tegenkomen zullen begrijpen om het werk met succes voort te dragen, arbeiders die niet wanhopig zullen worden als ze de zware taak vóór hen zien. De Heer heeft de zware conflicten die zij in deze laatste dagen zullen tegenkomen niet voor Zijn volk verborgen. In plaats daarvan, toont Hij hen het plan van de strijd. Hij wijst op het gevaarlijke werk dat moet worden gedaan. Hij verheft Zijn stem in waarschuwing, de mensen smekend om de prijs van hun discipelschap te bekijken. Maar Hij moedigt allen aan om de wapens van hun oorlogsvoering te nemen, want de hemelse heerscharen zullen hen bijstaan in de verdediging van waarheid en gerechtigheid. — *The Youth's Instructor*, October 26, 1899.

Wanneer de zondige mens de onuitsprekelijke liefde van God in het geven van zijn Zoon om te sterven aan het kruis kan onderscheiden, zal hij beter begrijpen dat het oneindige winst is om te overwinnen zoals Christus overwon. En we zullen begrijpen dat het eeuwige verlies is als we de hele wereld winnen, met al haar plezier en glorie, en toch onze ziel verliezen. De hemel is goedkoop genoeg tegen elke prijs. —*Review and Herald*, 18 maart, 1875.

Dit is het resultaat van ware bekering. Ik vraag u, mijn lieve broeder en zuster, om de kosten te berekenen. Christus vereist dat u ziel, lichaam en geest aan Hem geeft. Hij heeft Zijn bloed laten vloeien op het kruis van Calvarie om dit mogelijk te maken. Maak een eerlijke afrekening. Plaatst Jezus in een schaal, wat leven, waarheid, en de hemel betekent, en in de andere schaal elke attractie die de wereld te bieden heeft. Zet het verlies van uw ziel in een van de schalen, en in de andere een leven dat te vergelijken is met het leven van God. Weeg beiden goed; Weeg voor dit moment en voor de eeuwigheid. Terwijl u aldus bezig bent, spreekt Christus. Wat zal Hij zeggen? “Want wat baat het een mens de gehele wereld te winnen en aan zijn ziel schade te lijden? Want wat zou een mens kunnen geven in ruil voor zijn leven?” [Marcus 8:36,37] Wat zal je antwoord zijn? —*Manuscript Releases*, vol. 21, p. 22.

De Bijbel is volledig, duidelijk en expliciet; het karakter van de ware discipel van Christus is uitgestippeld met nauwkeurigheid. Wij moeten de Schriften met bescheiden harten, trillend voor het woord van de Heer, doorzoeken als we niet op enigerlei wijze misleidt willen worden met betrekking tot onze ware aard. Er moet volhardend inspanning worden gedaan om egoïsme en zelfvertrouwen te overwinnen. Zelfonderzoek moet grondig gebeuren, zodat er geen gevaar van zelfbedrog zal zijn. Een beetje eigen Bijbelstudie bij speciale gelegenheden is niet voldoende. Onderzoek dagelijks het fundament van uw hoop, en zie of u inderdaad in de liefde van Christus bent. Ga eerlijk om met uw eigen hart, want u kunt het niet veroorloven om risico te lopen. Analyseer de prijs van een oprecht christen te zijn, en doe vervolgens de wapenrusting om. Bestudeer het Patroon; aanschouw Jezus en wees net als Hij. Uw gemoedsrust, uw hoop op eeuwig heil, is afhankelijk van trouw in dit werk. —*Testimonies*, vol. 5, p. 332.

Donderdag 27 maart: Een betere opstanding

Maar, gelijk geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben. 1 Korintiërs 2:9

De heerlijkheid van de eeuwige wereld is mij getoond. Ik wil u vertellen dat het de moeite waard is de hemel te winnen. Het moet het doel zijn in uw leven gevormd te worden voor de omgang met de verlost, met heilige engelen en met Jezus, de Verlosser van de wereld. Indien ons toegestaan werd slechts één blik te werpen in de hemelse stad, dan zouden we verlangen om nooit meer op aarde te hoeven blijven. Er zijn schitterende landschappen op aarde en ik verheug mij over de aanblik van de liefelijkheid van de natuur. Hierdoor worden mijn gedachten tot God, de Schepper, gericht. Maar ik weet dat, wanneer ik God liefheb en Zijn geboden houd, er voor mij in de hemel een veel grotere heerlijkheid is weggelegd, die alles overtreft.

Wanneer de sluier die ons zicht verduistert eenmaal zal worden weggenomen en onze ogen de schoonheid van die wereld zullen zien, waarvan we nu slechts een enkele glimp door de microscoop opvangen, of wanneer we door de telescoop de grootsheid en de heerlijkheid van de sterrenwereld zien; wanneer de verderfelijke invloed van de zonde is verwijderd, en de hele aarde zal verschijnen in “de liefelijkheid van de Here onze God,” (Psalm 90:17) welk een gebied zal er dan voor onze studie openliggen! Daar zal de onderzoeker van de wetenschap de verslagen van de schepping lezen, zonder een herinnering van de boze wereld van hiervoor aan te treffen. Hij zal luisteren naar de muziek van de stemmen van de natuur en geen geweeklaag of een onderton van verdriet bespeuren. In alles wat geschapen is, kan hij één handschrift vinden, in het hele heelal ziet

hij de Naam van God met grote letters geschreven en noch op de aarde noch op de zee of aan de hemel zal hij één spoor van het kwaad terugvinden.

Stel u in uw verbeelding de woonplaats van de verlostten voor, en bedenk daarbij dat zij veel heerlijker zal zijn, dan u zich hier kunt voorstellen. In de gaven van God in de natuur, hoe afwisselend deze ook zijn, zien wij slechts een flauw schijnsel van Zijn heerlijkheid.

De menselijke taal is ontoereikend het loon te beschrijven van de rechtvaardigen. Het zal slechts gekend worden door degenen die het zelf zullen zien. Geen begrensd verstand kan de heerlijkheid van het paradijs bevatten. —*Het Geloof Waardoor Ik Leef*, p.358

O, het tehuis van de gelukzaligen - ik kan het mij niet veroorloven om dat te verliezen! Wanneer ik gered ben in het koninkrijk van God, zal ik voortdurend nieuwe diepten in dat verlossingsplan ontdekken. Al de verlostte heiligen zullen de liefde van de Vader en de Zoon als nooit tevoren zien en waarderen en hun lofliederen zullen van onsterfelijke tongen steeds weerklinken. Hij had ons lief, Hij gaf Zijn leven voor ons. Wij zullen de rijkdom van de verlossende liefde bezingen met verheerlijkte lichamen, met toegenomen verstandelijke vermogens, met reingemaakte harten en met onbevleete lippen. Er zullen geen lijdenden in de hemel zijn, geen sceptici die we van de werkelijkheid van de eeuwige dingen moeten overtuigen, geen vooroordelen die ontworteld moeten worden, maar allen zullen ontvankelijk zijn voor die liefde die alle verstand te boven gaat. De Here zij dank, er is rust voor het volk van God, waar Jezus de verlostten naar groene weiden zal leiden, naar de stromen van levend water, die de Stad van onze God zullen verblijden. Dan zal het gebed van Jezus tot Zijn Vader beantwoord zijn: "Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om Mijn heerlijkheid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt." (Johannes 17:24). 11). —*Maranatha*, p. 310

Er was nooit een plechtiger tijd in de geschiedenis van de wereld dan de tijd waarin wij nu leven. Onze eeuwige belangen zijn in het geding, en we moeten opstaan voor het belang van onze roeping en zekere keuze. We durven niet onze eeuwige belangen te riskeren voor louter waarschijnlijkheden. Wij moeten oprecht zijn. Wat wij zijn, wat we doen, wat zal onze koers van actie in de toekomst zijn, zijn allemaal vragen van ongekend moment, en we kunnen ons niet veroorloven om lusteloos, onverschillig, onbezorgd te zijn. Elk van ons moet het uitzoeken, "Wat betekent eeuwigheid voor mij?" Zijn onze stappen in het pad dat leidt naar de hemel of in den brede weg die leidt naar verdoemenis? . . .

Degenen die van het christelijk leven een succes maken, zullen alle dingen tellen als verlies voor de excellentie van de kennis van Christus. Slechts degenen die in Christus zijn, kunnen echt weten wat het ware leven is. Ze beseffen de waarde van de ware godsdienst. Ze hebben hun talenten van invloed en middelen en bekwaamheid gebracht naar het altaar van toewijding, strevend om de wil te weten en te doen van Hem die gestorven is om hen te verlossen. Ze weten dat de weg die zij moeten reizen enge en smalle is, en dat zij veel obstakels en verleidingen zullen tegenkomen, terwijl zij zich verzetten tegen de verlokkingen van de bredere weg die tot verderf leidt. Maar zij zullen de voetstappen van Jezus onderscheiden, en voorwaarts gaan richting het einde voor de prijs van de hoge roeping in hun Heer en Redder. Ze zullen de koninklijke weg die naar de hemel leidt, kiezen. —*Our High Calling*, p. 8.

Vrijdag 28 maart: Verdere studie

The Acts of the Apostles, "In the Regions Beyond," pp. 219, 220; "Berea and Athens," pp. 241, 242.